

2673. பழுத்தன ஐந்தும் பழமறை யுள்ளே

விழித்தங் குறங்கும் வினையறி வாரில்லை

எழுத்தறி வோமென் றுரைப்பர்கள் ஏதர்

எழுத்தை யழுத்தும் எழுத்தறி 'யாரே.

(ப. இ.) செந்தமிழ்ப் பழமறைகளுக்குள்ளே பழுத்து முதிர்ந்தன 'சிவநம' என்னும் திருவைந்தெழுத்தாகும்.

அதனை 'நம் செயலற்று நாமற்றுப் பின் நாதன், தன் செயலாகவே நின்று' நாடுதல் வேண்டும். அந் நாட்டத்தினை விழித்தறங்கும் நிலை என்பர். இதனை அறி துயில் எனவும் கூறுப. இத்தகைய ஒன்றாவயர்ந்த உண்மை நிலையினை அறிவாரில்லை. அறியாமைக் குற்றம் பொருந்திய மூடர்களாகிய ஏதர்கள் 'சிவநம' என்னும் எழுத்தைந்தும் வன்மை மென்மை இடைமை கலந்தனவேயாம்; இவையனைத்தும் நெடுங்கணக்கிலுள்ளனவே; இவற்றை யாங்கள் அறிவோம் என்று கூறுவர். அவர்கள் அத் திருவைந்தெழுத்தை ஏனைய எழுத்துக்கள் போன்ற எழுத்தாகமட்டும் கருதினர். அது பிறப்பினுக்குரிய எழுத்தை அழுத்தும் படைக்கலமாகிய எழுத்தென. அறியார். அறிவரேல் உண்மையறிந்தாராவர். நடைமுறையொழுக்கிற் கைக்கொண்டு பெரும்பயனும் எய்துவர்.

(அ. சி.) ஐந்தும் - அஞ்சு எழுத்துக்களும். ஏதர் - மூடர். எழுத்தை அழுத்தும் - விதி எழுத்தை மாற்றும். எழுத்து

- சி.

(5)

1. படைக்கல. அப்பர், 4. 81 - 8.

" புத்தர்ச. சம்பந்தர், 3. 22 - 10.

" யாமுமெழுதி. 8. திருக்கோவையார், 70.

8. திருக்கூத்துத் தரிசனம்

2674. எங்குந் திருமேனி எங்குஞ் சிவசத்தி

எங்குஞ் சிதம்பரம் எங்குந் திருநட்டம்

எங்குஞ் சிவமா யிருத்தலால் எங்கெங்குந்

தங்குஞ் சிவனருட் டன்விளை 'யாட்டே.

(ப. இ.) சிவபெருமானுக்குத் திருமேனி சிவசத்தியே யாகும். அச் சிவனின் அருளாற்றல் எங்கும் நஃக்கமற

நிறைந்துள்ளது. அச் சிவபெருமான் தான் செய்யும் திருவருட்டொழில்களனைத்தும் சிவசத்தியின் வாயிலாகவே

செய்தருள்கின்றனன். அச் சிவபெருமானும் திருவருளும் நுண்ணறிவு அம்பலமாம் திருச்சிற்றம்பலத்தின்கண்

விளங்கியருள்கின்றனர். அதனால் எங்கும் சிதம்பரம் என்றனர். அவன் செய்தருளும் திருக்கூத்தும் எங்கும் நிறைந்தே. எங்கும் சிவமாகவே இருத்தலால் எல்லாவுயிர்களும் எல்லா வலகங்களும் எல்லா உலகியற் பொருள்களும் சிவனிறைவில் சார்ந்து நிற்கின்றன. அதனால் அனைத்தும் சிவவண்ணமேயாம். அவ்வாற்றால் எங்கும் தங்கும் சிவனருள் திருவிளையாட்டே எல்லாமாகும்.

(அ. சி.) இம் மந்திரம் உலகமெல்லாம் சிவத்தின் திருக்கூத்தாம் என்பதை விளக்கிற்று.

(1)

2675. சிற்பரஞ் சோதி சிவனாந்தக் கூத்தனைச்

சொற்பத மாம்பிந்தச் சுந்தரக் கூத்தனைப்

பொற்பதிக் கூத்தனைப் பொற்றில்லைக் கூத்தனை

அற்புதக் கூத்தனை யாரறி வாரன்றே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் ஆற்றியருளும் திருத்தொழில்கள் ஐந்து. அதுபோல் திருவருட்டிருக் கூத்தும் ஐந்தாகும். அவை முறையே சிவானந்தக்கூத்து, சுந்தரக்கூத்து, பொற்பதிக் கூத்து, பொற்றில்லைக் கூத்து, அற்புதக்கூத்து என்பனவாகும். அச் சிவபெருமானும் அவ்வக் கூத்தின் அடையால் திருப் பெயர் பெறுவன். அது 'சிவானந்தக் கூத்தன்' என்பது போன்றாகும். இவ் வைந்தும் முறையே அறிவு, ஆற்றல், அன்பு, ஆற்றற் கூடுதல், அறிவுக் கூடுதல் என்பனவற்றால் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளாகும். இவற்றை வரும் வெண்பாவால் நினைவு கூர்க:

அறிவாற்றல் அன்போ டறிவாற்றல் தம்மில்

நெறியாற்றல் தான்மிகல் நேரும் - அறிவுமிகல்

இவ்வைந்தா லாம்கூத் தெழிற்பெயரும் எம்மாற்குச்

செவ்வைசிவ இன்பக்கூத் தன்.

(அ. சி.) சொற்பதம் - சொல்லும்படியான பதங்கள். இம் மந்திரம் (1) சிவானந்தக் கூத்து, (2) சுந்தரக் கூத்து, (3) பொற்பதிக் கூத்து.

1. எங்குமுள. சிவஞானபோதம், 2. 4 - 1.

" உலகெலா. சிவஞான சித்தியார், 2.

(4) பொற்றில்லைக் கூத்து, (5) அற்புதக் கூத்து எனச் சிவநடனம் ஐவகைப்படும் என்பதை உணர்த்திற்று.

(2)

2676. திருமந் திரமே சிதம்பரந் தானும்

திருமந் திரமே சிறந்த ஁பாங்கந்

திருமந் திரமே திருக்கூத்தின் செய்கை

திருமந் திரமே திருமேனி தானே.

(ப. இ.) திருவைந்தெழுத்தே அழகிய மந்திரமாகும். அத் திருமந்திரமே தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலம். அத் திருமந்திரமே சிறந்த துணையுறுப்பாகும். அத் திருமந்திரமே திருக்கூத்தின் செய்கையாகும். அத் திருமந்திரமே சிவன் திருமேனியாகும். 'எடுத்த பொற்பாதம்' இடப் பாலுள்ளது. அது நகரம்; வயிறு மகரம்; திருத்தோள் சிகரம்; திருமுகம் வகரம்; திருமுடி யகரம். உகைக்கையுள்ள திருக்கை வலப்பாலாகும். அது சிகரம்; நல்லுயிர் நாடும் திருவடியினைச் சுட்டிக்காட்டும் திருவருட் பகுதியாம் இடப்பால் திருக்கை வகரம்; வலப்பால் திரு அஞ்சலிக்கை யகரம்; மழுவேந்திய இடப்பால் திருக்கை நகரம்; ஁னன்றிய வலப்பால் திருவடி மகரம். இம் முறையாகத் திருமேனியினைக் கீழிருந்து மேலும் மேலிருந்து கீழுமாக அடைவுபடுத்தித் திருவைந்தெழுத்தின் வைத்துக் காண்க. இனக்கோளாக திருவாசி ஓங்காரம் எனக் (2271) காண்க. ஁ற்ற இத் திருவைந்தெழுத்தும் அன்பறிவாற்றல் இன்ப ஁டைமைகளின் எழிலாகவும் கொள்க. 'ஆடும்' 'சேர்க்கும்' 'ஓங்காரம்' என்னும் மூன்று வெண்பாவையும் ஓதிப் புகையொளி காட்டி வழிபடுக.

(அ. சி.) திருமந்திரம் - அழகிய அஞ்செழுத்து மந்திரம்.

(3)

2677. திருமேனி தானே திருவரு ளாகுந்

திருமேனி தானே திருஞான மாகுந்

திருமேனி தானே சிவநீய மாகுந்

திருமேனி தானே தெளிந்தார்க்குச் சித்தியே.

(ப. இ.) மேலோதியவாறு அஞ்செழுத்தால் அமைந்த திருமேனியே திருவருளாகும். அத் திருமேனியே திருவடியுணர்வாகும். அத் திருமேனியே அறியப்படும் சிவ ஁ண்மையறிவு இன்ப வடிவாகும். திருவருளால் இவ் ஁ண்மையினைத் தெளிந்தார்க்கு அத் திருமேனியே திருவடிப் பேறாம் சித்தியாகும்.

(4)

சிவானந்தக் கூத்து

2678. தானந்தம் இல்லாச் சதானந்த சத்திமேல்

தேனுந்தும் ஆனந்த மாநடங் கண்டீர்

ஞானங் கடந்து நடஞ்செய்யும் நம்பிக்கங்கு

ஆனந்தக் கூத்தாட ஆடரங் 1கானதே.

(ப. இ.) பொன்றும் தன்மையினை என்றும் எய்தாதது திருவருள். அத் திருவருள் எப்பொழுதும் ஒப்பிலா இன்பவடிவமாகவே யிருக்கும்

1. கல்லைனல்லைன். ஆரூரர், 7. 15 - 4.

அத் திருவருளின்மேல் திருவடிச் செந்தேன் முந்திப் பொழியும். அங்குச் சிவபெருமான் இன்பத் திருக்கூத்தியற்றியருள்கின்றான். சுட்டுணர்வு சிற்றுணர்வு அவற்றான் அறியப்படும் பொருள்நிலை எல்லாங் கடந்த நிலை திருவருள் நிலையாகும். அந் நிலைபின்கண் சிவபெருமான் திருக்கூத்தியற்றியருள்கின்றான். அங்ஙனம் இயற்றியருளும் சிவன் திருப்பேர் நம்பி. அத்தகைய நம்பிக்கு அத் திருவருள் நிலையே ஆனந்தக் கூத்தாடற்குரிய ஆடரங்காகும்.

(அ. சி.) தேன் உந்தும் - இன்பம் பிறக்கும். நம்பிக்கு - சிவபிரானுக்கு. ஆனந்தம் - ஆனந்த சத்தி.

(1)

2679. ஆனந்தம் ஆடரங் கானந்தம் பாடல்கள்

ஆனந்தம் பல்லியம் ஆனந்த வாச்சியம்

ஆனந்த மாக அகில சராசரம்

ஆனந்தம் ஆனந்தக் கூத்துகந் தானுக்கே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஆருயிர்கள் எல்லாமும் பேரின்பம் எய்துதற் பொருட்டே திரு ஐந்தொழில் புரிந்தருள்கின்றான். அதனால் எல்லாம் இன்பமயமேயாம். நோய்ப்பட்டார் நோய் நூங்கி நலமுற்ற காலத்து முன்னோய் நூங்குதற் பொருட்டு நிகழ்ந்த மருந்து மருத்துணா முதலிய அனைத்தும் இன்பத்திற்கு வாயில் என்னும் உண்மையினை உணர்வர். உணர்ந்ததும் அதனையும் இன்பமாகவே கருதுவர். இது போன்றதாகும் இறைவன் திருவருட் செயலும். அச் சிவன் ஆடும் அரங்கமும் இன்ப நிலையமாகும். ஆண்டு நிகழும் திருமுறைப் பாடல்களும் இன்பமேயாம். குடமுழா முதலிய பலவகை வாழ்த்தியங்களும் இன்பமேயாம். குழல் யாழ் போன்ற வாழ்த்தியங்களும் இன்பமேயாம். அனைத்து உலகத்திலுமுள்ள இயங்கு திணை நிலைத்திணைப் பொருள்கள் எல்லாமும் இன்புறுதற் பொருட்டே சிவபெருமான் திருக்கூத்தியற்றியருள்கின்றான். அதனால் அவைகளும் நூங்கா இன்பம் உறுகின்றன. இன்பக் கூத்தினை இடையறாது உருற்றி அதனால் கூத்துக்காணும் சிவபெருமானுக்கும் உகப்பே - உயர்நிலையே உண்டாகின்றது ஆயின் திருக்கூத்து எல்லார்க்கும் எவைக்கும் பேரின்பமேயாம்.

(அ. சி.) பல்லியம் - பல இசை; கொட்டுக் கருவிகள். வாச்சியம் அபிநயம். அகில...னுக்கே - கூத்தப்பிரானுக்கு

ஐந்தொழில் கூத்து. ஆனந்தமே என்னெனின், கேவல நிலையிலுள்ள ஆன்மாக்கள் முத்தி யெய்துவார்கள் என்று எண்ணியே.

(2)

2680. ஒளியாம் பரமும் ஊதாம் பரமும்

அளியார் சிவகாமி யாகுஞ் சமயக்

களியார் பரமங் கருத்துறை யந்தத்

தெளிவாஞ் சிவானந்த நடத்தின் சித்தியே.

(ப. இ.) அறிவுப் பேரொளியாய் விளங்கும் முழுமுதலும், என்றும் மாறா உண்மையாகத் திகழும். முழுமுதலும்,

பேரருள் நிறைந்த சிவகாமியே யாகும். 'சிவகாமி' என்பது சிவனார் விழையும் விருப்பமே தன் விருப்பமாகக்

கொண்டொழுகும் 'காமி' என்பதாம். நன்னெறிக்கண் நிற்பார்க்கு அளவிடப்படாத பேரின்பப் பெருவாழ்வை அருளிச்

செய்யும் முழுமுதலும்,

பேரன்பர் திருவுள்ளத்தின்கண் வெளிப்பட்டிருந்தருளித் தெளிவினை நல்கும் முழுமுதலும் அச் சிவபெருமானே யாவன்.

இவையனைத்தும் ஆருயிர்க்குக் கைவருவது அப் பெருமானார் செய்தருளும் திருக்கூத்தினைக் கண்டு சும்பிட்ட

திருப்பேற்றின் பயனாலாகும்.

(அ. சி.) ஒளியாம் பரம் - ஞானமாகிய பரம். ஊதாம் பரம் - சத்தாகிய பரம். அளி - கருணை. சிவகாமி -

சிவானந்த சத்தி. களியார் பரம் - ஆனந்தமாகிய பரம். நடத்தின் சித்தி - சிவானந்தக் கூத்தின் பயனும்.

(3)

2681. ஆன நடமைந் தகள சகளத்தர்

ஆன நடமாடி ஐங்கரு மத்தாக

ஆன தொழிலரு ளாலைந் தொழிற்செய்தே

தேன்மொழி பாகன் திருநட மாடுமே.

(ப. இ.) தனக்கெனத் திருவுருவம் இல்லாத சிவபெருமான் ஆருயிர்களின் பொருட்டுத் திருவுருக்

கொண்டருள்வன். அத் திருவுருவம் மாயாகாரியமாகிய நம்மனோர் பருவுருவம் போன்றதன்று. அவன் மேற்கொள்ளும்

திருவுருவம் திருவருளிற் கொள்ளும் திருவுருவம் ஆகும். கல் முதலிய பொருள்களால் அமைக்கப்பட்ட திருவுருவம் நரீல்

கலக்குங்கால் கரையாது வேறுபட்டு அடியிற் சென்று விளங்கித் தோன்றும். நனிமிக இனிக்கும் இனியதோர்

கற்கண்டால் செய்த திருவுருவம் நரீற் கரையுங்கால் வேறுபடாது ஒன்றாகிக் கரைந்துவிடும். அதுபோல் மாயாகாரிய

வருக்கள் திருவருள் வெளியில் ஒன்றாய்க் கரையாது வேறுபட்டு நிற்கும். அருளுரு அத் திருவருள் வெளியில் கரைந்து ஒன்றாகிவிடும். அவன் அருட்பெருங் கூத்தினை ஒருவாது இயற்றுகின்றான். அதுவும் ஆருயிர்களின் நன்மையின் பொருட்டேயாகும். அவன் திருவருளால் புரியும் திருத்தொழில்கள் ஐந்து. அவை முறையே, படைத்தல், காத்தல், துடைத்தல், மறைத்தல், அருளல் என்ப. அவன் தேன்போலும் இனிமையும் நன்மையும் கனிமையும் அமைந்த மொழிகளையுடைய அம்மையைச் செம்பாகமாகவுடைய திருவருவினன். அவ் வருவினைக் கொண்டே அவன் திருக்கூத்தியற்றுகின்றான்.

(அ. சி.) அகல சகலத்தர் - உருவம் இல்லாதவர் உருவத்தோடு கூடி, ஐங்கருமத்தாக - படைப்பாதி ஐந்து தொழில்களுக்காக. அருளால் - அருட்சத்தியைக்கொண்டு.

(4)

2682. பூதாண்ட பேதாண்ட மோகாண்ட யோகாண்ட

மூதாண்ட முத்தாண்ட மோகாண்ட தேகாண்ட

தாகாண்ட மைங்கரு மத்தாண்ட தற்பரத்து

ஏகாந்த மாம்பிர மாண்டத்த என்பவே.

(ப. இ.) அண்டங்கள் ஒன்பது வகைப்படும். அவை ஐம்பெரும் பூதங்களானாகிய அண்டமும், அவற்றின் வேறுபட்டவையாய்க் காணப்படும் பேத அண்டமும், ஆங்காங்கே இருவினைக் கூடாக இன்ப துன்பம் நுகரும் நுகர்வண்டமும், செறிவினர் சேர்ந்து பயன் துய்க்கும் யோக அண்டமும், இவை யனைத்தையும் பரவி மேலாக நிற்கும் மூதாண்டமும், திருவடிப் பேற்றின் சிறப்பினையருளும் முத்தாண்டமும். இத் திருவடிப்பேற்றின்கண் நூங்காப் பெரு விழைவு கொள்ளும் மோகாண்டமும், நுகர்வுக்குக் கருவியாம் தேகாண்டமும், நுகர்வின்மேன் மிகு விழைவாகிய வேட்கை கொள்ளும் தாகாண்டமும் என்பன. இவ் வண்டங்கள் அனைத்தையும் ஐம்பெரும் தொழிலால் ஆண்டுகொண்டருள்பவன் சிவன். அவனே முழுமுதல்வன். அவன் திருவடிக்கண் வேறற ஒற்றித்து நிற்பதே பிரமாண்டம் என்ப. பிரமாண்டம் - பெரும்பேருலகம்; சிவனார் - திருவண்டம்.

(அ. சி.) பூதாண்ட பேதாண்ட - ஐம்பூதங்களால் ஆக்கப்பட்ட மாறுபட்ட வெவ்வேறு பல ஆயிர அண்டங்களும்.

(5)

2683. வேதங்க ளாட மிகுஆ கமமாடக்

கூதங்க ளாடக் கிளரண்டம் ஏழாடப்

பூதங்க ளாடப் புவன முழுதாட

நாதங்கொண் டாடினான் ஞானானந்¹ தக்கூத்தே.

(ப. இ.) வேதங்களாகிய மறைநூல்கள் தொழிற்பட என்பதே ஆட என்பதன் பொருளாகும். தொழிற்படுதலாவது உலகோர் ஓதியும் ஓதுவித்தும் அதன்படி ஓடுகலாற்றில் மேற்கொண்டொழுகி உய்யத் துணை நிற்பது. ஆடுதல் - பயன் கொள்ளுதல். உலகவொழுக்கினும் உயர்ந்தது சிவ வொழுக்கம் அதனால் மிகு ஆகமம் ஆட என்றருளினார். ஆகமம் - இறைநூல் வேதத்தை நெறி நூல் எனவும், ஆகமத்தைத் துறைநூல் எனவும் கூறுப. கஃதங்களாகிய பண் நூற்கள் ஆட, விளக்கமிகச் சொல்லப் பெறும் ஏழு அண்டங்களும் ஆட, ஐம்பெரும் பூதங்களும் ஆட, இருநூற்று இருபத்து நான்கு என்னும் எண்ணுட்பட்ட உலகங்கள் முழுவதும் ஆட முப்பத்தாராம் மெய்யாகிய நாததத்துவத்தை இடனாகக் கொண்டு சிவபெருமான் திருக்கூத்தாடுகின்றனன். அத் திருக்கூத்தே உண்மையறிவின்ப ஒருபெருங் கூத்தாகும். ஆடுதல் - தொழிற்படுதல்; புடைபெயர்தல்.

(அ. சி.) வேதங்கள் ஐந்தில் - அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என நான்கும் ஆகம நூல்களும் சேர்ந்து. ஐந்து ஓதுங் கலை....சித்தனே - பேசப்படுகின்ற கலை, காலம், ஊழி, அண்டம், போதம் ஆக ஐந்திலும் ஆடும் சித்தன்.

(6)

2684. பூதங்கள் ஐந்திற் பொறியிற் புலனைந்தில்

வேதங்கள் ஐந்தின் மிகுமா கமந்தன்னில்

ஓதுங் கலைகாலம் ஊழி யுடன்அண்டப்

போதங்கள் ஐந்திற் புணர்ந்தாடுஞ் சித்தனே.

(ப. இ.) புலன்நுகர்வினுக்கு இடமாகக் காணப்படும் ஐம்பெரும் பூதங்களிலும், புலனைக் கொள்ளும் ஐம்பொறிகளிலும், அப் பொறிகட்குப்

1. மண்முதல். சிவஞானபோதம், 9. 3 - 3.

" அவனன்றி. தாயுமானவர், 10. எங்குநிறை, 1.

" ஆட்டுவித்தால். அப்பர், 6. 95 - 3.

" ஆடுவாய். " 6. 25 - 3.

" கூடுமா. 12. காரைக்காலம்மையார், 61.

பொருளாம் ஐம்புலன்களினும், நெறி நூலாம் வேதங்களினும், திருவைந்தெழுத்தின் சிரிப்பான் மிகுந்து சிவ வழிபாட்டினையே கிளர்ந்தெடுத்து ஓதும் துறை நூலாம் ஆகமங்களிலும் ஓதியொழுகும் ஏனைக் கலைகளிலும், காலத்திலும், ஊழியிலும், அண்டத்துணர்வாகிய ஐந்தினும் விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் வேறறப் புணர்ந்து திருக்கூத்தாடுவன். அவனே சித்தன் என்னும் செந்தமிழ்ச் சிறப்புத் திருப்பெயரினையுடையன்.

2685. தேவர் சுரர்நரர் சித்தர்வித் தியாதரர்

மூவர்கள் ஆதியின் முப்பத்து மூவர்கள்

தாபதா சத்தர் சமயஞ் சராசரம்

யாவையும் ஆடிடும் எம்மிறை ¹யாடவே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் எங்கணும் நூக்கமற நின்றருளும் சிறப்பினன். அதனால் எவ்வயிரும் எப்பொருளும் புடைபெயர்வதானால் அவன் திருவுள்ளப் புடைபெயர்வின் திருக்குறிப்பானாகும். அதனால் எல்லாப் புடைபெயர்ச்சியும் அவன் புடைபெயர்ச்சியே எனக் கூறுவர். அதனையே அவன் ஆடல் எனவும் கூறுப. பிறப்புத் தேவரும், சிறப்புத் தேவராகிய சுரரும், நரரும், சித்தரும், வித்தியாதரரும், மூவர்களும், நால்வேறியற்கைப் பதினொரு மூவராகிய முப்பத்து மூவர்களும், தாபதரும், எழுமுனிவரும், சமயத்தாரும், இயங்குதிணைப் பொருள், நிலைத்திணைப் பொருள் ஆகிய அனைத்தும் சிவபெருமான் ஆட ஆடும்.

பிறப்புத் தேவர் - வானுலகத்தே இயற்கைப் பிறப்பெய்தியவர். சிறப்புத் தேவர் நிலத்திற் பிறந்து புண்ணியப் பேற்றால் தேவராய்ச் சிறப்புற்றவர். நரர் - மக்கள். முப்பத்து மூவர் ஆதித்தர் பன்னிருவர். உருத்திரர் பதினொருவர், வசுக்கள் எண்மர், மருத்துவர் இருவர். தாபதர் - முனிவர். சமயம் சமயத்தோர். நால் வேறியற்கை - ஆதித்தர், உருத்திரர், வசுக்கள், மருத்துவர் என்னும் நால்வகை இயற்பிரிவு.

(அ. சி.) தேவாசுரர் - தேவர்களும் அசுரர்களும். சித்தர் - வாமிகள்.

சுத்தரக் கூத்து

2686. அண்டங்கள் ஏழினுக் கப்புறத் தப்பாலும்

உண்டென்ற சத்தி சதாசிவத் துச்சிமேற்

கண்டங் கரியான் கருணை திருவுருக்

கொண்டங் குமைகாணக் கூத்துகந் ²தானன்றே.

(ப. இ.) ஏழண்டங்கட்கு அப்பாலும் அதற்கப்பாலும் உண்டு என்று ஓதப்படும் சத்தியாகிய திருவருள், அருளோள் என்று சொல்லப்படும் சதாசிவ தத்துவத்துச்சியின்மேற் கண்டங்கரியதாய் அருளே திருவருவாய் நின்று உமையம்மையார் கண்டுகளிக்கத் திருக்கூத்தி

2. மனத்தகத்தான். அப்பர், 6. 8 - 5.

தேய்ப்பொடி. " 4. 8 - 3.

யற்றும். சிவபெருமான் செய்யும் செயல் அனைத்தும் சிவசத்தியின் செயலே. அதனால் திருவருள் கூத்தியற்றும் என ஒதினார்.

(அ. சி.) சதாசிவத்துக்கு - சதாசிவ தத்துவம் அல்லது சாதாக்கிய தத்துவத்தின் தலையில்.

(1)

2687. கொடுகொட்டி பாண்டரங் கோடுசங் கார

நடமெட்டோ டைந்தாறு நாடியுள் நாடுந்

திடமுற் றெழுந்தேவ தாருவாந் தில்லை

வடமுற்ற மாவன மன்னவன் ¹தானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் செய்தருளும் திருக்கூத்தின் திருப்பெயர்கள் வருமாறு: கொடுகொட்டி, பாண்டரங்கம், கோடு, ஐவகைச் சங்காரத்துடன் காளிக்கூத்து முனிக்கூத்து இன்பக் கூத்துங் கூடிய எட்டு, ஐந்தொழிற்கூத்து, அறுசமயக்கூத்து என இருபத்திரண்டென்பன. இக்கூத்துக்கள் பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு இடங்களில் நிகழ்த்தியருளப் பெற்றனவாகும். அவற்றுள்ளும் சிறந்தன இரண்டென்ப. அவை முறையே உறுதியின் விழைவு பொருந்த எழுந்த தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த தில்லைவனக்காட்டிலும், அதுபோன்று சிறந்த ஆலவனக் காட்டிலும் நிகழ்த்தியன என்ப. தில்லைவனம் உலக நிகழ்வாம் அன்பியற் கூத்தாகும். ஆலவனம் திருவடி நிகழ்வாம். அருளியற் கூத்தாகும். இவற்றால் நிகழ்வன இன்பியல் வாழ்வாகும். ஐவகைச் சங்காரம்: நூக்கல், நிலைப்பித்தல், நுகர்வித்தல், அமைதியாக்கல், அப்பாலாக்கல் முதலிய கலைப் பகுதிகள் ஒடுங்கும் ஒடுக்கமாகும். கலை: நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதூதை என ஐவகைப்படும். இவற்றை முறையே நூக்கல் முதலாகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. பாண்டரங்கம் என்பது 'பாண்டரங்' எனநின்றது செய்யுளின் திரிபு.

ஆடலினை அல்லிய முதல் கொடுகொட்டியுறாகப் பதினொன்றென்ப. அவற்றை வரும் சிலப்பதிகார

அரங்கேற்றுகாதையின் மேற்கோள் செய்யுளான உணர்க:

"கடையமயி ராணிமரக் கால்விந்தை கந்தன்

குடைதுடிமா லல்லியமல் கும்பம் - கடர்விழியாற்

பட்டமதன் பேடுதிருப் பாவையரன் பாண்டரங்கம்

கொட்டிபிவை காண்பதினோர் கூத்து."

"பாண்டரங்கம் முக்கண்ணா னாடிற் றதற்குறுப்,
பாய்ந்தன வாறா மெனல்."

"கொட்டி கொடுவிடை யோனாடிற் றதற்குறுப்,
பொட்டிய நான்கா மெனல்."

1. ஆறறி. கலித்தொகை. கடவுள் வாழ்த்து, 1.

" கொள்ளைக். அப்பர், 6. 35 - 5.

" பற்றார் " 37 - 6.

" தொண்டு. 5. 30 - 6.

"புரமெரித்தல் சூர்மாத் துளைபடுத்தல் கஞ்ச

னுர னெரித்தல் வாணனைவான் உய்த்தல் - பெரிய

அரன்முத லாகவே லன்முதன் மாயோ

மைமுத லாடிய வாறு."

(அ. சி.) இம்மந்திரம் கூத்துக்களின் வகைகளை விளக்குகின்றது :-

(1) கொடு கொட்டி - எல்லாவற்றையும் அழித்து நின்று ஆடும் கூத்து.

(2) பாண்டம் - பாண்டரங்கம் எனவும்படும் முப்புரங்களை எரித்த காலத்தில் அந் நூற்றினை அணிந்து ஆடிய கூத்தின் பெயர்.

(3) கோடு - காபாலக் கூத்து. பிரமனது சிரசைக் கையில் ஏந்திக் கொண்டு ஆடிய கூத்து.

(4) சங்காரம் - நாள்தோறும் நடக்கும் அழித்தற் றொழிலுக்காக ஆடும் கூத்து.

(5) நடம் எட்டு - ஐந்தொழில் நடத்துடன் காளிக்கூத்து, முனி நடனம், ஆனந்த நடனம் ஆக எட்டு.

(6) ஐந்து - குற்றாலம், கூடல், தில்லை, பேரூர், ஆலங்காடு இவைகளில் ஆடிய கூத்துக்கள் ஐந்து.

(7) ஆறு - ஆறு சமயங்களிலும் அவ்வவர் சமயத்துக்கேற்ற கூத்துக்கள் தேவதாருவாம் தில்லை -

தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தில்லை மரங்கள் உள்ள வனம். வடம் - ஆலமரம். மாவனம் - பெரியகாடு.

(2)

2688. பரமாண்டத் தூடே பராசத்தி பாதம்

பரமாண்டத் தூடே படரொளி ஈசன்

பரமாண்டத் தூடே படர்தரு நாதம்

பரமாண்டத் தூடே பரன்நட மாமே.

(ப. இ.) பரமாண்டம் எனப்படும் அப்பால் அண்டத்தூடு பராசத்தியாகிய வனப்பாற்றலின் திருவடி காணப்படும்.

அவ்வண்டத்தூடு நனிமிகு ஒளியுடைய ஆண்டவன் காணப்படுவன் அதனூடு ஓசை மெய்யாகிய நாதம் காணப்படும்.

அவ்வண்டத்தூடு பரனாகிய சிவபெருமான் நடமாடி யருள்கின்றனன்.

(3)

2689. அங்குச மென்ன எழுமார்க்கம் போதத்தில்

தங்கிய தொந்தி எனுந்தாள ஒத்தினில்

சங்கரன் மூலநா டிக்குள் தரித்தால்

பொங்கிய காலம் புகும்போகல் இல்லையே.

(ப. இ.) செம்பொருட்டுணிவின் நன்னெறியே சன்மார்க்கம் எனப்படும். அந்நன்னெறி அங்குசம் என்னும்

தோட்டியை ஒத்தது. அஃதாவது 'உரன் என்னும் தோட்டியான் ஓரைந்தாங் காக்கும், வரனென்னும் வைப்பு'

நெறியெனக் குறிக்கும் குறிப்பாகும். அந்நன்னெறியின் முழுமுதல்வன் சங்கரன் ஆவன். அவன் நடுநாடியினுள்

அறிவினில் தங்கித் தொம்திம் எனத் தாளமிசைத்துத் திருக்கூத்தாடுவன். அக்காலம் திருவருள் பொங்குங் காலமாகும்.

அத் திருவருள் நம்மாட்டுப் புகும். ஆனால் புறம்போகும் போக்கு இல்லை என்க.

(அ. சி.) அங்குசம் என்ன எழுமார்க்கம் - பிற சமயங்களை அடக்குவதில் அங்குசம் போன்றுள்ள

சன்மார்க்கமாகிய சைவம். போதத்தில் - ஞானத்தில் தொந்தி - தொம்திம் எனத் தட்டும் தாளம். மூலநாடி - சுழுமுனை

நாடி பொங்கிய காலம் நெடுங்காலம் போகல் - அழிதல்.

(4)

2690. ஆனத்தி யாடிப் பின்னவக் கூத்தாடி

கானத்தி யாடிக் கருத்தில் தரித்தாடி

மூனச் சுமுனையுள் ஆடி முடிவில்லா

ஞானத்துள் ஆடி முடித்தான்என் 1நாதனே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களை உய்வித்தற்பொருட்டு அவ்வயிர்கள்மாட்டு அளவிறந்த அன்பு பூண்டு படைத்தல் முதலிய

ஐந்தொழிற் திருக்கூத் தாடுகின்றனன் சிவன். ஆடியபின்பு அருவம் நாலு, உருவம் நாலு, அருவருவம் ஒன்று ஆக ஒன்பது

திருவருவங்களிடமாக நின்று ஒன்பது வகையான திருக்கூத்தாடுகின்றனன். பேரோடுக்கப் பெருங்காட்டை விழைந்து

பேரழிப் பெருங்கூத்தாடுகின்றனன். ஆருயிர்களின் கருத்தினிலும் தங்கியாடுகின்றனன். மூன்று நாட்களும்

ஒருங்குகூடும் நடுவிடமாகிய சுமுனையுள்ளும் திருக் கூத்தாடுகின்றனன். எவற்றிற்கும் மேலாய் முடிவு பேறில்லாத மெய் யுணர்வின்கண் படிப்படியாக வந்து திருக்கூத்தாடி நிறைந்துநின்றனன். அவனே அடியேனுடைய ஆருயிர் நாதனாவன்.

(அ. சி.) இம் மந்திரம் ஆனத்தி, அதாவது ஐந்தொழில் நடன முதல் ஞானக்கூத்து ஈறாக ஆடும் ஆட்டங்களைக் குறித்தது. நவக்கூத்து சிவத்தின் ஒன்பது பேதமான கூத்து. (அருவம் 4, உருவம் 4, அருவுருவம் 1 ஆக 9.)

(5)

2691. சத்திகள் ஐந்துஞ் சிவபேதந் தானைந்தும்

முத்திகள் எட்டும் முதலாம் பதமெட்டுஞ்

சித்திகள் எட்டுஞ் சிவபேதந் தானெட்டுஞ்

சுத்திகள் எட்டசன் தொல்நட மாடுமே.

(ப. இ.) திருவருளாற்றலின் வகை ஐந்தாகும். அவை முறையே வனப்பாற்றல் நடப்பாற்றல் எனவும், நடப்பாற்றலின் வகையாகிய அறிவாற்றல், தொழிலாற்றல், அன்பாற்றல் எனவும் வழங்கப்படும். இத் திருவருளாற்றல் ஐந்தும் முறையே பராசத்தி, ஆதிசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி, இச்சாசத்தி எனப்படும். இவ்வாற்றல் நிலைக்கு ஏற்றவாறு சிவபெருமானும் ஐவகையாக நின்றருள்வன். முத்தியாகிய வுடுபேறு எட்டென்ப. அவை முறையே சூலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு

1. சிவஞ்சத்தி. சிவஞானசித்தியார், 2. 4 - 2.

" எட்டி. 11. காரைக்காலம்மையார், மூத்த திருப்பதிகம், 1.

என்னும் நன்னெறி நான்மையின் பேறுகள் நான்கு. அவை உருவ நிலையிலும் அருவ நிலையினுமாக எட்டாகும். ஆண்டான் மெய்பின்கண் உறையும் அறிவு முதல்வர் எண்மர் நிலையும் பதமெட்டாகும்; எண்பெரும் சித்திகளும் சித்தி எட்டாகும். ஐம்பெரும் பூதங்கள், ஞாயிறு, திங்கள், ஆருயிர் என்னும் எட்டும் சிவநிலை எட்டாகும். இவ்வெட்டின் உண்மை காண்டல் சுத்தியாகிய தூய்மை எட்டாகும். இவையனைத்தினும் முழுமுதற் சிவபெருமான் முடிவு பேறில்லாத தொன்மைத் திருநடம் நடப்பன். சிவபெருமான் திருநடமே சிறப்பாக உலகுயிர்களை ஆடவும் பாடவும் கூடவும் செய்கின்றது. இவையே திருநடக் குறிப்பாகும்.

(அ. சி.) சத்திகள் ஐந்து - பரை, ஆதி, இச்சை, கிரிபை, ஞானம். சிவபேதந்தான் ஐந்து - சிவத்தின் உருவ பேதங்களாகிய அயன், அரி, அரன், ஈசன். அருவுருவ பேதமாகிய சதாசிவமும். முத்திகளெட்டும் - பதமுத்திகள் எட்டும். கணபதி - அயன், அரி, முருகன், உருத்திரன், இந்திரன், சண்டி, ஈசன் கபிலை ஆக எட்டு. பதம் எட்டும் - உருவ அருவ

பேதமாயுள்ள சாலோகாதி எட்டும். சித்திகள் எட்டும் - அணிமா முதலிய சித்திகள் எட்டும். சிவபதம் தானெட்டும் - சைவ சம்பந்தமான பதங்கள் எட்டும். சுத்திகள் எட்டும் - (1) பார்த்தல் (நிரூட்சணம்) (2) தெளித்தல் (புரோக்கணம்) (3) தட்டுதல் (தாடனம்) (4) மூடுதல் (அப்யுக்கணம்) (5) முத்தட்டு (தாளத்திரயம்) (6) திசைக்கட்டு (திக்குபந்தனம்) (7) வளைத்தல் (அவகுண்டனம்) (8) அமிர்தம் சொரிதல் (தேனுமுத்திரை).

(6)

2692. மேகங்கள் ஏழும் விரிகடல் துவேழுந்

தேகங்கள் ஏழுஞ் சிவபாற் கரன்ஏழுந்

தாகங்கள் ஏழுடன் சாந்திகள் தாம்ஏழும்

ஆகின்ற நந்தி யடிக்கூழ் அடங்குமே.

(ப. இ.) எழுவகை மேகங்களும், எழுவகைத் தூவுகளும், எழுவகை யுடல்களும், சிவ ஞாயிறு ஏழும்,

ஏழுநாவினையுடைய தூயும், சாந்தியாகிய எழுவகை அடக்கங்களும் சிவபெருமான் திருவடிக்கூழ் அடங்கும். எழுவகை மேகங்கள் ஆவன: 'சம்வர்த்த மாவர்த்தம் புட்கலாவர்த்தஞ், சங்காரித்தந் துரோணம் காளமுகி, நூலவருணமேழ் மேகப் பெயரே' (பிங்கலம் - 71.) என்பனவாம். எழுவகைத் தூவுகளான: நாவலந் தூவு, சாகத்தூவு, குசத்தூவு, கிரௌஞ்சத்தூவு, சன்மலித்தூவு, கோமேதகத் தூவு, புட்கரத் தூவு என்பனவாம். ஏழுவகை யுடல்கள்: நூர்வாழ்வன, ஊர்வன, பறப்பன, நாற்காலின, நிலைத்திணையன, மக்கள், தேவர் என்பனவாம். சிவஞாயிறு ஏழு. செவி, மெய், நோக்கு, நாக்கு, மூக்கு, மனம், இறுப்பு (புத்தி) என்னும் அறிதற்கருவி ஏழுமாகும். சிவபாற்சரன் சிவசூரியன். எழுவகையடக்கம் மேற்கூறிய பொறிகள் ஐந்து, மனம், இறுப்பு ஆகிய ஏழும் அடங்குதல். இறுப்பு: புத்தி.

(அ. சி.) தேகங்கள் ஏழு - எழுவகைத் தோற்றங்கள். சிவபாற்சரன் ஏழும் - சிவசூரியன் என்னும்

ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் மனமும் புத்தியும் ஆக ஏழு. தாகங்கள் ஏழு - எழுநா. அக்கினி சாந்திகள் ஏழு - ஐம் பொறிகளையும் மனம், புத்தி இவைகளையும் அடக்கி இருக்கும் நிலை.

(7)

பொற்பதிக் கூத்து

2693. தெற்கு வடக்குக் கிழக்குமேற் குச்சியில்

அற்புத மானதோர் அஞ்ச முகத்திலும்

ஓப்பில்பே ரின்பத் துபய உபயத்துள்

தற்பரன் நின்று தனிநடஞ் செய்யுமே.

(ப. இ.) தெற்கு, வடக்கு, கிழக்கு, மேற்கு, உச்சி ஆகிய வியத்தகு திருமுகங்கள் ஐந்தும் அருளோன் குறியிற் காணப்படும். அருளோன் குறி - சதாசிவலிங்கம். ஒப்பில் பேரின்பத்தினையே வடிவமாகவுடைய சிவபெருமான் அருவம், உருவம், அருவருவம் என்னும் முத்திறப் பாகுபாட்டினின்று மேலோதிய திருமுகங்களினிடமாகத் தனிநடம் புரிந்தருள்வன். இதுவே பொற்புறு நடமாகும். திருமுகங்கள் ஐந்தும் முறையே நடுக்கம், விளக்கம், ஆட்சி, தோன்றுவித்தல், இயக்கம் என்பன. இவற்றை முறையே அகோரம், வாமதேவம், தற்புருடன், சத்தியோசாதம், ஈசானன் எனவும் கூறுப. இவ்வண்மை வரும் சிவ தருமோத்திரச் செய்யுளான் உணரலாம்:

"உச்சிமுகம் ஈசானம் ஒளிதெளியப் பளிங்கே
 உத்தரபூ ருவதிசையை நோக்கியுறும் உகந்தே
 நிச்சபித்த முகத்தின்கீழ்ப் பூர்வதிசை நோக்கி
 நிகழுமுகம் தற்புருடம் கோங்கலாப்பால் நிறமே
 அச்சுறுத்தும் அகோரமும் அறக்கரிது கராளம்
 அவிழ்தாடி வலத்தோளில் தென்னோக்கி அமரும்
 செச்சைநிறத் தெரிவைமுகம் இடத்தோண்மேல் வாமம்
 சிறுபுறத்தின் முகஞ்சத்தி யோசாதந் திகழ்வால்."
 ஒப்பில் பேரின்பம் - நிரதிசய இன்பம்.

(அ. சி.) உபய உபயத்துள் - அருவத்தும் உருவத்தும் அருவருவத்தும்.

(1)

2694. அடியார் அரனடி யானந்தங் கண்டோர்

அடியா ரவராவ ரத்தரு ஞற்றோர்

அடியார் பவரே யடியவ ராமால்

அடியார்பொன் னம்பலத் தாடல்கண் டாரே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருவடியின்பத்தினைத் திருவருளால் கண்டோர் மெய்யடியாராவார். சிவபெருமானின் திருவருளைப் பெற்றோர் அருளடியாராவார். திருவடியின்பத்தினைச் சிவகுருவினருளால் நுகர்பவரே திருவடியாராவார் திருச்சிற்றம்பலமாகிய பொன்னம்பலத்தின்கண் நிகழும் திருக்கூத்தினைக் கண்டோர் சிவனடியாராவார். இவர்கள் மெய்யே அருட்டிரு மேவுசிவம் நான்மைமுன் பெய்யடியார் நானிலையர் பேச, எனப்படுவர்.

(அ. சி.) அத்தர் - சிவன். அடி ஆள்பவர் - அடிசேர்ந்தோர்.

(2)

1. கற்பனை. 12. தில்லைவாழந்தணர், 2.

2695. அடங்காத என்னை அடக்கி அடிவைத்து

இடங்காண் பரானந்தத் தேஎன்னை இட்டு

நடந்தான் செயும்நந்தி நன்ஞானக் கூத்தன்

படந்தான்செய் துள்ளுட் படிந்திருந்¹ தானே.

(ப. இ.) பொறிபுலன் அடங்கி நன்னெறிக்கண் செல்லாத என்னைச் சிவகுருவாய் எழுந்தருளித் திருவடிசூட்டி அடங்கியொழுதுமாறு செய்தருளினன். எங்கனும் நிறைந்து என்றும் பொன்றாது ஊறும் பேரின்பப் பெருந்தேனை ஊட்டியருளினன். என் உணர்வின்கண் தன்னிகரில்லாத் திருக்கூத்தைப் புரிந்தருளுகின்றான். அவன் திருப்பெயர் நந்தி என்ப. அவனே நன்ஞானக்கூத்தன். அடியேனைப் படத்தின்கண் காணப்படும் உயிர் ஓவியம் போன்று அசைவற நின்றலாகிய நிட்டையில் கூட்டுவித்தான். அதன்மேல் அடியேன் உணர்வினுள் படிந்திருந்தருளினன்.

(அ. சி.) இடங்காண் - பரந்த படந்தான். செய்து - சித்திரம் போல் அசைவறச் செய்து.

(3)

2696. உம்பரிற் கூத்தனை உத்தமக் கூத்தனைச்

செம்பொற் றிருமன்றுட் சேவகக் கூத்தனைச்

சம்பந்தக் கூத்தனைத் தற்பரக் கூத்தனை

இன்புற நாடிஎன் அன்பில்வைத் தேனன்றே.

(ப. இ.) திருக்கயிலையாகிய உம்பரின்கண் ஆருயிர் உய்யத் திருக் கூத்தியற்றும் கூத்தனை, முதல்வனாய்நின்று தலையாய திருக்கூத்தியற்றும் கூத்தனை, அழகிய செம்பொன்னம்பலத்தில் திருக்கூத்தியற்றும் சேவகக் கூத்தனை, ஆருயிரினோடு வேற விருவிநின்று அவ்வுயிர்களைத் திருவடித் தொடர்வுபடுத்தும் சம்பந்தக் கூத்தனை, தானே முழுமுதலாக இருந்து திருக்கூத்தியற்றும் தற்பரக் கூத்தனை, அடியேன் இன்புறும் வண்ணமாக நாடி அத் திருக்கூத்தினைப் புரிந்தருளுகின்ற சிவனை அடியேன் அன்பினுள் வைத்து வழிபடுகின்றேன்.

(4)

2697. மாணிக்கக் கூத்தனை வண்தில்லைக் கூத்தனைப்

பூணுற்ற மன்றுட் புரிசடைக் கூத்தனைச்

சேணுற்ற சோதிச் சிவானந்தக் கூத்தனை

ஆணிப்பொற் கூத்தனை யாருரைப் பாரன்றே.

(ப. இ.) மணிமன்றினுள் நடம்புரியும் மாணிக்கக் கூத்தனை, செந்தமிழும் செந்நெறியும், சித்தாந்தமும் மிக்குப் பயிலும் வண்திலலைக் கூத்தனை, சிறப்புப் பொருந்திய பெரியோர் வாழும் மூவாச் சூருடைத் திருச்சிற்றம்பலக் கூத்தனை, திருச்சடைக் கூத்தனை, அளவுபடாத சேணுற்ற அறிவுப் பேரொளியோடு நன்மை மிகுமாறு திருக்கூத்தியற்றும் சிவானந்தக்கூத்தனை, ஆணிப்பொன்னம்பலத்தே ஆருயிர்களைப் பேணிக் கூத்தியற்றும் ஆணிப்பொற்கூத்தனை அளவிட்டுரைக்கும் வன்மையர் யாவர்?

(5)

1. ஆட்டுவித்தா. அப்பர், 6. 95 - 3.

2698. விம்மும் வெருவும் விழும்எழும் மெய்சோருந்

தம்மையுந் தாமறி யார்கள் சதூர்கெடுஞ்

செம்மை சிறந்த திருஅம் பலக்கூத்துள்

அம்மலர்ப் பொற்பாதத் தன்புவைப் ¹பார்க்கட்கே.

(ப. இ.) அழிவில்லாத வியத்தகு செம்மைவாய்ந்த சிறந்த திரு அம்பலத்தின்கண் கூத்தியற்றும் அம்பலக்கூத்தினுள் அழகிய பொன் போலும் திருவடித் தாமரைக்கண் நங்காப் பேரன்பு பூண்பார்க்குக் காதலான் நினைக்கும் நினைவு மிகுதியான் உயிர்ப்புப் புலனாகும் கிடைக்கப் பெறாமையின் பேரச்சங்கொள்ளும் அச்சந்தோன்றும். தானே எழுந்துவிடும்; பின்னும் மெய் சோரும். திருவைந்தெழுத்தே திருவம்பலத்திற்குக் கொண்டுய்க்கும். காதன்மூக் கூர்தலினால் மேலென நிகழும் என்பதனைக் கண்ணப்ப நாயனார் திருவரலாற்றின்கண் மோகமாயோடிச் சென்றார் தழுவினார் மோந்து நின்றார்' என்பதனால் கண்டு தெளிக.

(அ. சி.) திருவம்பலக் கூத்தில் அன்பு வைப்பவர்க்கு ஏற்படும் மெய் அடையாளங்களை இம் மந்திரம் கூறுகிறது.

(6)

2699. தேட்டறுஞ் சிந்தை திகைப்பறும் பிண்டத்துள்

வாட்டறுங் கால்புந்தி யாகி வரும்புலன்

ஓட்டறு மாசை அறுமுளத் தானந்த

நாட்ட முறுக்குறு நாடகங் ²காணவே.

(ப. இ.) புறஞ்சென்று ஒன்றைத் தேடுதல்வேண்டும் என்னும் எண்ணம் தோன்றாது. நாட்டமாகிய சிந்தை ஒன்றைத் தூக்கியும் எண்ணாது. அதனால் சிந்தைத் தேட்டறும் என்றனர். நாட்டம் ஈது யாதாகற் பாற்று எனத் தூக்கி

எண்ணிய பொருளை மனம் பற்றி முற்பழக்கத்தால் இன்னதாகப் பற்றென நினைந்தும், ஆமோ அன்றோ என ஐயுற்றும் திகைப்பும். அத் திகைப்பும் எழுச்சி தூண்டத் தொழிற்படும் இறுப்பால் நூங்கும். எனவே மனம் என ஒருசொல் வருவித்து மனத்திகைப்பும் என முடிக்க. உடம்பகத்து ஏற்படும் தளர்வு முதலிய வாட்டங்கள் நூங்கும் உயிர்ப்பு, இறுப்பு என்று சொல்லப்படும் புத்தியின் வயப்படும். வயப்படவே, புலன்களிலோடும் உயிர் அறிவின் ஓட்டறும். இவையெல்லாம் அறவே வேட்கையும் அவாவும் அறும். 'வேட்கையாவது பொருள்கள் மேற்செல்லும் பற்றுள்ளம். அவாவாவது அப்பொருள்களைப் பெறவேண்டுமென்று மேன்மேல் நிகழும் ஆசை. ஆருயிரின் உள்ளத்துணர்வின் கண் திருவடிப் பேரின்பநாட்டம் முறுகி வளரும். இவையனைத்தும் அம்பலவாணரின் பொற்பதிக் கூத்தினை அன்புறக்கண்டு வழிபட்டு இன்புறுவார்க்கு நிகழ்வனவாகும்.

(அ. சி.) தேட்டறும் - ஆசைகெடும். வாட்டறும் - தளர்ச்சி நூங்கும். கால் - பிராணவாயு. புந்தியாகி - புத்தியின் வசப்பட்டு. புலன் ஓட்டறும் - புலன்கள் அடங்கும். முறுக்குறும் - முதிரும்.

(7)

1. கையும். 12. திருநாவுக்கரசர், 167.

2. சிந்தித்தாய். சிவஞானபோதம், 4. 1 - 2.

2700. காளியோ டாடக் கனகா சலத்தாடக்

காளியோ டாடக் குவலயத் தேயாடி

நீடிய நீர்துக்கால் நீள்வா னிடையாடி

நாளுற அம்பலத் தேயாடும் ¹நாதனே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் காளியை அடக்குவதன்பொருட்டுக் காளியுடன் ஆடியருளுகின்றனர்.

பொன்மலையாகிய மேருநன்மலைக்கண் ஆடியருளுகின்றனர். பேய்க் கூட்டங்களுடன் ஆடியருளுகின்றனர்.

நிலவுகத்தே ஆடியருளுகின்றனர். ஐம்பெரும் பூதங்களினிடமாக நின்று ஆடியருளுகின்றனர். எல்லையில் காலமாகத்

தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலத்தின்கண் சிறப்புற நின்று ஆடியருளுகின்றனர். ஆடுதல்: உலகுயிர் தொழிற்படும் பொருட்டுத்

தலைவனாகிய சிவபெருமான் தொழிற்படுதல். அவன் தொழிற்படுதலாவது திருவுள்ளங்கொள்ளுதல். திருவுள்ளங்

கொள்ளுதலென்பது இன்னவாறு ஆகுதல் எனச் சிவன் அறிவிற் கணித்தல்.

(8)

2701. மேரு நடுநாடி மிக்கிடை பிங்கலை

கூருமிவ் வானின் இலங்கைக் குறியுறுஞ்

சாரூந் திலைவனத் தண்மா மலயத்தூ

டேறுஞ் சுமுனை இவைசிவ பூரியே.

(ப. இ.) அண்டத்தின் நடுவாகப் பொன்மலையாகிய மேரு விளங்குகின்றது. இதுபோல் பிண்டமாகிய உடம்பகத்து நடுநாடி விளங்குகின்றது. நடுநாடியினைச் சுழுமுனை என்ப. மேருவினை நிலத்தின் நடுக்கோடு என்ப. நடுக்கோட்டின் வடபாலும் தென்பாலுமுள்ள கோடுகளை வழிக்கோடுகள் என்ப. அதுபோல் உடம்பகத்து இடப்பால் நாடி வலப்பால் நாடி என்பன உள்ளன. இடப்பால் நாடி இடைகலை எனவும் வலப்பால் நாடி பிங்கலை எனவும் கூறப்படும். சொல்லப்படும் இவ் வான வெளியில் நடுக்கோட்டின் நிலையினை இலங்கை எனக் கூறுப. இவ் விலங்கைக் கோட்டுடன் தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலக்கோடும் பொருந்தியிருக்கின்றது. தில்லைக்கும் பொதியின் மலைக்கும் ஊடாகச் செல்லும் நாடி நடுநாடியாகும். இவையே தென்னாட்டுச் சிவபூமியாகும். இம் முறை சிறப்பு முறையாகும். பொதுமுறையான் நோக்கும் வழி இலங்கைக்கும் பொன்மலைக்கும் நடுவின்கண் உள்ளது தில்லை. இவ் விரண்டற்கும் இடைப்பட்டது சிவபூமியாகும். திருத்தொண்டர் புராணத்துள் 'மாதவஞ் செய் தென்றிசையின்' மாண்புரைக்குங்கால் பெரும்பற்றப் புலியூர், திருஆரூர், திருக்காஞ்சி, திருவையாறு, திருத்தோணிபுரம் முதலிய சிவ வழிபாட்டிடங்கள் பல என அருளியதூறல் காண்க.

(அ. சி.) மேரு நடுநாடி - அண்டத்துள் நடுரேகையும் (Equator), பிண்டத்துள் சுழுமுனையும். அண்டத்துள் இதன் வட அயன வரை

1. வென்றிமிகு. சம்பந்தர். 2. 32 - 5.

" பைதற். அப்பர், 4. 100 - 2.

" பூத்தா. " 5. 22 - 2.

" எட்டி. 11. காரைக்காலம்மை, மூத்த. 1.

களும் பிண்டத்துள் இடைகலை பிங்கலை நாடிகளும்மாகும். இலங்கைக் குறியுறும் - இலங்கையில் மேருவின் குறியைப் பார்க்கலாம். (இதனால் மேருமலை திருமூவர் காலத்திலேயே அழிவெய்திவிட்டது என்பது போதருகின்றது.) மேரு - சுமேரு - குமேரு - என மூன்றாம். மேரு - பூமத்தியரேகையும் - பூமியின் அச்சரேகையும் கூடும் இடம்; அதுதான் இலங்கை. சுமேரு -வடதுருவம் (N. pole). குமேரு - தென்துருவம் (S. pole). தில்லைவனம் - மலயம் இவை பூமியின் நடுநாடி (Axis) யில் இருக்கின்றன என்பதை இம் மந்திரம் குறிக்கின்றது.

(9)

2702. பூதல மேருப் புறத்தான தெக்கணம்

ஓதும் இடைபிங் கலையொண் சுமுனையாம்

பாதி மதியோன் பபில்திரு வம்பலம்

ஏதமில் பூதாண்டத் தெல்லைவி னுறன்றே.

(ப. இ.) பூதமேரு எனப்படும் வடபாலுள்ள பொன்மலையும் தெக்கணப்புறத்தான இலங்கையும் முறையே

இடைகலை பிங்கலை எனப்படும். இவ் விரண்டன் நடுவணதாக்கக் காணப்படும் திருத்தில்லை நடுநாடியாகிய சுமுனையாகும். பாதிமதியாகிய ஆருயிர் ஐந்தெழுத்தின் நடுவண் நிற்கும் 'ய'கரத்தால் பெறப்படும் ஆவியேயாம். அதனையே சிவபெருமான் சூடியருளினன். அவ் வுண்மை "முடி 'ய'ப்பார்" (2271) என்னும் உண்மை விளக்கத் திருப்பாட்டான் உணரலாம். அப் பாதிமதி சூடிய சிவபெருமான் இத் தில்லையின்கண் (2361) இடையறாது திருக்கூத்தியற்றி யருளுகின்றனன். குற்றமற்ற இந் நிலவுலக அண்டத்து எல்லையும் அவ் வெல்லையிரண்டும் நடுவண் வந்து முற்றுறும் நடுக்கோடு திருத் தில்லையாகும். சிவபெருமானின் திருத்தலை அன்பியலாகும். திருவடி அருளியலாகும். ஆருயிர் அன்பியலின்வழிப் பாதிமதியாக விருக்கும். அருளியலின்வழி முழுமதியாகும். பாதிமதி யாங்கால் ஆருயிர் சுட்டுணர்வும் சிற்றுணர்வுமாக இருக்கும் முழுமதியாங்கால் அவ் வுயிர் முற்றுணர்வாக விருக்கும் சுட்டுணர்வு நிலையில்தாத உலகியல் இன்பமாகும். சிற்றுணர்வு நிலையில்தாத உலகியற் பொருளாகும். இவ்விரண்டின் சார்பாம் வடிவம் பொருள் வடிவமாகும். முற்றுணர்வு நிலையுடைப் பொருளும் நிலையுடை இன்பமும் பற்றியதாகும். இவ் விரண்டின் சார்பாம் வடிவம் அறிவியல்பால் பெறப்படும் அன்பு வடிவமாகும். பொருள் வடிவினைப் பிறை யெனவும், அறவடிவினை ஆனேறெனவும் உருவகிக்கப்படும். இவ்வடிவங்களெல்லாம் ஆருயிர்களின் உள்பண்பை முகமெனக் கூறும் உருவகமேயாம். அதனை வரும் வெண்பாவால் நினைவு கூர்க்:

'ஆணவ மாமெருமை ஆனைகரி ஆம்மருள்காண்

ஏணஅரி மாவினையாம் ஏப்பரியும் - ஆண்மார்

நற்செறிவாம் வெள்ளாணை ஞானமாம் ஆனேறும்

இற்புகலன் பின்புருமேல் எண்.'

அறிவு நிரம்புவதன் முன் பெற்றோர் பிள்ளையினைத் தம் தோளிலோ, இடுப்பிலோ, ஓரோவழித் தலையிலோ

தங்கி இருக்குமாறு செய்வார். அறிவு நிரம்பியபின் பெற்றோர்தம் திருவடியிலே அவ்வடினைச் சிறந்த

அணியென்பூண்டு முடிமிசைக் கொண்டு வழிபட்டுத் திருந்திய நன்னெறி சேர் மக்கள் தங்கி யிருக்கும். அது

திருவள்ளுவ நாயனாரருளிய,

"சூதழீஇக் கோலோச்சும் மாநில மன்னன்

அடிதழீஇ நிற்கும் உலகு."

என்னும் செந்தமிழ்ப் பொதுமறையான் நன்குணரலாம். அம் முறை போன்று சிவபெருமான் பிறைக்கு இருப்பிடமாகின்றான். ஆனேற்றை ஊர்பவனாகின்றான். இதனால் யாண்டும் சிவபெருமான் சார்பாகவே ஆருயிர்கள் வாழும். இவ் வண்மை விளக்கும் குறிப்பு வருமாறு:

'எம்மான் இருப்பும் இருப்பதுவு மாயிருப்பன்

செம்மான் பிறைஏறு சேர்ந்துதமிழ் - அம்மான்பால்

பேணுபிறை ஆருயிராம் பெம்மான் தலைபிடத்தாம்

பேணுநிறை முற்றடிக்கூழ்ப் பேசு.'

(அ. சி.) பூமி நடுரேகை (Equator) அயனரேகைகள் (Tropic of cancer and tropic of capricorn),

இவைகளுக்கு இடைநிலையே மூன்றாம் பிறையை அணிந்த சிவபெருமான் ஆடும் எல்லைகளாகும் என்று இம் மந்திரம் குறிக்கின்றது. ஐந்து அம்பலங்களும் இவ் வெவ்வேயிலேயே இருப்பதை நாம் காண்கின்றோம்.

பொற்றில்லைக் கூத்து

2703. அண்டங்கள் ஓரேழும் அம்பொற் பதியாகப்

பண்டையா காசங்கள் ஐந்தும் பதியாகத்

தெண்டினிற் சத்தி திருஅம் பலமாகக்

கொண்டு பரஞ்சோதி கூத்துகந் தானன்றே.

(ப. இ.) ஏழுவகை அண்டங்களும் விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானார் தழுவும் அழகிய பொன்போலும்

ஊராகவும், அவற்றின் உறுப்பாகக் காணப்படும் ஐம்பெரும் பூதங்களிலும் விரவி நிற்கும் பானங்கள் ஐந்தும் பதியாகவும்

கொண்டு அவன் புறத்துத் திருக்கூத்தியற்றுகின்றான். அதுபோல் அவன் ஆருயிரின் அகத்து நடுநாடிக்கண்

திருவருளாற்றலை அம்பலமாகக் கொண்டு திருக்கூத்தியற்றுகின்றான். அவனே அறிவுப் பேரொளியாம்

பரஞ்சோதியாவன். ஆகாசங்கள் ஐந்தனையும் முறையே குணங்கடந்த வெளி, குணவெளி, பெருவெளி, மெய்

(தத்துவம்) வெளி, ஞாயிற்று வெளி எனக் கூறலுமொன்று. பதி: தலைநகர்.

(அ. சி.) ஆகாசங்கள் ஐந்து - மண்ணில் ஆகாயம், நீரில் ஆகாயம், தீயில் ஆகாயம், வாயுவில் ஆகாயம்,

ஆகாயத்தில் ஆகாயம் ஆக ஐந்து.

2704. குரானந்த ரேகையாய்க் கூர்ந்த குணமாஞ்

சிரானந்தம் பூரித்துத் தென்திசை சேர்ந்து

புரானந்த போகனாய்ப் பூவையுந் தானும்

நிரானந்த மாகி நிருத்தஞ்செய் தானே.

(ப. இ.) சிவகுருவால் அருளப்பட்ட இன்ப நெறியாய், அந் நெறி யொழுக்கால் மேம்பட்ட சிவபெருமானின் எட்டுவான் குணத்தின்பம்

நிறைந்து நிறைவ் வேண்டும். அது மாதவம்செய் தென்திசை சேர்ந்தார்க்கே கைகூடுவதொன்றாம். இன்பமே வடிவாய் ஆருயிர்கட்குப் போகத்தைப் புரிதற் பொருட்டுப் பூவைப் பூப்போலும் திருமேனியையுடைய திருவருளம்மையும் தானுமாகப் புணர்ந்து நின்று சார்பு பற்றாத ஏரின்பமாய்த் திருக் கூத்தியற்றி யருளுகின்றனன். நிரானந்தம் - என்றும் பொன்றா ஏரின்பம். நின்று பொன்றின்பம் - சாரின்பம். பூவைப்பூ - காயாம்பூ.

(அ. சி.) குரு ஆனந்த ரேகை - குருவால் அருளப்பட்ட ஆனந்த மார்க்கம். சிரம் ஆனந்தம் - மேலான ஆனந்தம். புரானந்தம் - புரி ஆனந்தம் - சரூர் ஆனந்தம். பூவை - உமாதேவி. நிரானந்தம் - நித்தியானந்தம்.

(2)

2705. ஆதி பரன்ஆடி அங்கைக் கனலாட

ஓதுஞ் சடையாட உன்மத்த முற்றாடப்

பாதி மதியாடப் பாரண்ட மூதாட

நாதமோ டாடினான் நாதாந்த நட்டமே.

(ப. இ.) ஆதிபரனாகிய சிவபெருமான் ஆடுதலாகிய திருவுள்ளக் குறிப்பு நேர்ப்பட அவன் திரு அங்கையின்கண் விளங்கும் கனலாடிற்று. அனைத்திற்கும் அருட்புகலிடமாக நிலவும் திருச்சடையும் ஆடிற்று. அச்சடை எல்லாராலும் போற்றிப் புகழப்படுவதொன்று அத் திருச்சடையின்கண் காணப்படும் உன்மத்தம் ஆகிய ஊமத்த மலரும் ஆடிற்று. திருச்சடையிற்குமும் ஆருயிராகிய பாதிமதியும் ஆடிற்று. நில அண்டங்களும் ஆடின. அருஞ்சைவர் கொள்ளும் (2139) முப்பத்தாறாம் மெய்யாகிய நாதத்தின்கண் திருவருளாற்றலுடன் சிறந்தாடினன். இதனையே நாதாந்த நட்டம் என்ப. நட்டம் - நடனம். ஆட்டம் - புடை பெயர்ச்சி; அசைவு. உன்மத்தம் - மிக்க களிப்பு என்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) பார் அண்டம் - பூமி அண்டம். நாதமோடு - நாத சத்தியோடு.

(3)

2706. கும்பிட அம்பலத் தாடிய கோனடம்

அம்பரன் ஆடும் அகிலாண்ட நட்டமாஞ்

செம்பொரு ளாகுஞ் சிவலோகஞ் சேர்ந்துற்றால்

உம்பர மோனஞா னாந்தத்தில்¹ உண்மையே.

(ப. இ.) அனைத்துயிர்களும் அன்புடன் வழிபட்டு இன்புற்றுய்ய முழுமுதற் சிவபெருமான் ஆடிய திருநடம் திருச்சிற்றம்பலத்தின்கண்ணாகும். அத் திருக்கூத்து அழகிய சிவபெருமான் புரிந்தருளும் அகிலாண்டத் திருக்கூத்தாகும். சிறப்பென்னும் செம்பொருள் விளங்கும் திருச்சிற்றம்பலம் சிவ வலகமாகும். அதனைச் சார்ந்தவர் சிவ வலகத்தவரே யாவார். ஈண்டுப்பரியும் திருக்கூத்தே மேலான ஞானவரம்பின் முடிந்த ஞானத்தின் உண்மைத் திருக்கூத்தாகும். ஞானத்தின் ஞானம் என்பது நன்னெறி நான்மையின் பதினாறாம் பேறாகிய முடிந்த உண்மைப் பேறாகும் அதுவே அறிவில் அறிவாகும். திருத்தில்லையே திருவடிப்

1. நம்பனே. அப்பர், 6. 44 - 5.

பேற்றைச் (2615) செயன் முறையில் எளிதிற் கூட்டுவிக்கும் திருவூர். திருவாரூரிற் பிறக்கப்பேறெய்தும். திருக்காசியில் இறக்கப் பேறெய்தும். தோன்ற மறையத் தொழப்பேறாரூர்காசி, ஆன்றதில்லை முப்பால் அறி.

(அ. சி.) கும்பிட - யாவரும் வணங்கும்படி. சிவலோகம் - பொற்றில்லை.

(4)

2707. மேதினி மூவேழ் மிகுமண்டம் ஓரேழு

சாதக மாகுஞ் சமயங்கள் நூற்றெட்டு

நாதமோ டந்த நடானந்த நாற்பதப்

பாதியோ டாடிப் பரனிரு¹பாதமே.

(ப. இ.) நாதத்தையும் நாத அந்தத்தையும் மேற்கொண்டு 'சூலம் நோன்பு செறிவு அறிவு' என்னும் நானிலையும் நாற்பாதம் எனப்படும். அதனை அருள்பவள், திருவருளம்மையாவள். அவள் ஆண்டவனின் செம்பாதியாவள். அவளுடன் சிவபெருமான் திருக்கூத்தாடுகின்றனன். அவன்றன் திருவடியிணையே மூவேழ் உலகினையும் ஆட்டுவிப்பதாகும். ஓரேழுண்டத்தையும் ஆட்டுவிப்பதும் அவையே. கைக்கொள்வோர் தகுதிக்கேற்பப் படிமுறை போன்று விரிந்த நெறிகள் நூற்றெட்டு. அவற்றையும் அவன் திருவடியே ஆட்டுவிக்கின்றன.

(அ. சி.) பாதி - சிவன் பாதிச் சரூரி ஆகிய தேவி.

(5)

2708. இடைபிங் கலைபிம வானோ டிலங்கை

நடுநின்ற மேரு நடுவாஞ் சுழினை

கடவுந் திலைவனங் கைகண்ட மூலம்

படர்வொன்றி யென்னும் பரமாம் பரமன்றே.

(ப. இ.) அகத்துக் காணப்படும் இடைகலை பிங்கலை இரண்டும் புறத்து முறையே பொன்மலையாகவும் இலங்கையாகவும் கொள்ளப்படும். நடுநாடியாகிய சுழுவை தில்லைவனம் எனப்படும். நடுநாடியே எல்லாவற்றையும் நடத்துகின்றது. அதுபோல் புறத்துத் தில்லைவனம் பொன்மலை முதல் இலங்கை யுறாகக் கொள்ளப்படும் நிலமனைத்தையும் நடுநின்று நடத்துகின்றது. அதனால் 'கடவும் தில்லைவனம் கைகண்ட மூலம்' என ஓதியருளினர். யாங்கணும் நூக்கமற நிறைந்தொன்றி நிற்பவன் 'படர்வொன்றி' யாவன். அவனே பரமாம் பரமுமாவன். பரமாம்பரம் - மேலாம் விழுப்பொருள்.

(6)

2709. ஈறான கன்னி குமரியே காவிரி

வேறா² நவதூர்த்த மிக்குள்ள வெற்பேழுள்

பேறான வேதா கமமே பிறத்தலான்

மாறாத தென்திசை வையகஞ் சுத்தமே.

1. பரிதி. அப்பர், 5. 94 - 5.

" விரிவிலா. " 4. 60 - 9.

2. ஏவியிடர்க். அப்பர், 6. 72 - 10.

" பூமருஷங். 12. சம்பந்தர், 409.

(ப. இ.) தமிழகத்தின் தென்பால் எல்லை கன்னியாகுமரியாகும். (வடபால் எல்லை பொன்மலை.) இது நன்னெறி நான்மையின் நற்பகுப்பாம். இதனகத்துச் சிறப்பாக ஓதப்பெறும் தூர்த்தங்கள் ஒன்பது. அவை முறையே 'காவிரி, யமுனை, கங்கை, சரசுவதி, பொற்றாமரை, புட்கரணி, கோதாவரி, குமரி, தாமிரபரணி' என்பன. ஏழு மலைகளும் ஓதப்படுகின்றன. அவை முறையே கைலை, இமயம், மந்தரம், விந்தம், நிதம், ஏமகூடம், நூலகிரி என்பனவாகும். இவற்றிற்கிடையே மாதவம் செய் தென்திசைக்கண் செம்பொருளைத் தம் பொருளாகக் கொண்டு திகழும் செந்தமிழ் மொழிப்பால் நெறி நூலாகிய வேதமும், துறை நூலாகிய ஆகமமும் தொன்மைக்காலத்தே தோன்றின வென்க. அவற்றால் நன்னெறிப்படரும் தூயேர் கொலை புலை நூத்த தமிழ் நெறி நின்று நனி நாகரிகராயினர். ஒரு முழுமுதலாம் சிவபெருமானை வழுவின்றித் தொடரும் தமிழ்த்துறை நின்று விழுமியராயினர். அம் முறையான் ஒழுகலாற்றில் தலைதடுமாற்றமில்லாத தென்திசைத் தமிழகம் என்றும் பொன்றா இயற்கை உண்மைத் தூய்மையேயாகும். யாறுகள் திருத்தொண்டர் புராணத்து வைப்புமுறைப்படி வருவனவற்றை வரும் வெண்பாவால் உணர்க.

"காவிரியே பெண்ணையம ராவதி பொன்முகலி-

மேவு பொருநை மினிர்வையை - தாவில்கம்பை

கொள்ளிடம்பா லிக்கெடலம் கூறுமண்ணி முத்தாறு

வெள்ளாறு கங்கைநிவா மேவு."

(அ. சி.) ஈறான கன்னி - தமிழ்நாட்டுக்குத் தெற்கு எல்லையாக விளங்கும் கன்னி ஆறு. கன்னி நதியும் - குமரி நதியும்; (2000 வருடங்கள் முன்னரே ஒளிநாடு - பெருவளநாடு - குமரி நாட்டோடு கடல்கொண்டு அழிந்தது.) ஒன்பது தூர்த்தங்களும் ஏழு வெற்புக்களும் தென்னாட்டுக்குள் இருப்பன. இம் மந்திரத்தால் முதல்முதல் வேத ஆகமங்களும் தென்னாட்டில்தான் பிறந்தன என்பது தெளிவாகின்றது.

(7)

2710. நாதத் தினிலாடி நாற்பதத் தேயாடி

வேதத்தி லாடித் தழலந்த 1^{ம்}தாடி

போதத்தி லாடிப் புவன முழுதாடுந்

தூதற்ற தேவாதி தேவர் பிரானன்றே.

(ப. இ.) இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நுங்கிய இயற்கை உண்மை அறிவு இன்பப் பெருமான் தேவாதி தேவர் பிரானாவன். அவன், திருவருளால் நாதத்தினில் ஆடியருளுகின்றான். சூலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு என்னும் நாற்பாதத்தினும் ஆடியருளுகின்றான். நெறிநூலாகிய தமிழ்வேதத்தின்கண் ஆடியருளுகின்றான். சிவ வேள்வித் தழலுச்சியிலும் ஆடியருளுகின்றான். சிவஞான போதம் நல்கும் துறைநூலாகிய தமிழாகமத்தின்கண்ணும் ஆடியருளுகின்றான். இம் முறையான் இரு நூற்றிருபத்து நான்கு புவன முழுவதும் ஆடியருளுகின்றான். அவன் விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானாவன்.

1. அஞ்செழுத்தா. சிவஞானபோதம், 9. 3 - 1.

" பூமென். அப்பர், 5. 18 - 8.

" சிவஞ்சத்தி. சிவஞானசித்தியார், 2. 1 - 2.

(அ. சி.) நாற்பதம் - சரியையாதி நான்குபதம் தழலந்தம் - ஓமாக்கினி.

(8)

2711. தேவரோ டாடித் திருவம்பலத் தாடி

மூவரோ டாடி முனிசனத் தோடாடிப்

1பாவினுள் ஆடிப் பராசத் தியிலாடிக்

கோவினுள் ஆடிடுங் கூத்தப் பிரானன்றே.

(ப. இ.) நால் வேறியற்கைப் பதினொரு மூவர் என்று சொல்லப்படும் தேவரோடு ஆடியருளுகின்றனன் சிவன்.

அவனே திரு அம்பலத்தின் கண்ணும் ஆடியருளுகின்றனன். இருபத்து நான்காம் மெய்யாகக் கருதப்படும் குணமெய்யின்கண் உள்ளாராகிய, சிவபெருமான் திருவாணையான் முத்தொழிற்குரிய அயன், அரி, அரன் என்னும் மூவருடனும் ஆடியருளுகின்றனன். முனிவர் கூட்டத்துடனும் ஆடியருளுகின்றனன். செந்தமிழ்த் திருமுறைத் திருப்பாட்டுக்களுடனும் ஆடியருளுகின்றனன். திருமுறைப் பாவின் செழும் பொருளாய் விளங்கியருள்பவன் திருவருளம்மை. அவளுடனும் ஆடியருளுகின்றனன். கோ என்று சொல்லப்படும் ஆருயிரின் கண்ணும் ஆடியருள்கின்றனன். கோ - இயமானன்.

(அ. சி.) மூவர் - அயன், அரி, அரன். முனிசனம் - தவத்தர். கோவினுள் - சூவனுள்.

(9)

2712. ஆறு²முகத்தில் அதிபதி நானென்றுங்

கூறு சமயக் குருபரன் நானென்றுந்

தேறினா் தெற்குத் திருஅம்ப லத்துளே

வேறின்றி யண்ணல் விளங்கிநின் றானன்றே.

(ப. இ.) ஆறு திருமுகங்களையுடைய அருளார் திருவுருவினுக்குரிய செம்பொருட் செல்வனும் விழுமிய.

முழுமுதல்வனாம் சிவபெருமானேயாவன். அவனே அம்பலவாணனாவன். 2693-இல் ஓதப்பெற்ற ஐந்து திருமுகங்களுடன் மறைவாகக் கழ்நோக்கிய திருமுகம் ஒன்றுங்கூட்டித் திருமுகங்கள் ஆறாகும். மறைமுகம் அருமறை யருளும் துறைமுகமாகும். அருமறை - உபதேசம். ஒருபுடையொப்பாக ஐந்து திருமுகங்களும் ஐந்தொழிலுக்கும் அமைந்தனவாகும். அவை வருமாறு: மேற்குமுகம் படைத்தல், கிழக்குமுகம் காத்தல், தெற்குமுகம் துடைத்தல், வடக்கு முகம் மறைத்தல், உச்சிமுகம் அருளல் என்ப. எனவே ஆறாவது திருமுகம் சிவகுரு. ஆறு திருமுகக் குறிப்பு ஆறு ஆதாரங்களைக் குறிக்கும் உண்மையாகும். அவ் வரு 'குமரகுருபரன்' என இருவகை வழக்கிலும் பெருக வழங்குவதானானும் உணரலாம். மேலும் அவ் வண்மை வரும் அப்பர் அருண்மொழியானும் உணரலாம்:

1. பண்ணிற். அப்பர், 5. 44 - 8.

" கந்தமலர்க். " 6. 84 - 4.

2. ஆறுகொ. அப்பர், 4. 18 - 6.

" தக்கனது. " 6. 74 - 7.

" முகம்விழி - திருத்தணிகை புரா. சூரியபூரணநாமப்படலம் - 183.

"முன்னை யாம்பில் ஊர்தி முருகவேள்
தன்னை யாரெனில் தானோர் தலைமகன்
என்னை யாளும் இறையவன் எம்பிரான்
பின்னை யாரவாள் பேரெயி லாளரே."

(5. 16 - 7.)

திருமுருகனுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் திருப்பெயர் முறை வேறுபாடேயன்றிப் பொருள் வேறுபாடின்று. முறையே அகத்து நூரும் ஆற்று நூரும் போன்று ஒன்றேயாம். இவ் வொப்பாலும் உணர்க. அவ் வுண்மை தேற்றவே திருமுருகப் பெருமான், தெய்வ நாச்சியாரையும், வள்ளி நாச்சியாரையும் ஒருங்கு திருமணம் புரிந்துகொண்டனர். ஈண்டுத் திருமணம் என்பது செவியறிவுறுத்து ஆட்கொள்ளுதல். இருவரும் ஆருயிர்களின் இருவேறு நிலைகளைக் குறிக்கும் குறிப்பாகும். ஒருவகை செம்புலத்தேவருள் வளர்தல். மற்றொருவகை ஐம்புல வேடருள் வளர்தல். இருவகையினரையும் சிவகுருவாக வந்து ஆட்கொள்பவன் திருமுருகன் ஒருவனே யாம். இஃதன்றித் திருமுருகனின் தொழிலாற்றல் விழைவாற்றல் எனக் கூறுவது உண்மைக்கு மாறாகும். திருவருளாற்றலின் நிலை பலவாமெனினும் பொருள் ஒன்றேயாம். முழுமுதற் சிவபெருமானின் திருவருளாற்றலையே அவனுக்கு மனைவி மக்களாக உருவகஞ் செய்வர் உண்மையுணர்ந்த நல்லார். அவ் வாற்றலுக்குப் பின்பு வேறோர் மனைவி மக்களாக உருவகிக்கும் மரபு யாண்டுமின்று. இவ் வுண்மை,

'செப்பும் சிவனார் திருவருளே மக்கள் மனை

ஒப்பும் அவர்க்கவைபின் றோர்.'

என்பதனால் நினைவு கூர்க. படி முறையான் வெவ்வேறு நெறிகளினுள்ளாரனைவார்கட்கும் சிவகுருவாய் - அறுமுகக் குருபரனாய் விளக்கஞ் செய்தருளி அவ்வந் நெறிக்கண் நிற்பவனும் சிவனே. இவ் வுண்மைகளைத் திருவருளால் தேர்ந்து தெளிந்தவர் தென்பால் தில்லைக்கண் திருச்சிற்றம்பலத்தினிடத்தே வேற்றுமையின்றி விரவி நின்றருள்பவன் சிவனே எனவும் அவனே அண்ணலாகவும் விளங்கியருளுகின்றனன் எனவும் திருமுறைகள் ஓதும் செவ்விய நூட்பத்தினை அருளால் உணர்வர்.

(அ. சி.) ஆறுமுகம் - ஈசானம், தற்புருடம், அகோரம், வாமம், சத்தியோசாதம், அதோமுகம்.

(10)

2713. அம்பலம் ஆடரங்¹காக அதன்முகே

எம்பரன் ஆடும் இருதாளி னுரொளி

உம்பர மாம்ஐந்து நாதத்து ரேகையுள்

தம்பத மாய்நின்று தான்வந் தருளுமே.

(ப. இ.) திருச்சிற்றம்பலமே ஆடும் அரங்கமாகக்கொண்டு அதன் கண் எம்பெருமானாகிய சிவபெருமான் திருக்கூத்தியற்றுகின்றனன். எம்பெருமான் தன் இரண்டு திருவடிகளிலும் இருபெரும் அறிவொளி தோன்றுமாறு திருக்கூத்தியற்றுகின்றனன். இருபெரும் ஒளி நூலுணர்வும் நுண்ணுணர்வுமாகும். மேலோங்கி ஒளிரும் ஐவகை ஓசையின் கோட்டின் கண்ணும் நின்று திருக்கூத்தியற்றுகின்றனன். அம்மட்டோ?

1. ஒளிவளர். 9. திருமாளிகைத்தேவர், கோயில், 1.

அவ்வோசைகள் திகழும் தூமாயையினையே தன் நேர்நிலையாகக் கொண்டு எழுந்தருளிவந்து அருள்கின்றனன். ஐவகை ஓசை: நுண்ணோசை, நினைவோசை, மிடற்றோசை, செவியோசை கேட்பிக்கும் ஓசை. நூலுணர்வு - அபரஞானம். நுண்ணுணர்வு - பரஞானம்.

(அ. சி.) ஐந்து நாதம் - ஐவகை வாக்குகளாயுள்ள நாதங்கள்.

(11)

2714. ஆடிய காலும் அதிற்சிலம் போசையும்

பாடிய பாட்டும் பலவான நட்டமுங்

கூடிய கோலங் குருபரன் கொண்டாத்

¹தேடியு ளேகண்டு தூர்ந்தற்ற வாறன்றே.

(ப. இ.) திருக்கூத்துப் புரியும் திருவடியும், அத் திருவடிக்கண் கிடந்து ஒலிக்கும் மறைச்சிலம்பொலியும், அச் சிலம்பொலியின் விரிவாகக் காணப்படும் திருமுறைத் திருப்பாட்டுக்களும், அத் திருப்பாட்டுக்களின் மறைப்பொருளாய் விளங்கும் பலவகையான திருநடனங்களும் சிவபெருமான் திருவருளால் புரிந்தருளுகின்றனன். அதன்பொருட்டுக்கொண்டருளிய திருக்கோலமும் பலவாம். அவ்வகை அருட்டிருக் கோலங்களைக் கொண்டு வருபவன் குருபரன். அவ்வாறு வருவதும் மெய்யுணர்வினர் கொண்டாடுதற்பொருட்டும் உய்தற்பொருட்டுமாம். அவனைத் திருவருளால் அடியேன் உணர்வின் உள்ளே தேடிக்கண்டுகொண்டேன். காண்டலும் அற்றது பிறப்பு. உற்றது சிறப்பு. சிறப்பெனினும் திருவடிப் பேறெனினும் ஒன்றே.

(அ. சி.) அற்றவாறு - பிறப்பு அற்றவாறு.

(12)

2715. இருதயந் தன்னில் எழுந்த பிராணன்

கரசர ணாதி கலக்கும் படியே

அரதன மன்றினின் மாணிக்கக் கூத்தன்

குரவனாய் எங்கணுங் கூத்துகந் தானே.

(ப. இ.) மாணிக்கக் கூத்தன் என்று சொல்லப்படும் ஒப்பில் ஒரு பெரும் முதன்மைக் கூத்தன் சிவபெருமான்.

அவன் திருவாலங் காட்டின்கண் மணிமன்றம் அணிபெறத் தணியாப் பெருங்கூத்தியற்றுக்கின்றனன். அவனே அனைவர்க்கும் மெய்க்குரவனாவன். மணிமன்றம் ஐவகை மன்றினும் முதன்மை வாய்ந்தது. ஏனைநான்கு மன்றங்களும் பொன், வெள்ளி, செம்பு, ஓவியம் எனப்படும். இவ்வைந்தும் ஒருபுடை யொப்பாகச் 'சிவநம' என்னும் திருவைந்தெழுத்தினைக் குறிப்பதாகும். இவ்வண்மையினை வரும் வெண்பாவால் நினைவுகூர்க்:

"மேலாம் 'சிவநம' மேலுமணி பொன்வெள்ளி

பாலாம்செம் போடுமண் பற்றல்போல் - மேலாம்

அவனாடல் செய்வனகம் ஆல்தில்லை கூடல்

தவநெல்லை குற்றாலந் தான்."

மண் - ஓவியம். ஆல் - திருவாலங்காடு. கூடல் - மதுரை.

1. தேடிக்க அப்பர், திருவங்கமாலை, 12.

" திருச்சிலம். திருவுந்தியார், 17.

மேலும் எல்லா இடங்களிலும் அவன் இடையறாதியற்றும் திருக்கூத்தை உகந்தருளினன். அத் திருக்கூத்தின் திருவாணைத் தொடர்பால் நெஞ்சத்தின் கண்ணொழுந்த உயிர்ப்பு கைகால் முதலிய பொறிகளைக் கலந்து இயக்குவதாயிற்று.

(அ. சி.) அரதன மன்று - இரத்தினசபை (திருஆலங்காடு) குரவன் - குரு.

அற்புதக் கூத்து

2716. குருவுரு வன்றிக் குனிக்கும் உருவம்

அருவுரு வாவதும் அந்த அருவே

திரிபுரை யாகித் திகழ்தரு வானும்

உருவரு வாகும் உமையவள் தானே.

(ப. இ.) குருவின் திருவுருவையல்லாமல் இடையறாது நினைத்து இன்புறும் திருவுரு வேறொன்றுமின்று.

குனித்தல் - இடையறாது நினைத்தல்; தியானித்தல். கட்டிலனாகாத அருவவடிவமாவது அருமை வாய்ந்த

அக்குருவேயாகும். திரிபுரை என்னும் திருவருள் திகழ்ந்து விளங்குவதும் அக்குருவடிவே. உருவமாயும், அருவமாயும் உற்று விளங்குபவள் உமையவளாவள்.

(அ. சி.) குனிக்கும் - நினைக்கும்.

(1)

2717. திருவழி யாவது சிற்றம் பலத்தே

குருவடி வள்ளாக் குனிக்கும் உருவே

உருவரு வாவது முற்றுணர்ந் தோர்க்கு

அருள்வழி யாவதும் அவ்வழி தானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருவடியினைச் சேர்ந்து இன்பறுதற்கு என்றும் வாய்ப்பான திருவழி நன்னெறி நான்மையாகும். அதுவே சிற்றம்பலத் திருக்கூத்தாகும். சிவகுருவடிவினை அகமுற இடையறாது எண்ணுவார்க்கு அவ்வுருவே சிற்றம்பலத்திற் குனிக்கும் திருவருவென்பது தெள்ளத்தெளிய வள்ளத்துப் புலனாம். சிவகுருவின் திருவருவே அருவருவாய் நடக்கும் அம்பலவாணரின் அருளுருவாகும். இவ்வுண்மையினை அருளால் முற்றுமுணர்ந்தோர்க்குத் திருவருள் வழியாவதும் அத் திருச்சிற்றம்பல வழியேயாகும்.

(அ. சி.) திருவழி - நன்னெறி. வள்ளாக் குனிக்கும் - உள்ளத்தில் நினைக்கும்.

(2)

2718. நூருஞ் சிரசிடப் பன்னிரண் டங்குலம்

ஓடும் உயிரெழுந் தோங்கி யுதித்திட

நாடுமின் நாதாந்த நம்பெரு மான்உகந்

தாடும் இடந்திரு அம்பலந் தானன்றே.

(ப. இ.) சிரசின்கண் உச்சிக்குமேல் பன்னிரண்டு விரற்கிடைவரை உயிர்ப்பு எழுந்து ஓடும். ஆண்டு ஓங்கி எழுந்து தோன்றிடுமாறு நூரும் நாடுமின். நாதமுடிவாகிய நம்பெருமான் மிக்க உகப்புடன் திருக்கூத்தாடும் இடம் அதுவாகும். அதுவே திருவம்பலமாகும். திருவம்பலம் - தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலம்.

(அ. சி.) உயிர் - பிராணவாயு.

(3)

2719. வளிமேக மின்வில்லு வானக வோசை

தெளிய விசம்பில் திகழ்தரு வாறுபோல்

கனியொளி யாறங் கலந்துடன் வேறாய்

ஒளியரு வாகி ஒளித்துநின் றானே.

(ப. இ.) வானத்தின்கண் காற்று வுசுகின்றது. மேகம் தவழ்கின்றது. மின்னல் மின்னுகின்றது. வானவில் தோன்றுகின்றது. ஓசை எழுகின்றது. இவற்றிற்கெல்லாம் வானம் இடங்கொடுப்பினும் அவ்வானம் இவற்றினால் தொடக்குண்ணாது வேறாகத் தனித்துநின்று திகழ்கின்றது. அதுபோன்று சிவபெருமானும் கனிப்பினைத் தரும் ஒளிகள் ஆறுடனும் கலந்து அவற்றிற்கும் ஒளிகொடுத்து நிற்கின்றனன். அங்ஙனம் நிற்பினும் தான் தனிப் பேரறிவொளி வடிவாய், மறைந்து நின்றருள்கின்றனன். அறுவகையொளி: அகநிலை ஆதாரங்கள் ஆறிலும் காணப்படும் அருள்விளக்கவொளி, ஓரறிவு முதல் ஆறறிவு ஈறாகக் காணப்படும் அறிவொளி. 'அறுவகைச் சமயத் தோர்க்கும் அவ்வவர் பொருளாய்த் தோன்றும் சமயவொளி.

(அ. சி.) கனியொளி ஆறும் - மேலான தூவொளி முதலிய ஆறு ஒளிகளும்.

(4)

2720. துமுதல் ஐந்துந் திசையெட்டுங் கழிமேலும்

ஆயும் அறிவினுக் கப்புறம் ஆனந்தம்

மாயைமா மாயை கடந்துநின் றார்காண

நாயகன் நின்று நடஞ்செய்யும் ¹மாறன்றே.

(ப. இ.) ஐம்பெரும் பூதங்களினுள் ஒளியருவாய் நடுநின்று ஓங்கி உயர்ந்து வளர்ந்து ஒளிதருவது து. அத் து ஒளியால் புறவிருளைப் போக்குகின்றது. சூட்டால் வெப்பத்தையும் உணர்வு முதலியவற்றைப் பதஞ் செய்வதையும் புரிகின்றது. அதுபோல் சிவபெருமான் அறிவொளியையும் அருட்பதத்தையும் புரிந்தருளுகின்றனன். அம்முறையால் து அவனுக்கு ஒருபுடையொப்பாகும். அத்தகைய து முதலிய பெரும் பூதங்கள் ஐந்தும், திசை எட்டும், கழிமேலும் ஆகிய பத்துப்புலனும் நிலைக்களனாகக் கொண்டு ஆயும் ஆருயிரின் அறிவினுக்கு அப்புறமாகக் காணப்படுவது திருவடிப் பேரின்பம் தூவாமாயை தூமாயை என்று சொல்லப்படும் மாயை மாமாயையைக் கடந்துநின்ற மெய்யுணர்வினர் அறிவுக்கண்கொண்டு காணுமாறு நாயகன் நுங்காதுநின்று நடஞ்செய்தருளுகின்றனன். இதுவே அம்பலவாணன் இம்பரிடையும் ஆருயிரின் அகத்திடையும் அறிவிடையும் இடையறாது செய்து போதரும் திருவருட்கூத்தாகும்.

(அ. சி.) து முதல் ஐந்தும் - ஐந்து பூதங்களும்.

(5)

2721. கூத்தன் கலந்திடுங் கோல்வளை யாளொடுங்

கூத்தன் கலந்திடுங் கோதிலா ஆனந்தங்

கூத்தன் கலந்திடுங் கோதிலா ஞானத்துக்

கூத்தனும் கூத்தியும் கூத்ததின் மேலன்றே.

(ப. இ.) கூத்தனாகிய சிவபெருமான் அழகிய புள்ளிகளையுடைய வளையலை யணிந்து கிளையுற விளங்கும் திருவருள் அம்மையுடன் கலந்து ஆருயிர்கட்கு அளவிலாநலம் உளமொடும் புகிகின்றான். அவன்தன் திருவருட்கலப்பால் குற்றமற்ற பேரின்பம் சூறும் பெருகும். அவன் திருவடியணர்வெனப்படும் குற்றமிலாத சிவஞான விளக்கமுண்டாகும். கூத்தனும் கூத்தியும் ஆகிய சிவனும் சிவையும் திருக்கூத்தின்மேல் திருநோக்கம் கொண்டருளுகின்றனர்.

(அ. சி.) கூத்தி - நடமாடும் சிவகாமி.

(6)

2722. இடங்கொண்ட சத்தியும் எந்தை பிரானும்

நடங்கொண்டு நின்றமை நானும் அறிந்தேன்

படங்கொடு நின்றஇப் பல்லுயிர்க் கெல்லாம்

அடங்கலுந் தாமாய்நின் றாடுகின் றாரே.

(ப. இ.) சிவபெருமானின் இடப்பாகத்தைத் தனக்கு இடமாகக் கொண்டு திகழ்பவன் திருவருளம்மையாகிய சத்தி. அவளுடன் விட்டுப் பிரிவின்றி இருவேறுருவின் ஒரு பேரியாக்கையாய் ஒட்டித் திகழ்பவன் சிவபெருமான். அவன் திருநடம்புரியும் சூரொடு நின்றமையை அவனருளால் அடியேனும் அறிந்துள்ளேன். படம்போலும் மறைப்பினைச் செய்யும் ஆணவ வல்லிருளைப் பொருந்தியுள்ள பலவேறு உயிர்கட்கெல்லாம் பேரறிவும் பேராற்றலும் பேரின்பும் என்றும் மாறாதியை தற்பொருட்டு அச் சிவபெருமான் அடங்கலும் தாமாகநின்று ஆடியருள்கின்றான். ஆடுதல் - அனைத்தையும் புடைபெயர்விக்கத் திருவுள்ளங் கொள்ளுதல். படம் - துணி; திரைச்சூலை.

(அ. சி.) இடங்கொண்ட - இடப்பாகம் கொண்ட. படங்கொடு - ஆணவமல மறைப்புக்கொண்டு.

(7)

2723. சத்தி வடிவு சகல ஆனந்தமும்

ஓத்தஆ னந்தம் உமையவள் மேனியாஞ்

சத்தி வடிவு சகலத் தெழுந்திரண்டு

ஓத்தஆ னந்தம் ஒருநட மாகுமே.

(ப. இ.) எப்பொருளால் எவ்விடத்து எவ்வகை இன்பம் காணப்பெறினும் அவ்வனைத்தும் அருளாற்றலாம் சத்தியின் உரிமையே. அதனால் அனைத்தின்பமும் அருளாற்றலின் திருவடிவென்றனர். உண்மை அறிவு, இன்பம் என்னும் ஒப்பில் பொருள் மூன்றனுள் உடைமையாகிய உலகமும், உலகியற் பொருள்களும் அவற்றின் முதலாகிய மாயையும் உண்மை ஒன்றுமட்டும் உள்ளன. அடிமையாகிய ஆருயிர்கள் உண்மையும் அறிவும் உடையன. உடையானாகிய முழுமுதற்சிவன் உண்மையும், அறிவும், இன்பமும் என்னும் மூன்று முடையன். தனக்குத் தானே ஒத்ததாய் ஈடும் எடுப்பும் இல்லதாய்க் காணப்படும் விழுமிய அழியாப் பேரின்பம் திருவருளின் திருமேனியாகும். சத்தியின் வடிவம் அரிசி மாவொத்து உள்ளது. அம்மாவின்னிறும் பல்வேறு உருவம், சமைப்பார் நினைவிற்கேற்றவாறு அமையும். அதுபோல் திருவருளின்கணினிறும் சிவன் திருவுள்ளத்திற்குத் தக்கவாறு சிறந்துதோன்றும். அதனால் சத்தியின்வடிவு சகளமாகிய வடிவ நிலைக்களத்துத் தோன்றி எழும். எழுந்த சிவனும் சிவையுமாகிய இரண்டும் ஒத்துத் திரண்டு ஆருயிர்கட்குப் பேரின்பத்தினை ஊட்டுவதாக வடிவந்தநிலை ஒப்பில் திருநடமாகும்.

(அ. சி.) இரண்டு ஒத்த - சத்தி-சிவ நடமிரண்டும்.

(8)

2724. நெற்றிக்கு நேரே புருவத் திடைவெளி

உற்றுற்றுப் பார்க்க வொளிவிடு மந்திரம்

பற்றுக்குப் பற்றாய்ப் பரம நிருந்திடஞ்

சிற்பம் பலமென்று தேர்ந்துகொண் டேனன்றே.

(ப. இ.) நெற்றியின்கண் நேர்நடுவாம் புருவமத்தியில் காணப்படும் இடைவெளி தில்லைத்

திருச்சிற்பம்பலமாகும். ஆண்டு உற்று உற்றுப் பார்க்க ஒளிவிடு மந்திரம் 'சிவசிவ' என்னும் செந்தமிழ்த் திருமறையாகும். பற்றற்றார் பற்றுக்குப் பற்றாய் நிற்பவன் சிவபெருமான். அவனே பரமன். அவன் உடனாக இருக்கும் இருப்பிடம் மேலோதிய புருவநடுவாகிய தில்லைத் திருச்சிற்பம்பலமென்று திருவருளால் தேர்ந்து தெளிந்து கொண்டேன் என்க.

(9)

2725. அண்டங்கள் தத்துவ மாகிச் சதாசிவந்

தண்டினிற் சாத்தவி சாம்பவி யாதனந்

தெண்டினில் ஏழுஞ் சிவாசன மாகவே

கொண்டு பரஞ்சோதி கூத்துகந் தானன்றே.

(ப. இ.) அண்டங்களும் அவற்றின் அடக்கமாகிய தத்துவங்களாகும், அருளோன், ஆண்டான், அரன், அரி, அயன் என்னும் ஐம்பெரும் நிலைகளும், சத்தியின்வடிவாயுள்ள சாத்தவி, சாம்பவி என்னும் இரண்டும் கூடிய ஏழுநிலைகளும் அடைவுபட - முறைமையாய்ச் சிவன் இருக்கையாகும். அவ்வெழுநிலைகளும் இருக்கையாகக்கொண்டு பரஞ்சோதியாகிய விழுத்திணைச் சிவன் திருக்கூத்துகந்தனன்.

(அ. சி.) தெண்டினில் - முறைமையில்.

(10)

2726. மன்று நிறைந்த விளக்கொளி மாமலர்

நன்றிது தானிதழ் நாலொடு நூறவை

சென்றது தானொரு பத்திரு நூறுள

நின்றது தானொடு மண்டல மாகுமே.

1. சிறைவான். 8. திருக்கோவையார், 20.

" கண்ணுதலான். சம்பந்தர், 2. 40 - 5.

(ப. இ.) செம்பொன் அம்பலம் - தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலம் முதலிய மன்று நிறைந்த திருவிளக்கொளியோன்று கதிர் காலும் பெருமலர். இது நன்மைதரும் மென்மை மலராகும். இதன் இதழ்கள் நூற்று நான்கெனவும், இருநூற்றுப்பத்தெனவும் கூறப்படும். இம் மலர்கள் ஆறாதாரத்துக் காணப்படும் என்ப. இவையனைத்தும் சிவபெருமான் நின்றருளும் நெடுமண்டலமாகும்.

(அ. சி.) நாலொடுநூறு - 104. பத்திருநூறு - இருநூற்றுப் பத்து.

(11)

2727. அண்டம் எழுகோடி பிண்டம் எழுகோடி

தெண்டிரை சூழ்ந்த திசைகள் எழுகோடி

எண்டிசை சூழ்ந்த இலிங்கம் எழுகோடி

அண்டன் நடஞ்செயும் ஆலயந் தானன்றே.

(ப. இ.) அளவில்லாத எழுகோடி அண்டங்களும், அவையோன்று எழுகோடிப் பிண்டங்களும், தெளிந்த திரையையுடைய கடலாற் சூழப்பட்ட திசைகளும் விளங்கும் எழுகோடித் தீவுகளும், எட்டுத் திசைகளிலும் காணப்படும் அளவில்லாத சிவக்கொழுந்து எனப்படும் சிவலிங்கங்களும் எழுகோடி என்ப. இவ்விடங்களனைத்தும் அண்டனாகிய சிவபெருமான் நடனஞ்செய்யும் திருக்கோவில்களாகும்.

2728. ஆகாச மாமுட லங்கார் முயலகன்
 ஏகாச மாந்திசை யெட்டுந் திருக்கைகள்
 மோகாய முக்கண்கள் மூன்றொளி 1தானாக
 மாகாய மன்றுள் நடஞ்செய்கின் றானன்றே.

(ப. இ.) வெளியாம் உடலும், காற்கூழ் கரிய நிறமுடைய முயலகனும், மேலாடை போன்று காணப்படும் எட்டுத் திசைகளும் கைகளாகவும் கொண்டு, மிக்க வேட்கையினையுடைய மூன்று கண்களும் மூன்றொளிப் பொருள்களாகவுள்ள ஞாயிறு திங்கள் தூயாகவும் கொண்டு திகழ்வோன் சிவன். அவன் அறிவுப் பேரொளியாகிய பெருவெளியில் அறிவுப் பெருநடஞ்செய்தருளுகின்றான். 'முயலகன்' என்பது நன்னெறி நான்மையின்கண் முயல்வதும் நல்லாரை முயலவொட்டாது தடுக்கும் ஆணவம். அதன் சார்பாம் மருள், பிறப்புறுவார்கட்குச் சிறந்த கரும்பு போன்று இனிக்கும். அதனை அரைத்து அடக்கூழ் அமுக்குவது ஆண்டவன் அருட்செயலாகும். அவ்வுண்மை வரும் பட்டினத்துப் பிள்ளையார் திருப்பாட்டானுணர்சு:

"பெறுவது பெற்ற உறுதியுத் தமர்க்கு
 ஆயினும் சிறந்த நேயநெஞ் சினனே
 யாகக் கழனியின் யோகத் தபோதனா
 ஆன பேருழவர் மானமோ டாக்கிய
 5. முய லகனென்னு மியல்பெருங் கரும்பை.

1. நாயகன். சிவஞானசித்தியார், 1. 2 - 24.

" நலமலி. அப்பர், 4. 14 - 8.

உதிர மென்னும் முதிர்சா றொழுக
 நகையெனு முத்தந் தொகையறத் தோன்றச்
 சுந்தரப் பதமெனும் எந்திர ஆலையிட்டு
 அரைத்தக வபிரங் கரைத்தவித் தகனே
 .....

(திருக்கமுல மும்மணி, 25.)

(அ. சி.) ஏகாசம் - மேலாடை. மோகாய - விருப்பமுள்ள. மாகாயமன்று - ஆகாயமன்று.

2729. அம்பல மாவ தகில சராசரம்

அம்பல மாவது ஆதிப் பிரானடி

அம்பல மாவது அப்புத்த மண்டலம்

அம்பல மாவது அஞ்செழுத் தாகுமே.

(ப. இ.) அனைத்துலகின்கண் காணப்படும் இயங்குதிணை நிலைத்திணைப் பொருள்கள் முற்றும்

சிவபெருமான் திருக்கூத்தியற்றும் திருவம்பலமாகும். ஆதியாகிய நடப்பாற்றலையுடைய நாயன் திருவடியும் அம்பலமாகும். நான் மண்டலம், து மண்டலம் (இனம்பற்றி ஏனைய பூதங்கள்) ஆகியவைகளும் அம்பலமாகும். மெய்ப்பை அம்பலமாவது செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்தேயாம். திருவைந்தெழுத்து அம்பலம் என்பதை 2715 ஆம் திருப்பாட்டின்கண் விளக்கியுள்ளாம்; ஆண்டுக் காண்க.

(அ. சி.) இம் மந்திரம் எல்லாம் சிவத்தின் நாடகசாலைகள் என்று கூறிற்று.

2730. கூடிய திண்முழ வங்குழ லோமென்று

ஆடிய மானுடர் ஆதிப் பிரானென்ன

நாடிய நற்கண மாரம்பல் பூதங்கள்

பாடிய வாரொரு பாண்டரங் காகுமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஆடிய திருக்கூத்தினைக் காணும் பேறு திருவருளால் பெற்ற மானுடர் ஆண்டு முழங்கிய

குடமுழாவாகிய திண்ணிய முழவோசையினையும், புல்லாங்குழல் ஓசையினையும் பொலிவு பெறக் கேட்டனர். எல்லாம் ஓம் என்று ஒலிக்கும் நுண்மையினையும் உணர்ந்தனர். ஆதிப்பிரானென்று போற்றினர். சிவபெருமானையே நாடி நிற்கும் வரிசை யமைந்த நற்கணமும், பல்வேறு வகையான பூதகணங்களும் அவன் ஆடும் (2678) பாண்டரங்கக் கூத்தினைக்கண்டு பாடியாடித் தொழுதனர். பாண்டரங்கம் வருமாறு.

"ஏறமர் கடவுண் மூவெயில் எய்வழிக்

கூறுகூ றாகக் கொடியொடும் படையொடும்

வேறுவே றுருவின் விண்மிசைப் பரத்தர்

அவ்வழி யொளியொடு முருவொடுந் தோன்றித்

5 தேர்மு னின்று திசைதலை பனிப்பச்

கவையும் குறிப்பும் ஒழிவில தோன்றி

அவையவை யல்வழி யாடினன் ஆட
மைந்தரு மகளிரும் தந்நிலை யழிய
மெய்ப்படு கவையொடு கைப்படை மறப்பக்
10 கடிய காலக் காற்றென ஏற்றவன்
படிநிலை திரியாப் பாண்டரங் கம்மே."

மானிடர் என்னும் பாடத்திற்கு மாணை இடக்கையின்கண் உடைய சிவபெருமான் என்க.

(அ. சி.) மானிடர் - மான் + இடர் - மாணை இடக்கரத்துப்பக்கம் உடையவர். கணம் ஆரம் - வரிசையாக உள்ள கூட்டங்கள்.

(15)

2731. அண்டத்தில் தேவர்கள் அப்பாலைத் தேவர்கள்
தெண்டிரை சூழ்ப்புவிக்குள்ளுள்ள தேவர்கள்
புண்டரி கப்பதப் பொன்னம் பலக்கூத்துக்
கண்டுசே வித்துக் கதிபெறு வான்களே.

(ப. இ.) வெவ்வேறாகிய அண்டங்களில் உள்ள தேவர்களும், ஏனைப் புற அண்டங்களிலுள்ள தேவர்களும், தெளிந்த அலைகளையுடைய கடலாற் சூழப்பட்ட உலகங்களுக்குள்ளுள்ள தேவர்களும், செந்தாமரை மலரை யொத்த திருவடித் தாமரையைத் தூக்கிப் பொன்னம்பலத்தின் கண்ணே முழுமுதற் சிவபெருமான் புரியும் திருக்கூத்தினைக் கண்டு தொழுது வழிபட்டனர். அதனால் அவர்தம் பெருநிலையினை எய்தியுள்ளார்கள். இன்னும் வழிபடுவதனால் மேனிவையும் அடைவார்கள்.

(அ. சி.) அப்பாலை - புறவண்டம்.

(16)

2732. புளிக்கண் டவர்க்குப் புனலூறு மாபோற்
களிக்குந் திருக்கூத்துக் கண்டவர்க் கெல்லாம்
துளிக்கும் அருட்கண்ணீர் சோர்நெஞ் சுருக்கும்
ஒளிக்குளா னந்தத் தழுதூறும் உள்ளத்தே.

(ப. இ.) புளியினைக் கண்டவருக்கு நாக்கின்கண் புனலூறுவது இயல்பு. இது காட்சியினாலேயே மூட்சியில் மாட்சியின்பம் உண்டென்பதனை உணர்த்துகின்றது. அதுபோன்று அனைவர்க்கும் தனை நிகர் களிப்பினைத் தரும் தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலக் கூத்தனைக் காதலுடன் கண்டவர்க்கெல்லாம் இன்பக் கண்ணீர் துளித்து முத்து முத்தாக

வடியும். நெஞ்சமானது அன்பின் மேலூட்டினால் தழுவல் கண்ட வெண்ணெய் போன்று உருகா நிற்கும். உள்ளத்தின்கண்ணே உணர்வொளிக்குள் விளைந்த வற்றாப் பேரின்பத்தமுதாரும்.

(17)

2733. திண்டாடி வீழ்கை சிவானந்த மாவது

உண்டார்க் குணவுண்டால் உன்மத்தஞ் சித்திக்கும்

கொண்டாடு மன்றுட் குனிக்குந் திருக்கூத்துக்

கண்டார் வருங்குணங் கேட்டார்க்கும் ஓக்குமே.

(ப. இ.) கொடும் பிறவிக்கஞ்சிப் பற்றைவிடும் வேட்கையுடன் வரும் மெய்யன்பர்கட்கு விரும்பித் தங்குமிடம் சிவானந்தமாகிய திருவடிப்பேறேயாம். அச் சிவானந்தம் உணர்வினின் உணவு என உண்டார்க்குச் செயலறுதலாகிய உன்மத்தம் கை கூடும். எல்லாராலும் கொண்டாடப்படும் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தினுள் சிவபெருமான் புரியும் திருநடனத்தைக் காதலித்துக் கண்டார்க்கு வரும் கணக்கிலாப் பேரின்பப் பண்பு சொல்லக் கேட்டார்க்கும் ஒப்பக்கிடைத்துப் பேரின்புறுத்தும். செயலறுதல் - உலகை மறத்தல்.

(அ. சி.) உன்மத்தம் - உலகை மறந்திருக்கும் நிலை.

(18)

2734. அங்கி தமருகம் அக்குமா லைபாசம்

அங்குசஞ் சூலங் கபால முடன்ஞானந்

தங்கு பயந்தரு நூல மும்முடன்

மங்கையோர் பாகமாய் மாநட மாடுமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருக்கூத்துப் புரியுங்கால் கைக்கொள்ளும் பொருள்களும் துணையும் வருமாறு: மழு, உடுக்கை, சிவமணி, சுயிறு, தோட்டி, முத்தலைவேல், நான்முகன் மண்டையோடு முதலியன. துணையாக விட்டுப்பிரியாது திருவடியுணர்வாகிய அழியா விழுப்பயனைத் தந்தருளத் தங்கும் நூலத் திருக்கடைக்கண்ணுடன் எழுந்தருளியிருக்கும் மங்கையினை ஓர் உடம்பின்கண் ஒப்பில் ஒரு கூறாகக்கொண்டு மாநடம் புரிகின்றனன் சிவன்.

(அ. சி.) நூலமும்முடன் - நூல விழிகளோடுங் கூடிய.

(19)

2735. ஆடல் பதினோ ருறுப்பும் அடைவாகக்

கூடிய பாதஞ் சிலம்புகைக் கொள்துடி

நூடிய பாதம் பராஹ்ர நேயத்தே

ஆடிய நந்தி புறமகத் தானன்றே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் முறையாக ஆடலுக்கு வேண்டிய பதினொரு உறுப்பும் குறைவில்லாமல்

நடித்தருளுகின்றனன். திருவடிக்கண் மறைச்சிலம்பும், திருக்கையிற் கொள்ளும் உடுக்கையும் என்றும் பொன்றாது நின்று ஓம் எனும் துன்றிய ஒலியினை நன்றாக ஒலிக்கும். 'மேலோர்க்கும் மேலோர்க்கும் மேலாய்' இயற்கை உண்மை அறிவு இன்பவடிவத்தே நின்று திருக்கூத்தருளுகின்றனன். அத் திருக்கூத்துப் புறமாகிய அண்டத்துள்ளும் அகமாகிய உடம்பினுள்ளும் அவனருளால் ஓவாது இயற்றப்படுகின்றன. உடம்பு - பிண்டம்.

"கடையமயி ராணிமரக் கால்விந்தை கந்தன்

குடைதுடிமா லல்லியமல் கும்பம் - சுடர்வழியாற்

பட்டமதன் பேடுதிருப் பாவையரன் பாண்டரங்கம்

கொட்டியிவை காண்பதினோர் கூத்து."

(சிலப்பதிகாரம், 3. அரங்கேற்றுகாதை, மேற்கோள்.)

எக்கூத்து எவரால் ஆடப்படினும் அவை யனைத்தும் சிவபெருமான் திருவருளேயாம்.

(20)

2736. ஒன்பதும் ஆட ஒருபதி னாறாட

அன்புறு மார்க்கங்கள் ஆறும் உடாட

இன்புறும் ஏழினும் ஏழைம்பத் தாறாட

அன்பது மாடனான் ஆனந்தக் கூத்தன்றே.

(ப. இ.) 'சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவன், திகழும் ஈசன், உவந்தருள் உருத்திரன்றான், மால், அயன்' என்று சொல்லப்படும் சிவபெருமானின் பெருநிலைகள் ஒன்பதும் சிவபெருமான் புரிந்தருளும் திருக்கூத்தால் ஆடுதலாகிய தொழில்நிலை எய்தும். எட்டுத் திசையும், எட்டுத் திருவுருங்களும் ஆகிய பதினாறும் திருக்கூத்தால் ஆடுவனவாகும். இறவாத இன்பவாயிலாம் அன்புசேர் நெறிகள் சமயங்களெனப்படும். அவை தொகையான் அறுவகைப்படும். வகையான் அகம், அகப்புறம், புறம், புறப்புறம் என நான்காகும். விரியான் இருபத்து நான்காகும். அவைகளும் ஆடுவனவாகும். இன்பம் எய்தும் நிலைக்களமாகக் காணப்படும் உலகங்கள் ஏழும் ஆடுவனவாகும். ஆருயிர்களின் பிறப்பின்வகை ஏழாகக் காணப்படும். அவ்வேழும் ஆடுவனவாகும். நாடுகள் ஐம்பத்தாறென்று நவிலப்படும். அவைகளும் ஆடுவனவாகும். இவை யனைத்தும் அன்பதுவாகச் சிவபெருமான் ஆடும் ஆனந்தக் கூத்தினான் நிகழ்வனவாகும். அத்தகைய பேரின்பப் பெருங்கூத்தினைச் சிவபெருமானாடியருளினன்.

(21)

2737. ஏழினில் ஏழாய் இகழ்ந்தெழுந் தேழதாய்

ஏழினில் ஒன்றாய் இழிந்தமைந் தொன்றாகி

ஏழினிற் சன்மார்க்கம் எங்கள் பரஞ்சோதி

ஏழிசை நாடகத் தேஇசைந்¹ தானன்றே.

(ப. இ.) பண்ணமைவு ஏழென்று கூறப்படும். அவை: குரல், துத்தம், கைக்கிளை, விளரி, தாரம்., உழை, இனி என எழுவகைப்படும். அவ் வேழும் உறழ நாற்பத்தொன்பதாகும். இகழ்ந்தெழுத்து ஆறும் திகழ்ந்தெழுத்து ஒன்றும் ஆகிய ஏழு எழுத்துக்களாகும். அவையாவன: ஆதாரமாகிய நிலைகள் ஆறுக்கும் உரிய எழுத்துக்கள் ஆறு. ஓமொழிப் பிரணவ எழுத்தொன்றும் ஆக ஏழு. இவ் வேழினுள்ளும் முதன்மை வாய்ந்தது ஓமொழியே. அதனால் ஏழினில் ஒன்றாயென்றனர். அறுவகை நெறியும் நடுவாக நன்றிக்கண் தங்கியான் நெறியும் என் நெறிகள் ஏழாம். நடுவாக நன்றிக்கண் தங்கல்: சமரச சன்மார்க்கம். இதனை

நடுநெறி எனவும் கூறுப. நடுநெறியினைச் சமயாதீதம் எனவும் கூறுப. சமயாதீதமே சித்தாந்த சைவம். இவ்
வுண்மை வரும் தாயுமான அடிகள் திருப்பாட்டான் உணரலாம்.

"சைவ சமய மேசமயஞ் சமயா தீதப் பழம்பொருளைக்
கைவந் திடவே மன்றுள்வெளி காட்டுமிந்தக் கருத்தைவிட்டுப்
பொய்வந் தழலுஞ் சமயநெறி புகுத வேண்டா முத்திதரும்
தெய்வ சபையைக் காண்பதற்குச் சேர வாரும் சகத்தீரே."

(தாயுமானார், 30. காடுங்கரையும், 2)

1. ஏழிசையாய். ஆரூரர், 7. 51 - 10.

எங்கள் பரஞ்சோதி நாடகத்து இசைந்து திருக்கூத்தியற்றியருளுகின்றனன்.

(அ. சி.) இம் மந்திரம் இசையில் உள்ள பண்கள் வகைகளை நாடகப் பண்புக்கேற்பக் கூறுகிறது.

(22)

2738. மூன்றினில் அஞ்சாகி முந்நூற் றறுபதாய்

மூன்றினில் ஆறாய் முதற்பன்னூர் மூலமாய்

மூன்றினில் அக்க முடிவாகி முந்தியே

மூன்றிலும் ஆடினான் மோகாந்தக் கூத்தாமே.

(ப. இ.) ஒருமலமுடையார், இருமலமுடையார், மும்மலமுடையார் என ஆருயிர்கள் மூவகைப்படும். மும்மலமும்
ஆணவம் கன்மம் மாயை எனப்படும். இவை விரியுங் காலத்து, ஆணவம், கன்மம் மாயை, மாயையாக்கம், இவற்றைத்
தொழிற்படுத்தும் நடப்பாற்றலாம் திருவருள் ஆக ஐந்துமாம். ஆருயிர்களின் மூச்சு முந்நூற்றறுபதுடன் ஆறு உறழ
இரண்டாயிரத்தொருநூற்றறுபது உயிர்ப்பாகும். பன்னிரண்டு ஆதாரங்களும் வழியாய் அக்கமாகிய ஆன்மாவின்
கண்ணும், மூன்றுலகின்கண்ணும் தொன்மையே சிவன் ஆடிருளினன். மூன்றினில் என்பதற்கு மூன்று
மண்டலங்களிலெனவும், ஐந்தினில்: நடுக்கம், விளக்கம், ஆட்சி, தோன்றுவித்தல், இயக்கம் என்று சொல்லப்படும்
ஐம்பெரு மந்திரங்களெனவும், மூச்சு வேறுபாடு முந்நூற்றறுபது, ஆறாதாரங்கள் எனவும் கூறலுமொன்று.

(அ. சி.) மூன்றினில் - ஒருமலமுடையவர். இருமலமுடையவர், மும்மலமுடையவர். அஞ்சாகி - ஐந்து
மலங்களாய். முந்நூற்றறுபதாய் மூன்றினில் ஆறாய் - மூன்றுவித உயிர்களிடத்திலும் $360 \times 6 = 2160$ சுவாசபேதமாய்
முதற்பன்னூர் மூலமாய் - மூலாதாரமாய். அக்கம் - ஆன்மா.

2739. தாமுடி வானவர் தம்முடி மேலுறை

மாமணி ஈசன் மலரடித் தாளிணை

வாமணி யன்புடை யாஹ்மனத் துள்ளெழுந்

¹காமணி ஞாலங் கடந்துநின் றானன்றே.

(ப. இ.) அழகிய சிறந்த மணிகண்டத்தைபுடைய சிவபெருமானின் செங்கமலத் தாளிணைகள் பிறந்திறக்கும்

பெற்றிமை வாய்ந்த ஆருயிர் இனத்தராய்ப் புண்ணியப் பேற்றினால் வானவராய்த் திரியும் வானவர் முடிக்கண்
உறைந்தருளின. அழகு பொருந்திய சிவ அன்புடையார் மனத்துள் எழுந்தோங்கி நிற்கும் சிவபெருமான் வேண்டக்
கொடுக்கும் கற்பகத்தையும், சிந்தித்தது கொடுக்கும் சிந்தாமணியையும் ஒருபுடையொப்பாகவுள்ளவன். அவன் அம்
மெய்யன்பர்களைத் தானாக்கித் கொண்டருளினன். அவன் ஞாலங்கடந்து நின்றருளும் மேலோனாயினன்.

(அ. சி.) முடிவானவர் - ஒருகாலத்தில் இறக்குந் தன்மையுள்ளவானவர். வாமணி - வாமம் + அண்ணி -

அழகுபொருந்தி. காமணி - கா + மணி - கற்பக தருவும் சிந்தாமணியும்.

1. காரணி. 8. திருக்கோவையார், 400.

2740. புரிந்தவன் ஆடிற் புவனங்க ளாடுந்

தெரிந்தவன் ஆடும் அளவெங்கள் சிந்தை

புரிந்தவ னாடிற்பல் பூதங்கள் ஆடும்

எரிந்தவன் ஆடல்கண் டின்புற்ற ¹வாறே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் புரிதலாகிய திருவுள்ளங்கொண்டு உலகு தொழிற்பட வேண்டுமென நோக்கல்

நோக்காகிய ஆடுதலைப் புரிவன். புரியவே புவனங்கள் ஆடும். இயற்கை யுணர்வும் முற்று முணரும் முழுமுதற்றன்மையும்
இயல்பாக வாய்ந்த விழுமியோன் சிவன். அதனால் அவன் அனைத்துந் தெரிந்த அருளாளனாவன். அவன் ஆடுமளவும்
எங்கள் சிந்தையும் ஆடும். இதற்கு ஒப்புப் பகலும் நிலவும், விளக்கும் உள்ள துணையும் கண்ணும் கருத்தும் அண்ணித்
தொழிற்பட்டு இன்பம் நண்ணுவதாகும். புரிந்தவனாகிய சிவபெருமான் ஆடல் பல பூதங்களும் ஆடும். இயற்கைப்
பேரிவிடப் பேரொளி வண்ணன் சிவபெருமான். அதனால் அவன் எரிந்தவன் என ஓதப்பெற்றான். அல்லதூஉம் மலமாயை
கன்மமாகிய முப்புரங்களையும் எரிந்தவன் எனினும் அமையும். இப் பொருட்குப் பிறவினை தன்வினையாக நின்றதெனக்
கொள்க. அத்தகைய பெரும் பொருட் கிளவியானற்றன் பேரருள் ஆடலைக் கண்டு அனைத்துபிடும் இன்புற்றன் என்க.

(அ. சி.) புரிந்து - விரும்பி. எரிந்தவன் - தூப்பிழும்பாயுள்ள சிவன்.

(25)

2741. ஆதி நடஞ்செய்தான் என்பர்கள் ஆதர்கள்

ஆதி நடஞ்செய்கை யாரும் அறிகிலர்

ஆதி நடமாட வாரும் அறிந்தபின்

ஆதி நடமாட வாமருட்² சத்தியே.

(ப. இ.) மேலோதிய வுண்மையினை உள்ளவாறுணரும் நல்லறி வில்லாத புல்லறிவாளர்கள் ஆதியைப் பாதித்

திருமேனியாகவுடைய சிவபெருமான் ஏனையோரைப்போலத் தன் பொருட்டு நடம் புகிகின்றான் என்பர். அப் பெருமானார் 'அவையே தானேயாய்' நின்று திருவருளாடல் புரியும் உண்மை நுண்மைச் செய்கையினை அவனருளிலார் யாரும் அறிகிலர். அவன்றன் திருவாடலை அவனருளால் அறியும் பேறு பெற்றபின் அவ் வாடல் அருட் சத்தியினால் நிகழ்வதென்னும் உண்மையினையும், அதுவும் ஆருயிர்களின் உய்வின்பொருட்டு என்னும் நன்மையினையும் கண்டு புகழ்வர். தாமும் திருவருள் வண்ணமாகத் திகழ்வர்.

(26)

2742. ஒன்பதோ டொன்பதாம் உற்ற இருபதத்து

அன்புறு கோணம் அசிபதத் தாடிதத்

துன்புறு சத்தியுள் தோன்றிநின் றாடவே

அன்புறு எந்தைநின் றாடலுற் றானன்றே.

1. நோக்காது. சிவஞானபோதம், 1. 2 - 3.

" கரும்பினு அப்பர், 4. 74 - 3.

" சாட.. " 81 - 10.

" மழுவமந். சம்பந்தூர், 3. 8 - 4.

2. சிவனரு. சிவஞானசித்தியார், 1. 3 - 11.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்கு அமைந்த நுண்ணுடம்பு புரியட்டகம் எனப்படும். அது புலனாகிய தன்மாத்திரை ஐந்தும்,

மனம் எழுச்சி இறுப்பு (புத்தி) என்னும் மூன்றும் கூடிய எட்டினாலும் ஆயதாகும். அவ்வடவே 'பிறப்பொக்கும் எல்லாவுயிர்க்கும்' என்னும் மாறாப் பிறப்புடலாகும். அவ் வடலும், ஐம்போர்வையும் பொருந்திய விடத்து அமைந்து விளங்கும் ஆள்நிலை ஒன்றுங்கூட்டி மெய் ஒன்பதாகும். அவ் வொன்பது வகையான் பின்னும் ஒன்பதாகும். வகை

பொதுமையும் தனிமையும் இவற்றைப் பொதுவும் சிறப்பும் எனவங் கூறுப. சமட்டி வியட்டி எனினும் பொருந்தும். பருவடலுடன் கூடித் தொழிற்று நிலை தனிமை அல்லது சிறப்பு. கூடாது நிற்கும் நிலைமை பொதுமை. 'தத்', 'துவம்' என்னும் இருமொழிக்கண்ணும், அன்பான் இரண்டும் விட்டு நுங்காது ஒட்டியோங்குவது தூங்குவது என்னும் கூட்டத்தினைப் புலப்படுத்தும் 'அசி' மொழிக்கண்ணும் சிவபெருமான் ஆட அவை நிகழும். அஃதாவது ஆருயிரும் பேருயிரும் ஒருயிராய்ச் சேர்வுற்றுப் புணர்ந்து தூர்வரிய இன்பந்திளைத்தல். தேனினை நுகர்வான் தேனும் நாவும் தானும் ஒன்று கூடிய விடத்து நுகரும் இன்ப நுகர்வு இதற்கு ஒப்பாகும். ஆருயிர்களின் சூரில் நிலைகண்டு துன்புறும் நடப்பாற்றலாகிய ஆதி சத்தியினுள் நின்று ஆடியருள்வன். அச் சத்தி, அதனால் ஆருயிர்களை நடத்தியருள்வன்.

(அ. சி.) இருபதம் - தத்பதம் - துவம்பதம்.

(27)

2743. தத்துவம் ஆடச் சதாசிவந் தானாடச்

சித்தமும் ஆடச் சிவசத்தி தானாட

வைத்த சராசரம் ஆட மறையாட

அத்தனும் ஆடினான் ஆனந்தக்¹ கூத்தன்றே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் திருவருள் திருவுள்ளத் திருநோக்கமாகிய திருவாடலைப் புரிவது

உலக நன்மையும் உலகோர் நன்மையும் நின்று நிலவுதற் பொருட்டேயாம். அதனால் அவன் ஆடவே அனைத்தும் ஆடுகின்றன என ஓதியருளினார். அவை வருமாறு மெய்களாகிய தத்துவங்களாடின. அவற்றுள்ளும் சிறந்து ஐந்த். நாப்பண் நிற்கும் அருளோனாகிய சதாசிவனும் ஆடினன். சிவனார் திருவுள்ளமாகிய சித்தமும் ஆடிற்று. சிவனருளாகிய சத்தியும் ஆடினன். முன்னேறி ஓங்கி உயருமாறு அமைத்த இயங்குதினைப் பொருள்கள், நிலைத்திணைப் பொருள்களும் ஆடின. அவற்றினுக்கு உறுதிபயக்கும் மறைகளும் ஆடின என்க. அத்தனாகிய அச் சிவபெருமானும் என்றும் பேரின்பப் பெருங்கூத்தாடினன்.

(28)

2744. இருவருங்² காண எழில்அம் பலத்தே

உருவோ டருவோ டுருபர ருபமாய்த்

திருவருட் சத்திக்குள் சித்தனா னந்தன்

அருளுரு வாகநின் றாடலுற் றானே.

(ப. இ.) பதஞ்சலி முனிவர் புலிக்கால் முனிவர் என்னும் இருபெரும் செம்பொருட்டுணிவினராகிய

சிவனடியார்களிருவரும்

1. முத்தணி. 8. திருப்பொற் சுண்ணம், 10.

2. பொருவருந். 12. திருமலைச் சிறப்பு, 31.

தொன்மைத் தென்னாட்டினர். "தென்னாடுடைய சிவனேபோற்றி" என அன்பால் தொழுது ஆடல் கண்டு இன்புற்று மன்னும் நன்மையர். அப்பெருமுனிவர் காண அழகிய பொன்னம்பலம் மன்னித் திருக்கூத்தியற்றியருளினன். பாதஅஞ்சலியார்: பதஞ்சலியார் என்றாயிற்று. இது சிவபெருமான் திருவடையை வணங்குபவர் என்பதாம். புலிக்காலர்: திருவடையை புல்லியவர் என்பதாம். இவை முன்பின்னாகத் தொக்கது. புல்லி என்பது புலியென நின்றது. அத் திருவம்பலம் காண்பார் செவ்விக் கேற்றவாறு விளக்கமுற்றருளும் திருவருளாற்றலின் வண்ணமாயது. அத் திருவருள், உருவாய் அருவாய் உருவருவாய் விளங்கிநிற்பள். சொல்லின் வரிவடிவம் கட்புலனாம் உருவமாகும். சொல்லின் ஒலிவடிவம் செவிப்புலனாம் அருவமாகும். சொல்லின் உள்ளப் பதிவு உருவருவமாகும். திருவருளும் இம் முத்திறப் பாகுபாட்டினுள் நின்று ஆருபிரை இயைந்தியக்கி அருளுகின்றனன். அத் திருவருளுக்குள் சித்தனாகிய சிவபெருமான், பேரின்பமே பெரு வடிவமாகவுள்ளவன். அருளுருவாக நின்று ஆடல்புரிகின்றனன். திருச்சிற்றம்பலம் திருவருள் உருவம் என்பதனை வரும் சேக்கிழாரடிகளின் திருமொழியான் உணர்க:

"கற்பனை கடந்த சோதி கருணையே யுருவ மாகி
அற்புதக் கோலம் நூடி அருமறைச் சிரத்தின் மேலாம்
சிற்பர விபோம மாகும் திருச்சிற்றம் பலத்துள் நின்று
பொற்புடன் நடஞ்செய் கின்ற பூங்கழல் போற்றி போற்றி."

(12. தில்லைவாழந்தணர், 2.)

(அ. சி.) இருவரும் - பதஞ்சலி, வியாக்கிரமர்.

(29)

2745. சிவமடச் சத்தியும் ஆடச் சகத்தில்

அவமட ஆடாத அம்பரம் ஆட

நவமான தத்துவ நாதாந்த மடச்

சிவமடும் வேதாந்த சித்தாந்தத் துள்ளே.

(ப. இ.) மெய்களாகிய தத்துவங்களை இயக்கும் அத்தனாகிய (36) சிவனும் ஆடியருளுகின்றனன்.

அன்னையாகிய (35) சத்தியும் ஆடியருளுகின்றனள். இவ்விருவர்தம் திருக்கூத்தால் நிலவுலகத்தில் ஆருபிர்களைப் பிணிக்கும் மலமுதலிய குற்றங்களும் ஆட்டங்கண்டு அகல்வதாயின. தத்துவமாகிய மெய்களுக்கும் சுழற்சி நல்கித்

தானும் சுழன்று கொண்டு நிற்கும். ஒலிமுடிவாய்த் தத்துவங்கடந்த வியத்தகு புதுமை சேர் தத்துவமும் ஆடுவதாயிற்று. கடந்த நிலையில் விளங்கும் முழுமுதற் சிவமும் ஆடியருள்வதாயிற்று. இத்திரு ஆடலினாலேயே ஏனையவும் ஆடுவதாயிற்று. இவ்வுண்மையெல்லாம் வேதாந்த சித்தாந்த மெய்ம்மையினுட் காணலாம்.

(அ. சி.) அவமாட - துமையெலாம் ஒழிய.

(30)

2746. நாதத்தின் அந்தமும் நாற்போத அந்தமும்

வேதத்தின் அந்தமும் மெய்ச்சிவா னந்தமுந்

தாதற்ற நல்ல சதாசிவா னந்தத்து

நாதப் பிரமஞ் சிவநட மாகுமே.

(ப. இ.) நாதமாகிய ஒலியின்முடிவும், அவ்வொலியாற் பெறப்படும் நால்வகையான அறிவின்முடிவும், வேதத்தின் முடிவும், என்றும் உலைவின்றி நிலைபெற்று நிற்கும் மெய்ம்மைச் சிவபெருமானின் பேரின்பமும், திருவருள் நடத்தால் வந்தெய்தும். குற்றமற்ற நன்மைக்கொள்கலமாம் அருளோனாகிய சதாசிவப் பேரின்பத்து நாதப்பிரமமாகிய ஓம் மறை சிவநடம்புரியும் தவநிலையமாகும்.

(அ. சி.) தாது - குற்றம்.

(31)

2747. சிவமாதிரி ஐவர்திண் டாட்டமுந் தூரத்

தவமார் பசுபாசம் ஆங்கே தனித்துத்

தவமாம் பரனெங்குந் தானாக ஆடுந்

தவமாஞ் சிவானந்தத் தோர்ஞானக் கூத்தே.

(ப. இ.) அத்தன், அன்னை, அருளோன், ஆண்டான், ஆசான் என்று சொல்லப்படும் தூமாயைக் கண்ணுள்ள திருவுருவினர் ஐவர். அவர் முறையே சிவம், சத்தி, சதாசிவம், ஈசரம், சுத்தவித்தை என்னும் நிலைகளிலுள்ள திருவருட்பேற்றினராவார். அவர் உலகநோக்கிச் செய்யும் உழைப்பாகிய திண்டாட்டமும் மெய்யுணர்வுக் கூத்தால் விலகும். அத் திருக்கூத்தாலேயே நன்னெறி நான்மைநற்றவ மேற்கொண்டார்பால் ஓட்டாது விட்டுநிற்கும் சிற்றுணர்வாகிய உயிரிமையும், சுட்டுணர்வாகிய பிணிமையும் ஆங்குத் தனித்து நூங்கும். தவமே வடிவமாகவுள்ள விழுப்பொருளாம் சிவன் தனது பேரருளால் தானாக ஆடியருள்வன். இத் திருக்கூத்தால் மேலன நிகழும். இதுவே நற்றவமே வடிவமாகச் சிறந்த சிவானந்தத்தோர் அருளால் கண்டு நுகரும் திருவடி ஞானத் திருக்கூத்தென்க. உயிரி: உயிரையுடையது. உயிர் - மூச்சு.

(அ. சி.) திண்டாட்டம் - உழைப்பு. தவமாம் பரன் - தவ உருவான சிவன்.

2748. கூடிநின் றானொரு காலத்துத் தேவர்கள்

வூடநின் றான்விகிர் தாவென்னு நாமத்தைத்

தேடநின் றான்திக முஞ்சுடர் மூன்றொளி

ஆடநின் றான்என்னை ஆட்கொண்ட வாறன்றே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் அரும்பெரும் நன்மைக்கு இடமாக நிற்பது மாயை. அம்மாயை தொழிற்படும் பொருட்டு

அதனுடன் கூடிநின்றருள்பவன் சிவன். ஒருகாலத்துத் தேவர்கள் வினைக்கூடாக மாள்வெய்தினர். அக்காலத்தும்

ஆண்டுநின்றருளினன். விண்ணவர்கள் விகிர்தா என்னும் திருப்பெயரை ஒதித் தேடும்படியாக நின்றருளினன்.

விகிர்தன் - செய்யப்படாதவன்; இயற்கையாகவுள்ளவன்; ஒருவழிப்பட்ட செயலில்லாதவன். விகிர்தன் - ஞாயிறு, திங்கள்,

தூ என்னும் மூன்று ஒளிப் பொருள்கட்கும் ஒளிகொடுத்து ஆட - தொழிற்பட நிற்பவனும் அவனே. அவனே ஆருளால்

அடியேனை ஆட்கொண்டருளினன்.

(அ. சி.) கூடி - மாயையோடு கூடி. வூட - அழிய ஒளியாட - ஒளி உண்டாக.

2749. நாதத் துவங்கடந் தாதி மறைநம்பி

பூதத் துவத்தே பொலிந்தின்பம் எய்தினர்

நேதத் துவமும் அவற்றொடு நேதியும்

பேதப் படாவண்ணம் பின்னிநின் றானன்றே.

(ப. இ.) நாதத்ததுவங்கடந்த ஆதியாகிய அம்மையோடுகூடிய சிவபெருமான் வேதப்பொருளாய் விளங்கும்

நம்பியாவன். அவனை அருளால் கண்டு அடிபணிந்தோர் அழகிய சிவதத்துவத்தின்கண் சிறந்து எய்தி இன்புற்றனர்.

நேதத்துவமாகிய தத்துவ நூக்கச் சுத்தியும் நேதி செய்வதாகிய அன்று அன்று என விலக்கும் நேதியும் அம்

மெய்யுணர்ந்தார் கைக்கொண்டனர். அவர்கள் அவ்வுண்மையினை எய்தும் பொருட்டுச் சிவபெருமான் திருவருளால்

அம்மெய்யுணர்ந்தாருடன் வேறறப் புணர்ந்து நின்றருளினன். புணர்ப்பு, பின்னல் அத்துவிதம் என்னும்

பொருளுண்மையினை அறுதியிட்டுக் கூறும் உறுதியுரையாகும்.

(அ. சி.) நாதத்துவம் - நாத தத்துவம். நேதத்துவமும் பிரிக்கப்படுவன். நேதி - பிரிப்பது.

2750. ஆனந்தம் ஆனந்தம் என்பர் அறிவிலர்

ஆனந்த மாநட மாரும் அறிகிலர்

ஆனந்த மாநட மாரும் அறிந்தபின்

தானந்தம் அற்றிடம் ஆனந்த மாகுமே.

(ப. இ.) இன்பம் இன்பம் என்று உண்மை காணாது அறிவிலார் உரைப்பர். ஆனந்தமாகிய இன்பம்

மெய்யுணர்வுமாநடத்தின்கண் உள்ளது என்னும் உண்மையை யாரும் அறிகிலர். ஆனந்த மாநடம் அஃதென்னும் உண்மையை யாரும் அறிந்தபின் தன்முனைப்பு அறும். அறவே பசையாகிய பழக்கவாசனையும் அறும். அந்த இடமே திருவடிப் பேரின்பம் அருளால் பொருந்தும் ஒரு பெருநிலைக்களமாகும். ஆனந்தம்: ஆன் + நந்தம். நந்தம் - பெருக்கம். ஆவியின் இன்பப் பெருக்கம்.

(அ. சி.) தான் - ஆன்மா. அந்தம் - முடிவு.

(35)

2751. திருந்துநற் சூயென் றுதறிய கையும்

அருந்தவர் வாவென் றணைத்த மலர்க்கையும்

பொருந்தில் இமைப்பிலி யவ்வென்ற பொற்கையுந்

திருந்தத்தீ யாகுந் திருநிலை ²மவ்வே.

(ப. இ.) முன் (2672) ஓதியவாறு மந்திரங்களை மறைவாக ஓதும் முறை பற்றி எழுத்துக்களின்

மாத்திரைகளைக் கூட்டியும் குறைத்தும் வழங்குவர். அம்முறை பற்றி இத் திருப்பாட்டின்கண் சிகரம் சூகாரமாக

1. சன்மார்க்கம். சிவஞானசித்தியார், 8. 2 - 12.

2. நாயோட்டு. 10. திருமுலர், 2672.

" ஒன்றி. அப்பர், 4. 81 - 2.

ஓதப்பட்டது. இவ்வுண்மை வரும் சித்தியார்த் திருப்பாட்டான் உணரலாம்:

"அவ்வுடன் உவ்வு மவ்வும் மனம்புத்தி யசன்கா ரங்கள்

செவ்விய விந்துநாதம் சித்தமோ டுள்ள மாகும்

ஒவ்வெனும் எழுத்தா மைந்தும் உணர்வுதித் தொடுங்கு மாறும்

பவ்வமுந் திரையும் போலும் பார்க்கிலிப் பண்புந் தோன்றும்."

(4. 1 - 3.)

'பிரணவமாகலின் உள்ளவாறே வெளிப்படக் கூறாது ஒவ்வெனக் கடைக் குறைத்துக் குறுக்கல்விகாரமாக்கிக் கூறினார்.' (சிவஞான முனிவர்.)

திருந்திய நல்ல 'சி' கரத்தின் நூட்டலாகிய சூ என்னும் எழுத்தினைக் குறிப்பது துடிசேர் வலது பொற்கையாகும். உதறிய திருக்கை இடது கையாகும். இதனை வுசுகரம் எனவும் கூறுப. இது 'வ' கரமாகும். நன்னெறிநான்மையின் நற்றவம்புரிந்த அருந்தவத்தோரை வாவென்று அழைத்து அணைத்துக்கொண்ட பொருந்துமுறையில் இமையாநாட்டம் சேர்முக்கண்ணினானது வலது அஞ்சலிக்கை 'ய' கரமாகும். மழுவேந்திய இடது திருக்கை 'ந' கரமாகும். திரு என்பது ஈண்டு நகரத்தின் மேற்று. நிலையாகிய ஊன்றிய வலது திருவடி 'ம' கரமாகும்.

இவ்வண்மை வரும் உண்மைவிளக்கத் திருவெண்பாவால் உணரலாம்.

"சேர்க்குந் துடிசுகரம் சிக்கனவா லுசுகரம்

ஆர்க்கும் யகரம் அபயகரம் - பார்க்கிலிறைக்கு

அங்கி நகரம் அடிக்கீழ் முயலகனார்

தங்கும் மகரமது தான்."

(33)

(அ. சி.) திருந்தத் துயாகுந் திருநிலை - குற்றம் நூங்கத் துவிடிவான தன்மை.

(36)

2752. மருவந் துடியுடன் மன்னிய லுச்சு

மருவிய அப்பும் அனலுடன் கையுங்

கருவின் மிதித்த கமலப் பதமும்

உருவில் சிவாய நமவென வோதே.

(ப. இ.) பொருந்திய துடிசேர் வலது திருக்கையால் சுகரமும், நிலைபெற்ற லுசும் இடது திருக்கையால்

வகரமும், அப்பு என்னும் திருவருள் நிலைசேர் வல அஞ்சலிக்கையால் யகரமும், அங்கியாகிய மழுவேந்திய இடது

திருக்கையால் நகரமும், (கருவினுக்குக் காரண மாகிய ஆணவக் குறிப்பாம் முயலகனை ஆகுபெயரால் கருவென்றே

ஓதினார். அம் முயலகன்மேன்மிதித்த) வலது திருவடியால் மகரமும் பெறப்படுதல் காண்க. உருவில் என்பது உருவில்லாத

அருவாகிய நுண்மை என்பதாகும். எனவே நுண்மைச் 'சிவயநம்' என்னும் செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்தின் சிறப்பு

மறையினைக் குறிக்கும் குறிப்பாவது காண்க.

(அ. சி.) துடி - உடுக்கை. கருவில் - முயலகன்மூது. உருவில் - சூக்குமமான.

(37)

2753. அரன்துடி தோற்றம் அமைத்தல் திதியாம்

அரன்அங்கி தன்னில் அறையிற்சங் காரம்

அரணுற் றணைப்பில் அமருந் திரோதாபி

அரனடி யென்றும் அனுக்கிர கம்மே.

(ப. இ.) பேரொடுக்கப் பெருமானாராகிய அரனார் உடுக்கையால் படைப்பும், அமைவுக் கையால் காப்பும், மழுவேந்திய திருக்கையால் துடைப்பும், ஊன்றிய திருவடியால் மறைப்பும், நான்ற (தூக்கிய) திருவடியால் அருளிப்பாடும் முறையே நிகழ்வனவாகும். அணைப்பில் - ஊன்றிய திருவடியில். அரனடி - எடுத்த பொற்பாதம். இவ்வுண்மை வரும் உண்மை விளக்கத் திருப்பாட்டான் உணர்க:

"தோற்றந் துடியதனில் தோயும் திதி அமைப்பில்

சாற்றியிடும் அங்கியிலே சங்காரம் - ஊற்றமா

ஊன்று மலர்ப்பதத்தே உற்றதிரோ தம்முத்தி

நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு."

(35)

(அ. சி.) அணைப்பில் - ஊன்றிய பாதத்தில். அரனடி - தூக்கிய பாதம்.

(38)

2754. தூத்திரட் சோதி திகழொளி யுள்ளொளி

கூத்தனைக் கண்டஅக் கோமளக் கண்ணினள்

மூர்த்திகள் மூவர் முதல்வ னிடைசெல்லப்

பார்த்தனள் வேதங்கள் பாடினள் தானன்றே.

(ப. இ.) அளவில்லாத தழற்கூட்டங்கள் ஒன்று திரண்டு கொழுந்து விட்டு விளங்கும் திகழொளியாகவுள்ளவன் சிவன். அவன் ஒளிகள் அனைத்தினுக்கும் ஒளிகொடுத்து ஒளிரும் பேரொளி. அவனே பெருங்கூத்தன் அவனை ஆருயிர் உய்ய அகமுறக்கண்ட அழகிய திருக்கண்களையுடையவள் சிவகாமி அம்மை. அயன், அரி, அரன் என்னும் மூவரும் முறையே ஒடுங்குங்காலத்து அருளோன்கண் ஒடுங்குவார். அருளோன் - சதாசிவன். மேலோதப்பட்ட மூவரும் ஆசான் மெய்க்கண் உறைபவர். ஆசான்மெய் - சுத்தவித்தை. அச் சிவகாமியம்மையார் திருவுள்ளங்கொண்டருளினள். அவள்தானே அருமறை பாடியருளினள். பாடியருளுதல்: பாடுவாருள்ளத்துள் நின்று பாடுவித்தல்.

(அ. சி.) கோமளம் - அழகு. முதல்வன் - சதாசிவம்.

(39)

2755. நந்தியை எந்தையை ஞானத் தலைவனை

மந்திர மொன்றுள் மருவி யதுகடந்து

அந்தர வானத்தின் அப்புறத் தப்பர

சுந்தரக் கூத்தனை என்சொல்லும் மாறன்றே.

(ப. இ.) நந்தியாகிய முழுமுதலை, எந்தையை, எழிலார் மெய்யுணர்வுத் தலைவனை ஒப்பில்லாத ஓமொழி

வண்ணமாம் திருவைந்தெழுத்

தினுள் 'சிறப்பாம்' சிவத்தினை வழிபடும் மந்திரம் சிகரம். அதனை முன்னாகப் பொருந்தச் 'சிவயநம்' என ஒதுக.

அங்ஙனம் பயின்று வருவதல்லாமல் அதன்மேல் (2550) 'சிவயசிவ' எனப் பயிலுக. அதற்கு மேல் 'சிவசிவ' எனப் பயிலுக.

இதுவே அப்பெரும் பொருளாகும். அவனே சுந்தரக் கூத்தனாவன். இவ்வாறன்றி வேறு என் சொல்வது.

(40)

2756. ¹சூய குருநந்தி திருஅம்ப லத்திலே

ஆயுறு மேனியை யாரும் அறிகிலர்

தூயுறு செம்மை வெளுப்போடு மத்தன்மை

ஆயுறு மேனி அணிபுக லாகுமே.

(ப. இ.) அரிமா அணைய நந்தி சிவகுருவாவன். அரிமா - சூயம். சிங்கம். அவன் திரு அம்பலத்திலே

பெருங்கூத்துப் புகிகின்றான். ஆராயத்தக்க அவன் திருமேனி உண்மையினை யாரும் அறிகிலர்; ஒருபுடையொப்பாகத்

தூயின்கண் காணப்படும் செம்மையும் வெம்மையும் கூறலாகும். அத் தன்மைவாய்ந்த ஆரறிவினுள் அறிவாய் விளங்கும்

அவனை அவனருளால் ஆய்வதே வாய்வதாம். அவன் திருவடியே அனைத்துயிர்க்கும் அனைத்துலகினுக்கும்

நினைத்தற்கெட்டா நிலைத்த புகலிடமாகும்.

(அ. சி.) சூயம் - சிங்கம் போன்ற. அணைபுகல் - அணைதற்குரிய புகலிடம்.

(41)

2757. தானான சத்தியுந் தற்பரை யாய்நிற்குந்

தானாம் பரற்கும் உயிர்க்குந் தகுமிச்சை

ஞானாதி பேத நடத்து நடித்தருள்

ஆனால் அரனடி நேயத்த தாகுமே.

(ப. இ.) சிவமேறு சத்திவேறு அல்ல. சிவமும் சத்தியும் மரமும் காழ்ப்பும் போன்றன. காழ்ப்பு - வைரம். அச்

சத்தி வனப்பாற்றலாகிய பராசத்தியாய் நிற்கும். மேலும் அவ்வாற்றல் தானாய் விளங்கும் சிவனுக்கும் தன்னை நாடும்

ஆருயிர்க்கும் தொழில் அறிவுகளுக்கு வழியாக நிற்கும் விழைவாகிய இச்சையாக நிற்கும். ஆருயிர்க்கு நிகழும்

அறிவு அறியாமை முதலிய வேறுபாடுகளை உணர்த்தி நடத்தும் நடப்பாற்றலாகவும் நிற்கும். திருவருட்கூத்தையும்

திறம்பெற நடக்கும். ஆனால் அடியிணையினை வழுத்தும் ஆருயிர்களை அவ்வடிக்கண் அழுத்துவிக்கும் அன்புப்பொருளாகவும் நிற்கும். நேயம் - அன்பு.

(அ. சி.) தருமிச்சை - பொருந்திய இச்சாசத்தி.

(42)

2758. பத்தி விதையிற் பயிரொன்று நாணத்தைச்

சித்தி தருவயி ராக்கத்தாற் செய்தறுத்து

உய்த்த சமதி சிவானந்த முண்டிடச்

சித்தி திகழ்முத்தி யானந்தஞ்² சித்தியே.

1. அங்கமே. அப்பர், 6. 99 - 2.

2. மெய்ம்மையாம். அப்பர், 4, 76 - 2.

" படியினும். 12. வெள்ளானை, 2.

(ப. இ.) திருவடிசேர்ந் தின்புறுதற்குச் சிறந்தவாயில் பத்தியொன்றேயாம். மெய்ம்மையாம் உழவைச் செய்து அப் பத்தியினை விதைத்தல்வேண்டும். அஃது அன்பு நூரால் பயிராகி வளரும் நாணமென்று சொல்லப்படும். களையினைச் சித்தினைப் பயக்கும் வயிராக்கியமாகிய பற்றுதியினால் அறுத்தல்வேண்டும். களைகட்டவே சிவானந்தத்துச் செலுத்தும். செயலறலாகிய சமதிக்காவல் காத்தல்வேண்டும். காக்கவே சிவபோகம் விளையும். விளையவே சிவனடி நூங்கா நினைவாகிய அப்போகத்தை அருளால் உண்டிடுதல் வேண்டும். உண்ணவே கைகூடித் திகழும் திருவடிப்பேறு, பேரின்பவிளைவாய்ப் பெருகி நிலைக்கும். வயிராக்கியம் வயிராக்கம் என நின்றது செய்யுட்டிரிபு.

(43)

9. ஆகாசப் பேறு

(அருள் வெளிப்பேறு)

2759. உள்ளத்து னோமென ஈசன் ஒருவனை

உள்ளத்து னோயங்கி யாய வொருவனை

உள்ளத்து னோநீதி யாய வொருவனை

உள்ளத்து னோயுடல் ஆகாய மாகுமே.

(ப. இ.) திருவருளால் உள்ளத்துள் ஓம் என்று ஓவாது கணிக்க ஒப்பில் இறைவன் அப்பொழுதே எழுந்தருள்வன். அவன் அவ்வோ மொழியிருவாய் நிற்பன் என்றும் உணர்க. அவனை உள்ளத்தின்கண் அறிவொளிப் பிழம்பாய் நிற்கின்றான் எனத் தெளிக. அவனை 'நெஞ்சத்துள்நின்று நினைப்பிக்கும் நுதியை' உடையான் உன நேர்க. அவன் ஒப்பில் ஒருவன். அவன் உள்ளத்துள் திகழ்கின்றமையால் அவ்வள்ளமமைந்தவுடல் அறிவுவெளியாக விளங்கும்.

(அ. சி.) உள்ளத்துள் ஓம் என - உள்ளத்தில் ஓம் என்று உணர. உடல் ஆகாயம் - உடல் சிதாகாயமாக விளங்கும்.

(1)

2760. பெருநில மாயண்ட மாயண்டத் தப்பால்

குருநில மாய்நின்ற கொள்கையன் ஈசன்

பெருநில மாய்நின்று தாங்கிய தாளோன்

அருநிலை யாய்நின்ற ஆதிப்¹பிரானே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமான் கலப்பினால் பெருநிலமாகவும், அண்டமாகவும், அண்டத்து அப்பாலுள்ள சிறந்த நிலமாம் மாயையாகவும் தோற்றம் அளித்து நிற்கும் தூக்கொள்கையையுடையவன். எல்லாவற்றையும் பெருநிலம்போன்று ஒருங்கு தாங்கி நிற்கும் பெருந்தாளோன் ஆவன். அவனே பொருட்டன்மையில் காண்டற்க அரிய நிலையாக நிற்கும். ஆதிப்பிரானாவன். ஆதிப்பிரான் என்பது ஆதியையுடைய பிரான் என்க. குரு - சிறப்பு. தூ - பற்றுக்கோடு.

(அ. சி.) அண்டத்தப்பாற் குருநிலம் - மாயை.

(2)

1. வித்துண்டா. சிவஞானபோதம், 1. 2 - 2.

" பார்த்தொண்டு. அப்பர், 4. 82 - 1.

2761. அண்ட வொளியும் அகண்ட வொளியுடன்

பிண்ட வொளியாற் பிதற்றும் பெருமையை

உண்ட வெளிக்குள் ஒளிக்குள் ஒளித்தது

கொண்ட குறியைக் குலைத்தது¹ தானன்றே.

(ப. இ.) அண்டத்துக்குத் திருவாணையால் ஒளிதரும் ஞாயிற்றின் ஒளியும், எல்லையில்லாது எல்லாவற்றிற்கும் ஒளிகொடுத்தொளிரும் அகண்ட வொளியாகிய சிவவொளியும், பிண்டமென்று சொல்லப்படும் ஆருயிர் உடம்பகத்துக் காணப்படும் அறிவொளியும் அருளால் ஆயுங்கால் நுயே என்ற பேரன்பால் பிதற்றத்தகும். பெருமையையுடைய.

உண்டவெளி: உண்டு + அவ்வெளி. ஆருயிரின் உடம்பகத்து ஒளியை அண்டவொளியாகிய ஞாயிற்றின் ஒளி விழுங்கிற்று.
அதனால் உடம்பின்நிலை, கட்டுக் குலைவதாயிற்று.

(அ. சி.) அண்ட ஒளி - சூரிய ஒளி. அகண்ட ஒளி - சிவ ஒளி. பிண்ட ஒளி - சூவ ஒளி. கொண்டகுறி - சரூர்
அமைப்புக்கள்.

(3)

2762. பயனுறு கன்னியர் போகத்தி னுள்ளே

பயனுறு மாதி பரஞ்சுடர்ச் சோதி

அயனொடு மாலறி யாவகை நின்றிட்டு

உயர்நெறி யாயொளி யொன்றது²வாமே.

(ப. இ.) அன்பியற் சிற்றின்ப நுகர்வின்கண் கற்புறுகன்னியர் எங்ஙனம் துணையாகின்றார்கள் என்பது யாவரும்
அறிந்த இயல்புடைய ஒன்று. அதுபோல் அருளியற் பேரின்பத்தின்கண் ஆதிப்பரஞ்சுடர்ச் சோதியானவன் அம்மைப்
பயனுறு துணையாகச் செம்மையாக நிற்பன். அவன் அயனொடு மாலும் அறியாவகைத் துளங்கா எரிசுடராய் நின்றவன்.
அங்ஙனம் நின்று உயர்நெறியாயவன். அவன் ஒப்பில் ஓரொளியாயவன். அப்பொருள் முழுமுதல் ஒன்றேயாகும்.

(அ. சி.) பயனுறு....சோதி - சிற்றின்பத்துக்குக் கன்னியர் பயன் படுவர்; பேரின்பத்துக்குச் சிவன் பயன்படுவர்.

(4)

2763. அறிவுக் கறிவாம் அகண்ட வொளியும்

பிறியா வலத்தினிற் பேரொளி மூன்றும்

அறியா தடங்கிடல் அத்தன் அடிக்குள்

பிறியா திருக்கிற் பெருங்கால மாமே.

(ப. இ.) அறிவுக்கு அறிவாய் விளங்கும் எல்லையில் பேரொளி அறிதற்கரிய சிவவொளி எனப்படும்.
அவ்வொளியின் வயப்பட்டு விட்டு நூங்காது நிற்கும் பேரொளி மூன்று. அவை அண்டவொளி அகண்டவொளி,
பிண்டவொளி என்ப. இவற்றை எல்லை சேரொளி எல்லை தூரொளி, நல்ல உடலொளி என நவில்ப. இவ்வொளிகள் மூன்றும்
ஒன்றும் தோன்றா நிலையாய்ச் சிவன் நினைவாகவே நிறறல் வேண்டும். நின்று அவன் திருவடிக்கீழ்
அடங்குதல்வேண்டும். அடங்கிப்

1. இல்லக. அப்பர், 4. 11 - 8.

2. பெருவரை. சம்பந்தர், 3. 10 - 9.

பிரியாதிருக்கப் பெறுதல்வேண்டும். அப்படிப் பெற்றால் எல்லைபில் ஊழி நல்லவாறு வாழலாம்.

(அ. சி.)பிரியா - வேறாய்த் தனித்து இராத பேர்ஒளி மூன்று - அண்ட ஒளி, அகண்ட ஒளி, பிண்ட ஒளி.

அறியாது அடங்கிடில் - தெரியாவண்ணம் சிவ ஒளியில் ஒடுங்கினால். பெருங்காலம் - கற்பகோடி காலமாம்.

(5)

2764. ஆகாச வண்ணம் அமரர்¹குலக்கொழுந்து

ஏகாச மாசுண மிட்டங் கிருந்தவன்

ஆகாச வண்ணம் அமர்ந்துநின் றப்புறம்

ஆகாச மாயங்கி வண்ணனு மாகுமே.

(ப. இ.) அறியவொண்ணாத அறிவுப் பெருவெளி வண்ணத்தன் சிவன். அவன் சிவவுலகில் வாழும்

நற்றவத்தமரர் குலக்கொழுந்தாவன். தூமாயை என்று சொல்லப்படும் ஐந்தலை அரவினை மேலாடையாகவுடையவன்

சிவன். அவன் சிவவுலகின்கண் வுற்றிருந்தருளுகின்றான். வெளியானது எங்கும் நிறைந்திருப்பது போன்று

சிவபெருமான் எங்கும் நூங்காது நிறைந்து நின்றருளுகின்றான். அப்பால் நிலவும் அறிவுப் பெருவெளியாய்ச் செஞ்சுடர்

வண்ணத்தனாய்த் திகழ்பவன் சிவன்.

(அ. சி.) ஏகாச மாசுணமிட்டு - பாம்பை மேல்வேட்டியாகத் தரித்து. ஆகாச வண்ணம் அமர்ந்து - எங்கும்

நிறைந்து.

(6)

2765. உயிர்க்கின்ற வாறும் உலகமும் ஒக்க

உயிர்க்கின்ற உள்ளொளி சேர்கின்ற போது

குயிற்கொண்ட பேதை குலாவி யுலாவி

வெயிற்கொண்டென் உள்ளம் வெளியது வாமே.

(ப. இ.) முழுமுதற் சிவபெருமான் உலகு உட்களைப் படைத்தருளுகின்றான். அவைகள் தொழிற்படுமாறு

உயிர்க்கு உயிராய் உள்ளொளியாய்நின்று உயிர்த்தலாகிய புடைபெயர்ச்சிக்குத் திருவுள்ளங் கொண்டருள்கின்றான். அத்

திருவுள்ளத் திருநோக்கம் திகழுங்கால் குயில் போலும் இனிய மொழியிணையுடைய திருவருளம்மை சிறந்து விளங்கு

வெளிப்பட்டருள்வன். வெளிப்பட்டு அருள்ஒளிபுரிவன். அப்பொழுது ஆருயிர் உள்ளம் அறிவுப் பெருவெளியாய்த் திகழும்.

(அ. சி.) உயிர்க்கின்ற - படைக்கின்ற. உள்ளொளி - சிவம். குயிற் கொண்ட பேதை - உமை. வெயிற்கொண்டு -

ஒளியுடையதாகி.

(7)

2766. நணுகி லகல்கில னாதன் ஁லகத்து

அணுகில் அகன்ற பெரும்பதி நந்தி

நணுகிய மின்னொளி சோதி வெளிபைப்

பணியின் அமுதம் பருகலு மாமே.

(பாடம்) 1. தவக்கொழுந்.

2. துஞ்சங்கால். திருக்குறள், 1218.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் சிவபெருமானை நூங்காநினைவுடன் அடிமைத் தொண்டுபுரிவதே அவனை நணுகுவதாகும். அங்நன்ம் நணுகினால் நாதனாகிய அவன் அவ்வுயிரை விட்டகலாது அவ்வுயிர்களைத் தன்பின் நுழையுமாறு பணித்தருள்வன். அங்நன்மன்றி ஆருயிர்கள் உலகத்தை நினைந்து அதனை அணுகுமுகில் சிவபெருமானாகிய நந்தி அவ்வுயிர்க்கு அகன்று நிற்கும் பெரும்பதியாவன் நன்னெறி நான்மை நற்றவத்தார்க்கு மிகநெருங்கிய மின்னொளிச் சோதியாய்ச் சிவபெருமான் விளங்குவன். அவன் பேரறிவுப் பேரொளி வெளியாவன். அவனை 'அனுசயப்பட்டு அதுவிது என்னாது, கனிமனத்தொடு கண்களும் நூம்ல்கி'த் தொழுதல் வேண்டும். அங்நன்ம் தொழுதால் அவனுடைய திருவடிப் பேரின்பப் பெருநலத்தை ஓரின்பமாக அவனருளால் நுகரலாம்.

(அ. சி.) அமுதம் பருகல் - ஆனந்தானுபவம்.

(8)

2767. புறத்துளா காசம் புவனம் உலகம்

அகத்துளா காசமெம் மாதி யறிவு

சிவத்துளா காசஞ் செழுஞ்சுடர்ச் சோதி

சகத்துளா காசத்தின் தானஞ் சமாதியே.

(ப. இ.) புறத்துக் காணப்படும் பூதவெளி இருநூற்று இருபத்து நான்கு புவனங்கட்கும், அப் புவனங்கட்கு உட்பட்ட உலகங்கட்கு இடங்கொடுத்துக் கொண்டு நிற்பதொன்று. ஆருயிர்களின் அகத்துக் காணப்படும் அறிவுவெளி ஆதியாகிய சிவபெருமானினதுவாகும். சிவபெருமானின் உள்வெளியாகக் காணப்படுவது அவன்றன் செழுஞ்சுடர்ச் சோதி வடிவமாகும். இச் சோதி வடிவம் அவன்றன் இயற்கை அறிவொளி வடிவமேயாம். நிலவுலகவெளி செயலறலாகிய சமாதியின் இடமாகும். தானம் சமாதி : சமாதித்தானம்; முன்பின்தொக்க ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகை.

(அ. சி.) தானம் சமாதி - நிட்டை கூடும் இடம்.

(9)

10. ஞானோதயம்

(உணர்வுத் தோற்றம்)

2768. மனசந் தியிற் கண்ட மன்னன வாகுங்

கனவுறு ஆனந்தங் காண்டல் அதனை

வினவுறு ஆனந்த ம்தொழி வென்ப

இனமுற்றா னந்தியா னந்த ¹மிரண்டே.

(ப. இ.) மனமானது ஐம்பொறிகளுடன் கலந்து ஐம்புலன்களையும் கண்டு அறிவின்பம் எய்துநிலை நனவாகும். இதற்கு இடம் புருவநடு. இங்ஙனம் கண்ட பொருள்களைக் கண்டவாறே அம் மனத் தொடர்பினால் கனவின்சண் கண்டு அறிவின்பம் எய்துதல் கனவாகும். இதற்கு இடம் கண்டம். இத்தகைய நனவின்பம் கனவின்பம் இரண்டும் ஓரின்பமாகக்

1. ஒன்றணையா. சிவஞானபோதம், 4. 3 - 1.

கொண்டு மேல் வினவுவோமானால் இவை இரண்டுங்கடந்த அப்பால் நிலையில் ஓரின்பமுண்டு. அது ம்தொழிவின்பம் என்று சொல்லப்படும். இவற்றை இனப்படுத்துக் கூறுங்கால் மனங்கலந்த நனவிடத்துங் கனவிடத்துங் காணும் இன்பம் ஒன்று, மனங்கடந்த அறிவுகலந்த அப்பாலை இன்பம் ஒன்று ஆக இரண்டென்ப.

(அ. சி.) மன ஒற்றுமையால் பொருள்களை நனவில் கண்டு ஆனந்தித்தல் ஒன்று, அதே பொருள்களைக் கனவில் கண்டு ஆனந்தித்தல் ஒன்று ஆக ஆனந்தங்கள் இரண்டென்ப என்று இம் மந்திரம் கூறுகின்றது.

(1)

2769. கரியட்ட கையன் கபாலங்கை ஏந்தி

எரியும் இளம்பிறை சூடும்எம் மானை

அரியன் பெரியனென் றாட்பட்ட தல்லால்

கரியன்கொல் சேயன்கொல் காண்கின்றி ¹லேனே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களின் ஆணவமுனைப்பாம் மதம்பொழியாணையை அடக்கியவன் சிவபெருமான். அது யானைத்தோலை உரித்துப் போர்த்தவன் என்னும் குறிப்புமொழியால் வழங்குகின்றனர். உலக இயல்பில் ஒருவனையடக்கி நல்வழிப்படுத்தக் கூறுங் குறிப்பில் உன்தோலை உரித்துவிடுவேன் என்று வழங்கிவருகின்றனர். இதனால் அவ்வண்மை அறியலாம். கல்விச் செருக்குடைய நான்முகனின் செருக்கடங்கத் தலைமை கிள்எப்பட்டதென்க. அக்குறிப்பு அவன் தலை கிள்எப்பட்டு, அம் மண்டையோடும் கையில் கொண்டுள்ளவன் சிவன் என்பதனால் உணரலாம். ஒளிவிடும் அறிவுடைய ஆருயிர்களே இளம்பிறை என வழங்கப்பட்டன. அவற்றின் அறிவு சிவபெருமானின் அறிவுத்துணை கூடினாலன்றி விளங்கா. அம்முறையான் தலையில் இளம்பிறைகூடினன் என்றருளினார். அவன் எம்தலைவனாகிய

எம்மானாவன். அவனே எல்லாவுயிர்க்கும் தலைவனாவன். அவன் மாற்றம் மனங்கழியுநின்ற மறையோன். மறையோன் - சிவசத்து. அவனைத் தோன்றாத் துணையாகநிற்கும் தன்மையால் அரியனெனவும், பேரின்பப் பெருவாழ்வு தந்தருளுந்தன்மையால் பெரியனெனவும் உளங்கொண்டு ஆட்பட்டோம். அதுவல்லாமல் அவனைக் கருமை நிறம் வாய்ந்தவன், அல்லது செம்மைநிறம் வாய்ந்தவன் என எவராலும் காணவொண்ணாது; யாமும் கண்டிலம். நிறமும் வடிவமும் இறைவன்தன் பொதுத் தன்மையாகும். அவை கடந்தநிலையே அவனுடைய சிறப்புத் தன்மையாகும். சிறப்புத் தன்மை சொல்லொண்ணாதது, என்றும் பொன்றாது ஒன்று போலிருப்பது; திரிபில்லது. பொதுத்தன்மை அருளால் ஆருயிர்கள் உய்தற்பொருட்டுக் கொண்டுள்ள ஐயைந்து திருவருவங்களும் பிறவுமாகும். இவ் வண்மை அப்பருளிய "ஐயஞ்சின் அப்புறத்தான்" எனவும் அருமறை யானுணரலாம்."

(அ. சி.) கரிஅட்ட - யானையை உரித்த. கரியன் கொல் சேயன் கொல் - கருப்போ சிவப்போ.

(2)

1. மைப்படிந்த. அப்பர், 6. 97 - 10.

" இன்னவுரு. சம்பந்தர், 3. 71 - 4.

" அன்றுந். 11. காரைக்காலம்மையார், அற்புதத், 61.

" கேள்விவாய்க். சுவகன், 2787.

2. பையஞ். அப்பர், 4. 4 - 10.

2770. உண்ணல் உறங்கல் உலாவல் உயிர்போதல்

நண்ணல் நரக சுவர்க்கத்து நாட்டிடப்

பண்ணல் அவன்பணி யாலிவன் பாலிடை

திண்ணிதிற் செய்கை சிவன்பணி 'யாகுமே.

(ப. இ.) ஆருயிர்களுக்குத் திருவருளால் நிகழும் உண்ணலும், உறங்கலும், உலாவுதலும், அவ்வுயிர்க்கு அன்பறிவாற்றல்களின் நிகழ்ச்சி கைகூடுவதாகிய போதம் பொருந்தல்களும் நிகழ்கின்றன. இவற்றால் இருவினை நிகழ்வு ஏற்படுகின்றது. அவ்வினைப் பயனின் பகுதி நுகர்வை ஒளியுலகத்தும் இருளுலகத்தும் இயைந்து நுகருமாறு நாட்டுதலைச் செய்தலும் நிகழ்கின்றது. அனைத்தும் சிவபெருமான் திருப்பணியேயாகும். அச் செயல்களைச் செய்யும் உயிர் சிவனை மறவாத உறவுள்ளத்துடன் அறம் எனக் கருதிச் செய்தல்வேண்டும். அப்பொழுது அது சிவன் பணியாவதற்கு ஏதும் ஐயுறவுவின்று. உடலை நுகங்கியவுயிர் 'இருவிசம்பு ஏறும்.' இருவிசம்பு: ஒளியுலகு, இருளுலகு என்பன.

(3)

2771. ஓடும் இருக்கும் கிடக்கும் உடனெழுந்து

ஆடும் பறக்கும் அகண்டமும் பேசிடும்

பாடும் புறத்தெழும் பல்லுயிர் ஆனந்தம்

கூடும் பொழுதிற் குறிப்பிவை தானன்றே.

(ப. இ.) திருவருளால் பலவயிர்களுக்கும் சிவபெருமானின் திருவடிப் பேரின்பம் கைகூடும். அது கைகூடிய காலத்து அவ்விற்பம் அருட்கதிராய்ப் புறத்துப் பொசியும். அந்நிலையில் அவ்வயிர்களின் செய்கைகளை அளவிட்டுக் கூறுதல் முடியாது. எனினும் வருமாறுள்ள குறிப்புக்களால் அவ்வுண்மை புலனாகும். அவ்வயிர் ஓடும்; இருக்கும்; கிடக்கும்; உடனே எழுந்து ஆடும். வேண்டுமேல் பறக்கவும் செய்யும். இருந்த இடத்தில் இருந்துகொண்டே எல்லையின்றிப் பரந்த உலகங்களின் செய்திகளையெல்லாம் ஒன்றொழியாமல் உரைக்கும். பண்ணொடு பொருந்தப் பாடும் இவையனைத்தும் தற்செயலற்ற நற்றவத்தோர் நற்செயலாகும். இவ்வுண்மை வரும் திருவந்தியாரானறிக:

"நஞ்செய லற்றிந்த நாமற்ற பின்னாதன்

தன்செயல் தானேயென் றுந்தூற

தன்னையே தந்தானென் றுந்தூற." (6)

(4)

2772. மிக்கா ரமுதுண் ணநஞ்சுண்ட மேலவன்

தக்கார் உரைத்த தவநெறி யேசென்று

புக்கா லருளும் பொன்னுரை ஞானத்தை

நக்கார் கழல்வழி நாடுமின் நூவிரே.

(ப. இ.) நல்வினைப்பயன் மிக்காராகிய தேவர்கள் அமுதுண்ணும் பொருட்டு அவர்கள் முன்பு தன்னை (சிவனை) மறந்த துவினைப் பயனாம்

1. சிவன்முதலே. திருக்களிற்றுப்படியார், 64.

"தேசமிடங். சிவஞானசித்தியார், 8. 2 - 23.

"சலமிலனாய். "10. 2 - 2.

நஞ்சினை மன்றாடிக்கேட்டுக்கொண்டதற்கு இரங்கிப் பொறுத்தலாகிய உண்டலைச் செய்தவன் சிவபெருமான். அதனால் அவன் மேலானாயினன். நஞ்சுண்டவன் என்பது பிழைபொறுத்தவன் என்பதாம். செந்நெறிச் செல்வர்,

செம்பொருட்டுணிவினர், சித்தாந்தச் சைவர் தக்காராவர். அவர்கள் அருளால் உரைத்தருளும் நன்னெறிநான்மையே (2615) நற்றவ நெறியாகும். அந்நெறியே பயின்று ஒழுகினால் சிவகுருவினால் அருளப்பெறும் பொன்போன்றுயர்ந்த திருவைந்தெழுத்தின் அருமறை அடியுணர்வு கைகூடும். கைகூடவே ஒளி மிகுந்த மறைச் சிலம்பாகிய கழல்பூண்டுள்ள திருவடிசேர் திருவழி புலனாகும். அதனை நூங்கள் நாடுங்கள். நக்கார் கழல் - ஒளிமிகுந்த திருவடி.

சிவபெருமான் சாவாமூவாத் தனிமுதற் பொருளென்றும் திருமால் உள்ளிட்ட தேவர் செத்துச் செத்துப் பிறக்கும் உயிரினங்கள் என்றும் உண்மை தெளிவிப்பதே சிவன் நஞ்சுண்டும் சாகாமையும், விண்ணவர்கள் அமுதுண்டும் இறந்தமையும் ஆகும். இவ்வுண்மை சிலப்பதிகாரத்துக்கண் இளங்கோவடிகள் வேட்டுவவரியில் சாலினி வாய்மொழியாகச் சாற்றுவது காண்க:

"துண்ணென் துடியொடு துஞ்சூர் எறிதரு
கண்ணில் எயினர் இடுகடன் உண்குவாய்
விண்ணோர் அமுதுண்டும் சாவ ஒருவரும்
உண்ணாத நஞ்சுண் டிருந்தருள் செப்குவாய்."

(12. 21 - 4.)

மேலும் திருநாவுக்கரசு நாயனாரருளிய திருமுறைத்திருப் பாட்டும் இவ் வுண்மையினை அருளுவது காண்க :

"வெற்புறுத்த திருவடியாற் கூற்றட் டானை
விளக்கினொளி மின்னினொளி முத்தின் சோதி
ஒப்புறுத்த திருவுருவத் தொருவன் தன்னை
யோதாதே வேத முணர்ந்தான் தன்னை
அப்புறுத்த கடனஞ்சம் உண்டான் தன்னை
அமுதுண்டார் உலந்தாலும் உலவா தானை
அப்புறுத்த நூகத்தே அழலா னானை
ஆரூறிற் கண்டடியேன் அயர்த்த வாரே."

(6. 26 - 2.)

(அ. சி.) மிக்கார் - தன்னையொழித்து மிகுந்துள்ளவர். பொன்னுரை - பொன்போலும் அருமையான உபதேசம்.

நக்கார் - நக்கன், சிவன்.

(5)

2773. விளக்கைப் பிளந்து விளக்கினை யேற்றி

விளக்கினுக் குள்ளே விளக்கினைத் தூண்டி

விளக்கில் விளக்கை விளக்கவல் லார்க்கு

விளக்குடை யான்கழல் மேவலு 1 மாமே.

(ப. இ.) திருவருளால் ஆருபிர் அறிவொளியாய் உள்ளத்தின்கண் விளங்குவது. அதனால் அவ்வொளியினை

உடல் உறுப்பு முதலிய தத்துவக்

1. உடம்பெனும். அப்பர், 4. 75 - 4.

" இல்லக. " 4. 11 - 8.

கூட்டங்களின் வேறு எனப் பிரித்துக் காட்டுவதும் காண்பதும் அறிவாகும். பிரித்துக் கண்டபின் உள்ளத்துள்ளே சிவவிளக்கினை ஏற்றுவாயாக. சிவவிளக்கினை ஏற்றுவதென்பது அச் சிவனை மறவாது நினைப்பதேயாம். பாடத்தை வரப்படுத்துவதென்பது இதற்கு ஒப்பாகும். அச்சிவ விளக்கினுள் ஆருபிர் விளக்கு ஒட்டியுறுமாறு தூண்டுக. தூண்டுதல் - விடாது அன்பு பூணல். திருவடிபுணர்வாம் விளக்கினால் ஆருபிரின் அறிவுவிளக்கை விளங்குமாறு செய்யும் பெருங்காதலாம் பத்திவல்லார்க்கு அனைத்தையும் ஒருங்கு விளக்கும் சிவபெருமான் திருவடியிணையினைப் பொருந்திப் பேரின்பப் பெருவாழ்வு எய்துதலும் உண்டு.

(அ. சி.) விளக்கைப் பிளந்து-தத்துவங்களினின்றும் ஆன்ம ஒளியை வேறுபடுத்தி. விளக்கினை ஏற்றி-சிவ ஒளி பரவும்படி செய்து, விளக்கினுக்குள்ளே விளக்கினைத் தூண்டி - சிவ ஒளிக்குள் சீவ ஒளி விளங்கும்படிசெய்து. விளக்குடையான் - ஒளிக்கு ஒளியாயுள்ளவன்.

(6)

2774. தத்துவம் எங்குண்டு தத்துவன் அங்குண்டு

தத்துவம் எங்கில்லை தத்துவன் அங்கில்லை

தத்துவ ஞானத்தின் தன்மை யறிந்தபின்

தத்துவன் அங்கே தலைப்படுந்¹ தானன்றே.

(ப. இ.) திருவருளால் மெய்யென்று கூறப்படும் தத்துவங்களின் உண்மையை அறிதல்வேண்டும். தத்துவ உண்மை அறிதலாவது அவைகள் காரியப் பொருள்களென்றும், அறிவில்லன் என்றும், ஆண்டானால் உள்ளதாகிய மாயையினின்றும் படைக்கப்பட்ட அவன்றன் உடைமைப் பொருள்களென்றும், தோன்றியறையும் தன்மைய என்றும், நமக்கு நாயகனளித்துள்ள இரவல் பொருள்களென்றும் உணர்தல். அங்ஙனம் உணருங்கால் அவற்றை உடைமையாகவுடைய உடையானாகிய சிவபெருமானும் அங்குத் தோன்றியருள்வன். அவனே தத்துவனாவன். அவனை அவனருளால் அறியும்

ஆருயிர்களனைத்தும் மூளா அடிமைகளாகும். இவ்வகை உண்மையினையுணராதார் தத்துவ உணர்ச்சியிலராவார். தத்துவ உணர்ச்சி எங்கில்லை அங்குத் தத்துவனாகிய சிவபெருமானின் அருள் விளக்கமும் உண்டாவதில்லை. இவ்வகைய தத்துவ ஞானத்தின் தன்மையறிந்தபின் தத்துவனாகிய சிவபெருமானும் அங்கே தலைப்பட்டருள்வன். மெய் - தத்துவம்.

(7)

2775. விசம்பொன்று தாங்கிய மெய்ஞ்ஞானத் துள்ளே

அசும்பினின் றூறிய தாரமு தாகும்

பசும்பொன் திகழும் படர்ச்சடை மூதே

குசும்ப மலர்க்கந்தங் கூடிநின் றானே.

(ப. இ.) விசம் பொத்து எல்லையின்றி விரிந்த திருவடியுணர்வாகிய மெய்ஞ்ஞானத்தினுள்ளே, திருவடியின்பம்

குறைவிலா நிறை

1. தத்து. அப்பர், 5. 46 - 7.

2. காலையே போன். 11. காரைக்காலம்மையார், அற்புதத், 65.

" காலையிற். அப்பர், 4. 64 - 2.

வாய்க் கோதிலா அமுதாய் ஊறிப் பெருகும். அப் பெருக்கின் நிலைக்களம் சிவபெருமானாவன். அதனால் சிவக்கேணியினின்றும் பெருகுவது என ஓதினர். பசும்பொன் போன்று திகழ்ந்து விரிந்து விளங்கும் திருச்சடையின்மீது செங்கழுநீர் மலரும் மணமுங் கலந்து பிரிப்பின்றி இரு பொருளும் கெடாது இருப்பும் இருப்பதுமாய் இருப்பதுபோல் சிவனும் அடிமையும் கூடி நிற்பார். குசும்பம் : செந்துருக்கம்; ஈண்டுச் செங்கழுநீர்.

(அ. சி.) விசம்பொன்று தாங்கிய - விரிந்த.

(8)

2776. முத்தின் வபிரத்தின் முந்நூப் பவளத்தின்

கொத்தும் பசும்பொன்னின் தூவொளி மாணிக்கம்

ஒத்துயர் அண்டத் துள்எமர் சோதியை

எத்தன்மை வேறென்று கூறுசெய் வரன்றே.

(ப. இ.) முத்தும், வபிரமும், முந்நூப் பவழக் கொத்தும், பசும் பொன்னும், தூவொளி மாணிக்கமும்,

அவ்வவற்றின் ஒளியும் வேறு பிரிக்கப்படாமை போன்று சிவபெருமானும் எல்லா அண்டங்களினும் பிரிக்கப்படாத

பேரொளியாய் நின்றருள்கின்றனன். அதனால் அவன் உள்ளம் சோதியாகின்றான். அங்ஙனம் கூறுவதல்லாமல் வேறு எங்ஙனம் பிரித்துக் கூறமுடியும்; சொல்லுவாராக.

(9)

2777. நானென்றுந் தானென்றும் நாடினேன் நாடலும்

நானென்றுந் தானென் றிரண்டில்லை யென்பது

நானென்ற ஞான முதல்வனே நல்கினான்

நானென்று நானும் நினைப்பொழிந் தேனன்றே.

(ப. இ.) ஓட்டி நின்று உணரும் ஒன்றனை விட்டு எட்டி நின்றுணர்வது என்றும் இயையாத தொன்றாகும்.

தேனின் சுவையினைத் தேனும் நாவும் உள்ளமும் உயிரும் ஓட்டிநின்றே உணர்தல் வேண்டும். விட்டு எட்டி நின்றால் ஒருகாலமும் உணர ஒண்ணாது. அப்படி ஓட்டி நிற்பதால் இரு பொருளும் ஒரு பொருளாகிவிடாது. அதுபோலவேதான் ஆருயிராகிய அடிமையும் பேருயிராகிய ஆண்டானும் புணர்ப்பால் ஒன்றுபட்டுத் திகழ்வதன்றிப் பொருள் ஒன்றாவதில்லை. ஆயின் திருவருளால் நானென்றும் தானென்றும் நாடினேன். நாடுதலும் நானென்றும் தானென்றும் வேறுபட்டு இரண்டாகக் காண்பதற்கு இல்லையென்னும் மெய்ய்மையினைச் சிவபெருமான் உணர்த்தியருளினன். நானென்ற வுணர்வினை முன்னம் நடப்பாற்றல் வழியாக நல்கிய சிவபெருமானே இப்பொழுது வனப்பாற்றல் வழியாக நானென்னும் எண்ணம் அகலுமாறு செய்தருளினன். ஒருவர் படிக்கத் துவங்குவதன் முன்னம் தாம் படித்தல் வேண்டும் என்னும் நினைப்பும் சொல்லும் அவர்பால் நிகழக் காண்கின்றோம். ஆனால் படிக்கத் துவங்கியதும் அவ் விரண்டினையும் அறவே மறந்து விடுகின்றனர். தன்னையும் மறந்து விடுகின்றனர். படிப்பே தாமாக நிற்கின்றனர். அப்படி நிற்பினும் படிப்பும் அவரும் இரு

1. நானவனென். சிவஞானபோதம், 10. 1 - 1.

2. நானாரென். 8. திருக்கோத்தும்பி, 2.

பொருளேயாம். (2309) அவ் வுண்மை அவர் பயின்ற திருக்குறளை ஒதுங்கால் அது திருவள்ளுவப்பயன் என்ற அறிந்து விடுகின்றனர், அன்புடன் செறிந்து கேட்பார், இதுவும் ஒப்பாகும். திருவடியுணர்வால் நான் என்னும் எண்ணத்தை நானும் நினையாதொழிந்தேன். நடப்பாற்றல் - திரோதான சத்தி; ஆதி சத்தி. வனப்பாற்றல் - பராசத்தி.

(அ. சி.) நானென்றும் தானென்றும்-நான்வேறு, சிவன்வேறு என்று. இரண்டில்லை - ஒன்றும் அல்ல இரண்டும் அல்ல என்பது.

(10)

2778. ஞானத்தின் நன்னெறி நாதாந்த நன்னெறி

ஞானத்தின் நன்னெறி நானென் றறிவோர்தல்

ஞானத்தின் நல்போக நன்னிலை யேநிற்றல்

ஞானத்தின் நன்மோன நாதாந்த வேதமே.

(ப. இ.) திருவடியணர்வாம் நன்னெறியும், நாதாந்த முடிவாம் நன்னெறியும் என நெறி இருவகைப்படும்.

அவற்றுள் ஞானத்தின் நன்னெறியாவது நானென்ற முனைப்பற்றுத் திருவடியணர்வாய் நின்று அத் திருவடியினையுணர்தல். இது நூருள் மூழ்குவான் நூருள் நின்று நூரின் தன்மையால் நூரினை யுணர்வது போன்றாகும். நாதாந்தநெறியென்பது (2615) அறிவிற் செறிவாம் ஞானபோக நெறியாகும். அதன் மேல் அறிவின் அறிவாம் ஞானத்தின் ஞானம் நன் மோன நிலையாகும். மோனம்: மேன்மை என்னும் அடியாகவுள்ளது. மேன்மை யுணர்வு மோனம் எனப்படும். அதுவே நாதமுடிவங் கடந்த 'சிவசிவ' என்னும் நான்மறையாகும்.

(அ. சி.) நாதாந்த - நாத தத்துவங்கடந்த.

(11)

2779. உய்யவல் லார்கட் குயிர்சிவ ஞானமே

உய்யவல் லார்கட் குயிர்சிவ தெய்வமே

உய்யவல் லார்கட் கொடுக்கம் பிரணவம்

உய்யவல் லாரறி வுள்ளறி வாகுமே.

(ப. இ.) பிறப்பு இறப்பாகிய தடுமாற்றத் துன்பத்தினின்றும் விடுமாறு நினைந்து திருவருளால் உய்ய

வல்லார்கட்குத் திருவடியணர்வாகிய சிவஞானமே உயிராகும். அதுபோல் சிவவுலகு சிவனன்மை, சிவவுரு எனப்படும் நிலையினின்றும் உய்யவல்லார்க்குச் சிவ முதலே விழுப்பொருளாகும். உய்யவல்லார்க்கு ஒடுக்கம் ஓமொழியாகும். உய்யவல்லார் அறிவு உண்மைப் பொருளாம் சிவத்தினைச் சார்ந்தமையால் மாறுதல் இல்லா உள்ளறிவாகும்.

(12)

2780. காணவல் லார்க்கவன் கண்ணின் மணியொக்கும்

காணவல் லார்க்குக் கடலின் அமுதொக்கும்

பேணவல் லார்க்குப் பிழைப்பிலன் பேர்நந்தி

ஆணவல் லார்க்கே அவன்துணை 1யாகுமே.

" அன்பிலார். திருக்குறள், 72.

" ஆணயில். நாலடியார், 374.

(ப. இ.) திருவருளால் காணவேண்டுமென்னும் அன்புடன் முயல்வார்கட்குச் சிவபெருமான் கண்ணுக்குள் மணிபோன்று உடனாகவிருந்து தன்னைக் காட்டிக் காண்பன். அதனால் அவன் கருமணி போன்றவனாவன். அவ் வழியாகக் காணும் பேறுடையார்க்கு அவன் கடல் போன்ற எல்லையில்லாத கோதிலா அமுதினை யொப்பான். கடல் உப்புத் தன்மை வாய்ந்ததே என்னும் கருத்தால் திருப்பாற்கடல் என்னும் அடை புணர்த்திக் கூறுவாராயினர். ஆருயிரனைத்தையும் சிவபெருமான் தொடர்பு கொண்டு வேறுபாடின்றிப் பேண வல்லார்கட்கு அவன் அப்பொழுதே வெளிப்பட்டருள்வன். அம் முறையில் அவன் என்றும் தவிரான். அவன் திருப்பெயர் நந்தி. ஆணமாகிய அன்பு வல்லார்க்கு அச் சிவபெருமான் என்றும் துணையாவன்.

(அ. சி.) பிழைப்பிலன் - தவறுதல் இலன். ஆணவல்லார்க்கு - அன்புமிக்கார்கட்கு.

(13)

2781. ஓமெனும் ஓரெழுத் துள்நின்ற ஓசைபோல்

மேனின்ற தேவர் விரும்பும் விழுப்பொருள்

சேய்நின்ற செஞ்சுடர் எம்பெரு மானடி

ஆய்நின்ற தேவர் அகம்படி யாகுமே.

(ப. இ.) ஒப்பில்லாத ஓமென்னும் ஒரு மொழிக்கண் காணப்படும் பிரிவில்லாத ஓசைபோல் விண்ணுறை தேவர்கள் விழையும் விழுப்பொருள் சிவபெருமானாவன். அவன் மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோன். மறையோன் உயிருக்கு உயிராகிய நுண்பொருள் - காரண சிவன். அவன் எட்டா நிலைக்கண் உள்ளவன். அவன் செழுஞ்சுடராகவுள்ளவன். அவனே எம்பெருமான். அவன் திருவடியிணையினை ஆராய்ந்து அன்பு பூண்டு ஒழுகும் தேவர் பலராவர். அவர்தம் உள்ளத்துள் அச் சிவபெருமான் விளக்கமாய் நின்று வேண்டும் துணை புரிந்தருள்வன். அகம்படி - உள்ளத்துள்.

(அ. சி.) சேய்நின்ற - மனம், வாக்குகளுக்கு எட்டாமல் நின்ற. தேவர் அகம்படி - தேவர் மனத்தின் தன்மை.

(14)

11. சத்திய ஞானானந்தம்

(உண்மையறிவின்மம்)

2782. எப்பாழும் பாழும் யாவுமாய் அன்றாகி

முப்பாழும் கீழுள முப்பாழும் முன்னியே

இப்பாழும் இன்னவா நென்பதி லாவின்பத்

தற்பர ஞானானந்தந் தானது வாமே.

(ப. இ.) இன்ன நிலைமைத்தென்று எவராலும் கூறவொண்ணாததனைப் பாழ் என்பர். அப்பாழ் மாயைத் தொடர்பாக மூன்று கூறுவர். அவை உடனமெய், உணர்வுமெய், உணர்ந்துமெய் எனபன இவற்றைப் பகுதி மாயை, தூவாமாயை, தூமாயை எனவுங் கூறுப. மேலும் உணர்வுத் தொடர்பால் ஆருயிர்ச் செயலறல், அருட்செயலறல், அருளோன் செயலறல் என முப்பாழ் கூறுவர். இவற்றைச் சுவதூரியம், பரதூரியம், சிவதூரியம் எனவுங் கூறுப. இவையனைத்தையும் எப்பாழும் என்று ஒதினர். பின்னர்க்கூறும் பாழும், காரணமாயையைக் கூறுவதாகும். ஆங்காங்குள்ள உயிர்களும் பொருள்களும் ஆகிய அனைத்துடனும் கலந்து கலப்புத் தன்மையால் அவையேயாய் நிற்பன் சிவன். அவனே பொருட்டன்மையால் அன்றாகி நிற்பன். மேலுள்ள முப்பாழ் என்பது அருட் செயலறலாகிய பரதூரியத்தில் நனவு, கனவு, உறக்கம் என்னும் மூன்று பாழாகும். இம் மூன்றும் நிகழாமையே ஈண்டுப் பாழென்ப. அவற்றை அபாவம் என்பர். இவை தொகை என்னும் சமட்டியாகும். கீழுள்ள முப்பாழ் ஆருயிர்ச் செயலறலாகும். அவை சுவதூரியம். அதன் கண்ணும் நனவு, கனவு, உறக்கம் என்னும் மூன்றும் நிகழாமையே பாழென்ப. இவற்றை வகையென்னும் வியட்டி என்ப. இவற்றைப் பொருந்தி இவற்றையும் கடந்து இன்னவாறென்று எவராலும் கூறவொண்ணாதாகியுள்ள நிலையின்பத்தினையுடையதாய்த் தானே முழுமுதலாய் உண்மை அறிவின்ப உருவையுடையதாய் விளங்குபவன் சிவபெருமான். அவனே புணர்ப்பால் ஆருயிர் என்னும்படி நின்றருள்வன்.

(அ. சி.) எப்பாழும்-மாயை சம்பந்தமானவைகளும். பாழ் - மாயை. யாவும்-மாயா சம்பந்தமற்ற பொருள்களும். முப்பாழ்-சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை மூலப்பிரகிருதி மாயை. கீழுள்ள முப்பாழ்-பூமியிலுள்ள மண், பெண், பொன் ஆகியவை.

(1)

2783. மன்னுஞ் சத்தியாதி மணியொளி மாசோபை

அன்னதோ டொப்ப மிடலொன்றா மாறது

இன்னிய வற்பலம் ஒண்சூர் நிறமணம்

பன்னிய சோபை பகராறு மானதே.

(ப. இ.) சிவத்துடன் பொருந்திய திருவருளாற்றல் சத்தி யெனப்படும். அது மணியொளி போன்று மிக்க அழகினையுடையதாகும். அச்சத்தி மெய்யுணர்வாகும். அவற்றுடன் ஒப்புரைத்தலாகும் பொருள் ஒன்றும் இன்று.

இனிமை பொருந்திய கருங்குவளையாகிய வற்பல மலருக்குத் தூய்மை, சிறப்பு, நிறம், மணம், அழகு உள்ளன போன்று சிவபெருமானுக்கும் ஐவகையாற்றல்களும் உண்டாகும். அவற்றொடும் கூட அழகிய பொருள்கள் ஆறாகும்.

(அ. சி.) சத்தியாதி-ஞானமாதி. சோபை-அழகு. ஒப்பமிடல் - ஒப்புரைத்தல். ஒன்றாமாறது - பொருந்தாத தன்மை இன்னிய - இனிய. உற்பலம் - நூலோற்பலம், கருங்குவளை. ஒண் - ஒண்மை, தூய்மை. சூர் - சிறப்பு. ஆறுமானதே - சிவத்தோடு சத்திகள் உற்பலம் என்றும் மலருக்குத் தூய்மை - சிறப்பு, நிறம், மணம், அழகு போல்வதாம். மலருக்கு 5 குணங்கள் உள்ளனபோல சிவத்துக்கு ஐந்து சக்திகள் உண்டு.

(2)

2784. சத்தி சிவன்பர ஞானமுஞ் சாற்றுங்கால்

உப்த்த அனந்தஞ் சிவமுயர் ஆனந்தம்

வைத்த சொருபத்த சத்தி வருகுரு

உப்த்த வடலிவை யுற்பலம் போலுமே.

(ப. இ.) திருவருளாற்றலாகிய சத்தியும், சிவபெருமானும், திருவடியணர்வம், சொல்லுமிடத்து உலகுயிர்களைச் செலுத்தும் ஒப்பில் பொருள்கள் ஆம். இவை யனைத்தும் முடிவெய்தாது. சிவத்தின் ஒப்புயர்வில்லாத பேரின்பமுமுடையதாகும். வைத்த திருவருளும் உண்மை நிலைக்கண் சிவகுருவாக வந்தருள்வன். அத் திருவருள் கொள்ளும் திருமேனி நூலோற்பல மலரை யொத்து விளங்கும்.

(அ. சி.) சத்தி சிவன் பரஞானம்-சத்தியோடு கூடிய சிவத்தைப் பரஞானத்தால் அறியவேண்டும்.

அபரஞானத்தால் அறியமுடியாது. அனந்த சிவம்-ஆனந்தம் சிவம், சிவானந்தம், (ஆனந்தம் என்பது குறுகிவந்தது.) உயர் ஆனந்தம்-உண்மையறிவு ஆனந்தம். வைத்த . . . . போலுமே - திருவருட் சத்தி பதிந்து, குரு உபதேசம் பெற்ற ஆன்மாக்கள். ["ஒண் சூர் நிறம் மணம் பன்னிய சோபை" மன்னிய நூலோற்பலம் போலும். உடல் - உடலோடு கூடிய ஆன்மாக்கள்.]

(3)

2785. உருவற் பலநிறம் ஒண்மணஞ் சோபை

தரநிற்ப போலுயிர் தற்பரந் தன்னின்

மருவச் சிவமென்ற மாமுப் பதத்தின்

சொருபத்தன் சத்தியாதி தோன்றநின் றானே.

(ப. இ.) அழகிய உற்பல மலரில் நிறம், சிறந்த மணம், அழகு (சிறப்பு, தூய்மை) முதலியன வேறறப் பிரிப்பின்றிக் கலந்திருக்கின்றன. அதுபோல் ஆருயிர் சிவபெருமானிடத்தில் எப்பொழுதும் பிரிப்பின்றி வேறறக் கலந்திருக்கின்றது.

சிவபெருமான்பாலுள்ள எண்பெருங்குணங்களும் அவ் வுயிரின்மாட்டும் பதிந்து விளங்கித் தோன்றும். பள்ளி மாணவன் எப்பொழுதும் ஆசானைச் சார்ந்திருக்கின்றான். அதனால் ஆசிரியனின் நற்பண்புகள் மாணவனிடம் பதிகின்றன அல்லவா? இஃது இதற்கு ஒப்பாகும், ஆருயிர்களின்மாட்டுச் சிவபெருமானின் எண்குணங்களும் பதியவே ஆருயிர், அருள், அருளோன் - ஆருயிர், பேரருள், பெருமான் என்ற மூன்று நிலையுமாகச் சிவபெருமான் மறைந்து நின்றருளியவன் இப்பொழுது வெளிப்பட்டு அவ் வுயிரின்மாட்டுத் திருவருள் ஆற்றல்கள் தோற்றநின்றருள்புரிவன். அதனால் அவ் வுயிர் சிவமாகவே நிற்கும் சத்தியாதி என்பது 'சத்தியா' எனநின்றது.

(அ. சி.) உயிரானது எப்பொழுதும் சிவத்தோடு பொருந்திநிற்க, நூலோற்பலத்துக்கு அஞ்சு குணங்கள் பிரிவற இருப்பதுபோல், உயிருக்கும் சிவத்தின் குணங்கள் சிவசத்தியால் உடல் உள்ளபோதே தோன்ற நிற்பன என்பது இம் மந்திரம்.

(4)

2786. நிணையும் அளவின் நெகிழ வணங்கிப்

புணையில் அவனைப் பொதியலு மாகும்

எனையுமெங் கோன்றந்தி தன்னருள் கூட்டி

நிணையும் அளவில் நினைப்பித் ¹தனனே.

(ப. இ.) சிவபெருமானைத் திருவருட்டுணையால் மறவாது நிணையுமுறையில் உள்ளம் கள்ளமின்றி வெள்ளமாயுருகித் தானை வணங்கிப்

1. பித்த. அப்பர், 5. 44-6.

'பன்னியநூல் தமிழ்ப்பாப் பல புனைந்து வழிபட்டு நிறறல் வேண்டும். அங்நனம் வழிபட்டால் அப் பெருமானாரை உள்ளத்தின்கண் பொதிந்து வைத்தலும் வாய்க்கும். இதுவே 'சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந்தருளுவது இனியே' என்னும் திருமுறையின் அரும் பண்பாகும். பொதிதல் - வேறாக் கலந்து நிறறல். தொன்னை நெய்யைப் பொதிந்து கொண்டு வேறற நிற்பது இதற்கொப்பாகும். பாப்புனை பணியால் அடியேனையும் எம் முழுமுதல்வனாகிய சிவபெருமான், நந்தியென்னும் திருப்பெயரை உடைய நாதன் திருவருளுடன் கூட்டுவித்தனன். மறவாது நினைந்துகொண்டேயிருக்குந் துணையாய் என்னை நிலைப்பித்தருளினன். நினைந்த அப்பொழுதே அந் நினைவின்கண் நினைப்பித்தருளினன் என்றலுமொன்று.

(அ. சி.) நெகிழ - மனம் உருக. புணையில் - பாக்கள் புனைந்து அவன் புகழைப் பாடினால். பொதியலும் ஆகும் - அவனோடு இரண்டறக் கலக்கலாம்.

(5)

2787. பாலொடு தேனும் பழத்துள் ¹இரதமும்

வாலிய பேரமு தாகும் மதரமும்

போலுந் துரியம் பொடிபடி வுள்புகச்

சூல மயிர்க்கால் தொறுந்தேக் கிடுமாமே.

(ப. இ.) திருவருளால் சிவபெருமான் செயலறலாகிய துரியம் அடங்கிக் கடந்த விடத்துப் பால் போன்ற திருவருள் தட்பமும் தேன் போன்ற சிவனார் வெப்பமும், முப்பழச் சுவையும், தூய 'பாலும் தெளி தேனும் பாகும் பருப்பும் இவை நாலும் கலந்த' தூய திருவமுதின் இனிமையும் போன்ற தென்பதன்றி இன்னதன்மைத் தென்றுகூற வொண்ணாததாகவுள்ள திருவடி நுகர்வொழுக்கம் மயிர்க்கால் தோறும் நிறைந்து நின்று குறைவிலா இன்பத்தை யருளும். பாலும் தேனும் ஏனைய போன்று சுவைப் பொருளாக எண்ணலும் ஒன்று.

(அ. சி.) வாலிய - பரிசுத்தமான. மதரம் - சுவை.

(6)

2788. அமரத் துவங்கடந் தண்டங் கடந்து

தமரத்து நின்ற தனிமையன் ஈசன்

பவளத்து முத்தும் பனிமொழி மாதர்

துவளற்ற சோதி தொடர்ந்துநின் ²றானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் பிறப்பில்லாதவன்; அதுபோல் இறப்பில்லாதவன் அம் முறையால் கூற்றை வென்ற குணக்கடல் என்றருளினன். அமரத்துவம் ஈண்டுக் கூற்றுத்தன்மை. கடத்தல் - வெல்லுதல். சிவன் பல்வேறு அண்டங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவன். அவன் முப்பத்

1. பண்ணையும். சிவஞானபோதம், 2. 1 - 3.

" பாலொடு. திருக்குறள், 1121.

2. அன்றாலின். அப்பர், 6. 50 - 3.

" பொறிவாயி. திருக்குறள், 6.

" மண்முதல். சிவஞானபோதம், 9. 3 - 3.

தாராம் மெய்யாகிய ஓசையென்னும் நாததத்துவத்தின்கண் திருவடிவைப்பவன். தமரம் - ஓசை, ஈண்டு நாததத்துவம், ஒப்பில்லாதவன், அண்டருளும் அருட்செல்வன். ஆற்றலாகிய திருவருட் சத்தியுடன் பெரும்பொருட்சிவன் கூடியருள்கின்றனன். அதனால் மயக்குடையவனே என்னும் மருளினை நூக்கியருள்கின்றனர். பவழம் போன்ற

இதழையும், முத்துப்போன்ற பற்களையும், இனிய மொழிகளையும் உடைய சத்தியாகிய பெண்களுடன் கலந்து நின்றுப் புலன்வென்றவன் ஆகின்றான். அத்தகைய மயக்கமில்லாத அறிவுப் பேரொளி. ஆருயிர்களின் நன்மையின் பொருட்டு அவ் வுயிர்களுடன் தொடர்ந்து நின்று 'புறம் புறம் திரிந்த' செல்வனாகின்றான்.

(அ. சி.) அமரத்துவம் கடந்து - கூற்றுவனை வென்று. தமரத்து - நாத தத்துவத்தில். துவள் - மயக்கம்.

(7)

2789. மத்திமம் ஆறாறு மாற்றி மலநூக்கிச்

சுத்தம தாகுந் துரியத் துரிசற்றுப்

பெத்த மறச்சிவ மாகிப் பிறழ்வற்றுச்

சத்திய¹ ஞா னானந்தஞ் சார்ந்தனன் ஞானியே.

(ப. இ.) மத்திமமாகிய உண்ணிலைக் கருவிகளையும் முப்பத்தாறு மெய்களையும் திருவருளால் நாமல்ல என்று உணர்வது தத்துவ உண்மையுணர்தல். அந்நவம் உணர்ந்து, அவை சிவனுடைமை, அவன் திருவடிசேரத் துணையாகும்படி அவனால் அருளப்பட்ட கருவிப் பொருள்கள் என்று கைக்கொண்டு ஒழுக்குதல் மாற்றுதல் என்பதாகும். அவை அந்நவம் மாற்றப்படவே தானே நூங்கும். தூய்மையும் தானே வந்து தலைக்கூடும். செயலறலாகிய துரியத் தூவாமையும் நூங்கும். நூங்கவே கட்டு நூங்கும். இக் கட்டு நூங்கவே சிவமாகித் திகழ்வோம். இயற்கையுண்மை அறிவு இன்பவடிவினைச் சார்வோம். சார்ந்து நாமும் அவ்வாறு நிற்பதனால் பொன்றாப் பேரொளிப் பிழம்பாவோம். இது வாயிலாகவே உண்மை அறிவின்மமாகிய ஓங்குயர் விழுச்சூர்த் திருவடியைப் பாங்குற எய்துவோம். இத்தகைய நிலையே ஞான நிலையாகும். இது பெற்றோனே ஞானியாவன். 'சார்' என்பது ஆகுபெயராகச் சார்வோனைக் குறிக்கின்றது.

(அ. சி.) சத்தியஞான ஆனந்தம் இன்னதென இம் மந்திரம் கூறுகின்றது. மத்திமம் - உண்ணிலைக் கருவிகள்.

ஆறாறு - 36 தத்துவங்கள். துரியத் துரிசு - துரிய அவத்தை. பெத்தம் அற - பாசம் நூங்க. பிறழ்வற்று - விளங்கி.

(8)

2790. சிவமா யவமான மும்மலந் தூர்ப்

பவமான முப்பாழைப் பற்றறப் பற்றத்

தவமான சத்திய ஞானானந் தத்தே

துவமார் துரியஞ் சொருபம தாமே.

(ப. இ.) திருவருளால் சிவநிலை எய்திய ஆருயிர்க்குப் பிறப்பினைத் திரும்பத் திரும்பத் தரும், ஆணவம்,

கன்மம், மாயை ஆகிய மும்மலந்

(பாடம்) 1: ஞானாந்தஞ்.

களும் அறும். அறவே ஆருயிர் திருவடித் தூய்மையை உறும். உறவே பிறப்பினைத் தரும் குற்றமாகிய முப்பாழும் பற்றற அகலும். முப்பாழ் ஆருயிர்த்துரியம், அருட்டுரியம், அருளோன் துரியம் எனவும் கூறப்படும். பாழ் என்பது சொல்லொணா அருவநிலை. அவை அகலவே சிவத்தைப் பேணலாகிய தவத்தால் வரும் இயற்கை உண்மை அறிவின்பப் பற்று வாய்க்கும். அதுவே மேன்மைவாய்ந்த செயலறுதலாகிய துரியமாகும். இந் நிலைமையே உண்மை நிலையாகும்.

(அ. சி.) அவமான மும்மலம் - பிறப்பைக் கொடுக்கும் ஆணவம், கன்மம், மாயை, பவமான - குற்றமுள்ள.

முப்பாழ் - மும்மாயையை. (மாயை - மாமாயை - பிரகிருதி மாயை.) பற்றற - பாசம் நூங்கும்பொருட்டு. துவம் - மேன்மை.

(9)

12. சொரூப உதயம்

(உண்மை எழுச்சி)

2791. பரம குரவன் ¹பரமெங்கு மாகித்

திரமுற எங்கணுஞ் சேர்ந்தொழி வற்று

நிரவு சொரூபத்துள் நூடுஞ் சொரூபம்

அரிய துரியத் தணைந்துநின் றானே.

(ப. இ.) திருவைந்தெழுத்தினைச் செவியறிவுறுக்கும் சிவகுரு பரமகுரவனாவன். அவன் எண்ணிலவாய்

எங்கும் பெருகியுள்ள பரமாகிய ஆருயிர்கள்மாட்டு நூக்கமற நிறைந்து நிற்கின்றனன். யாவும் உறுதிப் பாடெய்தச்

சிவபெருமான் உறுதிப்பாட்டுடன் எங்கணும் நிறைந்து நிற்கின்றனன். எங்கணும் நிறைந்துள்ள சிவத்துடன் கூடியவயிர்

சார்பினால் எங்கணும் நிறைந்தனவாகும். அஃது ஆருயிரின் உண்மை நிலையாகும். உண்மை நிலையினைச் சொரூபநிலை

என்ப. அவ்வுண்மை நிலையினுள் நிலைபெற்ற உண்மை நிலையாக நின்றியக்குபவனும் சிவனே. இந் நிலையே அரியதுரிய

நிலையாகும். அந் நிலைக்கண்ணும் அவன் அணைந்து நின்றருளினன். நம் பரம குரவரிவரென வருமாறு நினைவு கூர்க்:

'நால்வாநம் மூவர் நயந்தெமையாள் ஐங்குரவர், சால்பாம் 'சிவயசிவ' சார்ந்து.

(1)

2792. குலைக்கின்ற நூரிற் குவைய நூரும்

அலைக்கின்ற காற்றும் அனலொடா காசம்

நிலத்திடை வானிடை நூண்டகன் றானை

வரைத்து வலஞ்செயு மாறறி யேனே.

(ப. இ.) ஒருநிலைப்படாது ஏனையவற்றின் நிலையினையும் குலைத்துத் தாமும் குலைவறுவன ஐம்பெரும் பூதங்கள். அவை: மண், நீர், அலைக்கின்ற காற்று, அனல், வெளி என்பன. இவற்றுடனும், இவற்றின் சேர்க்கை

1. கருவனே. அப்பர், 5. 13 - 5.

" சிரமஞ்."5. 22 - 9.

யாகிய நிலத்துடனும், வானத்துடனும் நஃக்கற விர்வி நின்றருள்பவன் சிவன். அத்தகைய நிலபெற்றுயர்ந்த சிவபெருமானை இடத்தாலும், காலத்தாலும், படிமத்தாலும் ஓர் எல்லைப்படுத்து அளவிட்டுரைத்து வலம் செய்து வழிபடுமாறு எவ்வாறு என்று உன்னின், அஃது உரைக்கவும் உன்னவும் ஒண்ணாததாகும். அக் குறிப்பே ஆறு அறியேனே என்பதாகும். படிமம் - திருவுருவம்; விக் கிரகம்.

(அ. சி.) குலைக்கின்ற - நிலையைக் குலைக்கின்ற, தளரச்செய்கின்ற. குவையம் - மண், பூமி. வரைத்து - ஓர் அளவில் அமைத்து.

(2)

2793. அங்குநின் றானயன் மால்முதல் தேவர்கள்

எங்குநின் றாரும் இறைவனென் றேத்துவர்

தங்கிநின் றான்தனி நாயகன் எம்பிறை

பொங்கிநின் றான்புவ னாபதி ¹தானன்றே.

(ப. இ.) உம்பர் உலகத்துள்ள அயன் மால் அரன் முதலிய தேவர்களும், எங்கும் நிறைந்துள்ள யாவர்களும் உய்யுமாறு இறைவனே என்று பாடிப் பரவிப் பணிவார்கள். ஒப்பில் தனி நாயகனாகிய சிவபெருமான் எங்கணும் தங்கி நின்றருளினன். அவன் தனிப்பெரும் விளக்கமாய் இருநூற்றிருபத்து நான்கு புவனங்களென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் உலகங்கட்கும் ஏனைய அண்டங்கட்கும் ஒரு முதலாய்த் திகழ்கின்றனன்.

(அ. சி.) பொங்கி-விளங்கி; புவனாபதி - அண்டங்களுக்கெல்லாம் அதிபதி.

(3)

2794. சமையச் சுவடுந் தனையறி யாமற்

கமையற்ற காமாதி காரணம் எட்டுந்

திமிரச் செயலுந் தெளிவுடன் நின்றோர்

அமரர்க் கதிபதி யாகிநிற் பாரே.²

(ப. இ.) நன்னெறித் திருவடையாளங்களையும் தன்னையும் சிறப்பாக அறிந்து முழுமுதலை வழிபட்டு அகவிழி பெற்று உய்யவேண்டுவது ஆருயிரின் கடமையாகும். அக் கடமையை வழுவமாறு செய்து தடுக்குங் காரணங்கள் எட்டு. அவை முறையே செருக்கு, சினம், சிறுமை, இவறன்மை, மாண்பிறந்த மானம், மாணா உவகை, மண், பொன் என்பனவாகும். இவை பொறுமையை யிழப்பித்துச் சிறுமையுறச் செய்யும் துமைகளாகும். இவற்றிற்கு அடிப்படைக் காரணமாக உள்ளது ஆணவவல்லிருளாகும். அதுவே. திமிரம் எனப்படும். திருவருளால் இவையனைத்தையுங்கண்டு உண்மை யோர்ந்து தெளிந்து நிற்பர் மெய்யடியார். அவர்கள் நன்னெறிக்கு நற்றூணாவார். அவர்கள் உம்பர்வாழ் தேவர்கட்கும் முதல்வராவர்.

(அ. சி.) கவடு - குறிகள். கமை - பொறுமை. காமாதி எட்டு - பெண்ணாசை, குரோதம், மதம், மோகம், உலோபம், மாச்சரியம், பொன்னாசை, மண்ணாசை ஆக 8.

1. இறைவ. அப்பர், 5. 38 - 4.

2. துடிகொள் நேர். 8. அருட்பத்து, 5.

2795. மூவகைத் தெய்வத் தொருவன்¹முதலுரு

வாயது வேறா மதுபோல் அணுப்பரன்

சேய சிவமுத் துரியத்துச் சூப்பெற

ஏயும் நெறியென் றிறைநூல் இயம்புமே.

(ப. இ.) உடல் மெய்யாகிய இருபத்து நான்காம் மெய்யுச்சியில் அயன் அரி அரன் என்னும் மூவரும் நின்றனர். இவர்கள் படைப்போன், காப்போன், துடைப்போன் என்னும் பெயரானும் அழைக்கப்படுவர். இம் மூவரும் ஒருவனாகிய அரன் தொழிலால் இவர்கள் வரிசையின் வைத்து எண்ணப்படுவன். ஆயினும் ஏனையிருவகையினரையும்போன்ற பெருமயக்குறுவோனல்லன். அதனால் அவன் வேறுபட்டவனுமாவன். அதுபோல், அணுவாகிய ஆருயிரும், பரனாகிய சிவனும் கலப்பால் ஒன்றாய் விராஅய் நிற்பினும் பொருட்டன்மையால் சிவன் வேறாவன். சிவபெருமான் நினைப்பிற்கும் எட்டா நெடுஞ்சேய்மைக் கண்ணுள்ளவனாவன். ஆருயிர்ச் செயலறல், அருட் செயலறல், அருளோன் செயலறல் ஆகிய மூன்றும் முத்தரியமாகும். இவற்றான் ஆருயிர்கள் சிவபெருமானின் திருவடியிணையினை எய்துதல் கூடும். எய்துதற்குரிய வழிகளும் இவையே என்று இறை நூல் இயம்பும் என்க. இறை நூல் (2358) என்பன செந்தமிழ் நெறி நூலும் துறை நூலுமாகும். நெறி நூல் வேதம், துறை நூல் ஆகமம். இவ்வுண்மை 'வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறை விளங்க' என்னும் சேக்கிழாரடிகள் அருண்மொழியான் உணரலாம்.

(அ. சி.) மூவகைத் தெய்வம் - அயன், அரி. அரன். ஒருவன் முதல் உருவாயது வேறாம் - ஒருவனாகிய அரன் அம் மூவரில் ஒருவனாகியும் வேறாகியும் நிற்பதுபோல. அணு-சுவன். சேய-எண்ணுதற்கரிய. முத்தூரியம்-சிவ, சுவ, பரதூரியங்கள். இறைநூல் - தமிழ் வேதங்களும், தமிழ்ச் சிவாகமங்களும்.

(5)

2796. உருவன்றி யேநின் றுருவம் புணர்க்கும்

கருவன்றி யேநின்று தான்கரு வாகும்

அருவன்றி யேநின்ற மாயப் பிரானைக்

குருவன்றி யாவர்க்கும் கூடவொண் டணாதே.

(.ப. இ.) சிவபெருமான் தனக்கென ஓர் உருவம் இல்லாதவன். அங்நமமிருந்தும் ஆருயிர் உய்தற்பொருட்டு அவ் வுயிர்க்கு மாயையினின்றுங் காரியப் பொருளாக முதலுடம்பு, மீநுண்ணுடம்பு, குணவுடம்பு, நுண்ணுடம்பு, பருவுடம்பு என்னும் ஐவகை உரு வுடையும் படைத்தருளி நல்குகின்றனன். இதுவே அவன் உயிர்க்கு உருவம் படைத்துப் புணர்க்கும் உண்மையாகும். தனக்கோர் காரணமின்றித் தானே முழுமுதலாய் நிற்பவன் சிவன். ஆயின் அவன் எல்லாவற்றிற்கும் எஞ்ஞான்றும் வினைமுதற் காரணமாக இருப்பவன் ஆவன். அவன்

1. தூர்த்த. அப்பர், 5. 2 - 2.

2. நோக்காது. சிவஞானபோதம், 1. 2 - 3.

" உலகமே. சிவஞானசித்தியார், 5. 2 - 6.

" மந்திரத்தான். " 12. 3 - 3.

" கருவினா. சம்பந்தர், 3. 35 - 3.

எல்லாவற்றுடனும் விரவி விட்டுப் பிரிவின்றி நிற்பினும் அருவ நிலைகூட எய்துதலில்லாத சிவன் உயிருடனும் உடல் உலகுகளுடனும் புணர்ந்து நிற்கும் மாயப்பெருமானாக விளங்குகின்றனன். அப் பெருமானைக் கண்டு அவனருளால் அவன் திருவடியிற் கூடும் பெருவாழ்வினை எய்துதல் கூடும். அவ் வாழ்வு எய்துவதற்கு அவனே சிவகுருவாக எழுந்தருளி வந்தால் மட்டும் முடிவதாகும். வேறு ஒன்றாலும் முடியாதாகும்.

(அ. சி.) கருவன்றி - தனக்கு ஒரு காரணம் இன்றி. மருவன்றி - ஒன்றோடும் கூடுதல் இன்றி.

(6)

2797. உருவ நினைப்பவர்க் குள்ளுறுஞ் சோதி

உருவ நினைப்பவர் ஊழியுங் காண்பர்

உருவ நினைப்பவர் உம்பரு மாவர்

உருவ நினைப்பவர் உலகத்தில் ¹யாரே.

(ப. இ.) சிவபெருமானின் திருவுருவினைக் குறித்து நாடுங் குணமுடையோர் சித்தத்துள் அறிவுப்

பேரொளியாய் நின்று அவன் விளங்குவன். நினைத்தல் - தியானித்தல்; தேனித்தல். அம் முறையான் திருவுருவினை அன்புடன் நாடுவார் பலஹழிகளையும் அருளால் காண்பார். அத்திருவுருவினையெப்போதும் நினைப்பவர் சிவ வலக வாழ்வினராவார். சிவ வலகம் - திருக்கயிலை. மேலும் அக் குறியா நினைவுடையார் உலகத் தோடியெந்து நடப்பினும் அவர் உலகங் கடந்தவராவார். இவ் வுண்மையினை உலகிடை உண்மையாலறிவார் எவர்?

(7)

2798. பரஞ்சோதி யாகும் பதியினைப் பற்றாப்

பரஞ்சோதி என்னுட் படிந்ததற் பின்னைப்

பரஞ்சோதி யுண்ணான் படியப் படியப்

பரஞ்சோதி தன்னைப் பறையக்கண் ²டேனே.

(ப. இ.) திருவருளால் பரஞ்சோதியாகிய பேரொளிப் பெரும் பொருளைப் பற்றும் பேறு பெற்றேன். பற்றவே அச்

செம்பொருளும் என்னுள் படிந்தருளிற்று. அங்ஙனம் படிந்தருளியபின்னை அப் பேரொளிப் பெரும்பொருளினகத்து அடியேனும் மெள்ள மெள்ளப் படிவிக்கப் பெற்றேன். அங்ஙனம் படியப்படியப் பேரொளிப் பெரும் பொருள் தன்னை யுணர்த்தி உரைத்தருளவும் கண்டேன். பறைதல் - பறைபோல் பலரும் அறிய விளம்பல் 'யுண்ணான்' :யள் + நான்.

(8)

2799. சொருபம் உருவங் குணந்தொல் விழுங்கி

அரியன வற்பல மாமாறு போல

மருவிய சத்தியாதி நான்கு மதித்த

சொருபக் குரவன் சுகோதயத் தானே.

1. சிரிப்பார், 8. கோயின் மூத்த திருப்பதிகம், 6.

"வையத்துள். திருக்குறள், 50.

2. தன்னுணர். சிவஞானபோதம், 12. 3 - 1.

(ப. இ.) அரியனவாகிய செங்கமுநர் மலரின்கண் சொருபமாகிய மணமும், உருவமாகிய வடிவமும்,

குணமாகிய மென்மையும் பண்டே நிறைந்துள்ளன. அவற்றுடன் அரியனவாகிய தூய்மையும் சேர நான்காகும்.

அதுபோன்று பொருந்திய சிவம், ஆற்றல், அருள், ஆருயிர் நான்கும் கலந்த பேருயிர் வடிவம் சிவகுரவன் ஆவன். அச் சிவகுருவின்பால் பேரின்பப் பெருந்தோற்றம் பெருக்கெடுத்துக் கரைபுரண்டு பொலியும். பொலியும் - மிக்கு விளங்கும். சொரூபம் - இயற்கை உண்மைத் தன்மை.

(அ. சி.) சத்தியாதி நான்கு - சத்தி, சிவன், பரம், சூவன். மதித்த - கலந்த.

(9)

2800. உரையற்ற ஆனந்த மோன சொரூபத்தன்

கரையற்ற சத்தியாதி காணில் அகார

மருவற் றுகார மகாரம தாக

உரையற்ற தாரத்தில் உள்ளொளி யாமே.

(ப. இ.) சொல்லொணாப் (2915) பேரின்ப மோன உண்மை வடிவினன் சிவகுரவன். அவன்பால் எல்லையில்லாத அருட் பண்புகள் சேர் சத்தி முதலியவற்றைத் திருவருளால் காணுங்கால், இயற்கை ஒலியாகிய அகரமும், அவற்றொடு கூடும் உகரமகரங்களும் ஆகித் தோன்றும். அத் தோற்றமே ஒமொழி மறையாகும். அம் மறையின்கண் அறிவுப் பேரொளியாய் உள்ளொளியாய் விளங்குவது திருவருளாகும்.

(அ. சி.) தாரம் - பிரணவம்.

(10)

2801. தலைநின்ற தாழ்வரை மூது தவஞ்செய்து

முலைநின்ற மாதறி மூர்த்தியை யானும்

புலைநின்ற பொல்லாப் பிறவி கடந்து

கலைநின்ற கள்வனிற் கண்டுகொண் டேனே.

(ப. இ.) முதன்மையும், சிறப்பும், மூலா மேன்மையும் உடைத்தாய் ஓங்கி யுயர்ந்து தலையாக நின்ற திருவருள் தாமும் திருமலை திருக்கயிலை. தாழ்தல் - தங்குதல். அத் திருக்கயிலையின்கண் ஒப்புயர்வில்லா ஒரு பெரும் நற்றவம் புரிபவள் உலகறி அன்னை. அவளாலறியப்படும் வள்ளல் சிவபெருமான். அத் திருவருளால் அடியேனும் தூயதல்லாதவை நிறைந்துள்ள அழகின்மையும் குற்றமும் பொருந்திய பிறவியைக் கடந்துள்ளேன். அன்பின் பிணிப்பில் கள்வன்போல் கட்டுண்டு நின்ற அச்சிவபெருமானைத் திருவருளால் கண்டுகொண்டேன்.

(அ. சி.) தலைநின்ற தாழ்வரை-கயிலை (இது காச்சமூர்த்திலிருந்து பார்த்தால் கயிலைக் கொடுமுடி செங்குத்தாக இருப்பது தோன்றும்). முலைநின்ற மாதூ-வயதுவந்த உமை.

(11)

1. குரும்பைமுலை. நம்பி, 7. 16 - 1.

" அள்ளலைக். அப்பர், 4. 42 - 6.

" வெள்ளிநூச்சி. " " 75 - 9.

" தோடுடைய. சம்பந்தர், 1. 1 - 1.

2802. ஆமா றறிந்தேன் அகத்தின் அரும்பொருள்

போமா றறிந்தேன் புகுமாறு ஈதென்றே

ஏமாப்ப தில்லை இனியோ ரிடமில்லை

நாமா முதல்வனும் நானென லாகுமே.

(ப. இ.) திருவருள் துணையால் உயிரினுக்கு உயிராய் அகத்தே நிற்கும் அரும்பொருளாகிய சிவபெருமானைக் கண்டுகொண்டேன். கண்டதும், அவனுடன் கலந்து போமாரும் புகுமாறும் ஈதென்றே அறிந்துள்ளேன். அதனால் செருக்குறுவதில்லை. விட்டு நூங்கி ஒட்டி வாழ்வதற்குச் சிவபெருமான் திருவடியைப்பற்றி வேறோர் இடமில்லை. சிவபெருமான் தண்ணருளால் நம்முடன் கலந்து நம்மையும் அவன் வண்ணமாகச் செய்தருளினான். அதனால் நாமும் அவனென்றே கூறும் அருள் உரிமையையும் பொருளாகப் பெற்றுள்ளோம். பேரருள் கூர்ந்து அறியாமை வயப்பட்டு நிற்கும் மாணவர்களை வலிய அழைத்துக் கற்பித்து அறிவுடையவர்களாக்கித் தன்போல் விளக்கமுறச் செய்கின்றான் பேராசான். அந்நிலையில் அம் மாணவர்களும் அறிவு விளக்கம் விளங்கப் பெற்றவராய்த் திகழ்கின்றனர். அப்பொழுது அவர்களும் அறிவுடையாசான் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். இந்நிலை மேலதற்கு ஒப்பாகும்.

(அ. சி.) போமாறு - புகுமாறு, ஊன் உயிர் வேறுபடவும் கூடவும்.

(12)

13. ஊழ்

2803. செற்றிலென் சூவிலென் செஞ்சாந் தணியிலென்

மத்தகத் தேயுளி நாட்டி மறிக்கிலென்

வித்தகன் நந்தி விதிவழி யல்லது

தத்துவ ஞானிகள் தன்மைகுன்¹ றாரன்றே.

(ப. இ.) உள்ளம் திருவருள் வயப்பட்டு ஒழுகும் விழுமிய தொண்டர்கள் தங்கள் உடம்புக்கு என்ன நேர்ந்தாலும் மனங்கொள்ளார். விற்ற வட்டை வாங்கினவன் இடிக்கும் பொழுதும் புதுப்பிக்கும் பொழுதும் விற்றவனுக்கு முறையே

புலம்பலும் மகிழ்வும் ஏற்படாமலிருப்பன இதற்கு ஒப்பாகும். கருமமே கண்ணாயினார்க்கு முயற்சியான் வரும் மெய் வருத்தம் அவர்தம் உள்ளத்தைத் தாக்காமையும் இதற்கு ஒப்பாகும். திருவருளால் மெய்யுணர்ந்து நன்னெறி நான்மைக்கண் நின்று இடையறாது ஒழுகும் ஒழுக்கமுடைய உரவோர்பால் அறியாமையால் பகைமை பூண்டு அவர்தம் உடம்பினைக் கூரிய கருவி கொண்டு செதுக்கினால்தான் என்ன? அல்லது சூவினால்தான் என்ன? உண்மையுணர்ந்து பேரன்பால் அவர் தமக்கு அடிமை பூண்டு செஞ்சாந்தினை நறுமணக் கலவை கூட்டி உறுமகிழ்வுடன் இனிது மொழிந்து கனிமனத்தினராய் நனிமிகப்

1. கொள்ளேன். 8. மெய்யுணர்தல், 2.

" ஊழையு. திருக்குறள், 620.

" வாய்ச்சிவா. சூவக, 2825.

" ஆண்டவர. 12. திருநாவுக்கரசர், 97.

பூசினால் தான் என்ன? உச்சித்துளையின்கண் வைரமிக்க ஆப்பினையும் பிளக்கும் வன்மை வாய்ந்த கூரிய உளியினையும் நாட்டி அடித்தால்தான் என்ன? வியத்தகும் அருளிப்பாடுடைய நந்தியின் திருவடியினை நினைந்து நிகழ்ந்தது ஏதும் உணராது அத் திருவடி நினைவு மாறாத ஒழுக்கத்தின் வழியே நிற்பார். அங்ஙனமன்றித் தம் தன்மையில் என்றும் குன்றா இயல்பினராவர். இவர்நிலை அகத்தவத்தோர், ஐந்தாம் உடம்பாகிய இன்பஉடம்பின் கண்ணிற்கும் எழினிலையாகும்.

(அ. சி.) செற்றிலென் - செதுக்கினால் என். மறிக்கில் - அடித்தால்.

(1)

2804. தான்முன்னஞ் செய்த விதிவழி தானல்லால்

வான்முன்னஞ் செய்தங்கு வைத்ததோர் ¹மாட்டில்லை

கோன்முன்னஞ் சென்னி குறிவழி யேசென்று

நான்முன்னஞ் செய்ததே நன்னில மானதே.

(ப. இ.) உயிர் தான் முன் செய்த வினைக்கூடாகப் பயனைச் சிவபெருமான் வரையறுப்பான் என்பதை உணர்தல் வேண்டும். அதுவே விதி என்றும் ஊழ் என்றும் உரைக்கப்படும். அம் முறையானன்றி மேன்மை மிக்க சிவபெருமான் தானாகவே செய்தமைத்ததோர் விதித் தொடர்பு ஏதும் இன்று கோனாகிய சிவபெருமான் திருமுன் நன்னெறி நான்மைக் குறிவழியே சென்று சென்னிவணங்கித் திருவடி பணிந்தேன். அப் பணிவினால் நான் கருதிச் செய்தது

திருத்தொண்டாயது. அதனால் என் உள்ளம் சிவன் தங்கும் நன்னிலமாயது. ஊழின் தன்மையினை வருமாறு
நினைவுகூர்: 'நூங்கா வினைப்பயனே நேரும்ஊழ் மற்றும்வினை, ஈங்கறிவால் நாமாக்கல்எண்.'

(அ. சி.) முன்னம் - முன் பிறப்புக்களில். விதி - கன்மபலனை அனுபவிக்க ஈசனால் விதிக்கப்பட்ட. வான் -
மேன்மை உள்ளதாக. மாட்டு - சம்பந்தம். கோன் - சிவன். முன்னம் - சந்நிதானத்தில்.

(2)

2805. ஆறிட்ட நுண்மணல் ஆறே சுமவாதே

கூறிட்டுக் கொண்டு சுமந்தறி வாரில்லை

நூறிட்ட மேனி நிமிர்சடை நந்தியைப்

பேறிட்டென் னுள்ளம் பிரியகி²லாவன்றே.

(ப. இ.) திருவாணையின் வழி அவரவர் செய்த வினைப்பயனை அவரவரே நுகர்வர். அப் பயனைக்
கூறிட்டுக்கொண்டு நுகர்வார் எவருமில்ர். அந்நன்ம நுகர்விப்பதும் நடுநிலை முறைமையாகாது. வெள்ளப் பெருக்கினால்
ஆற்றின்கண் மேடுபள்ளங்கள் உண்டாகின்றன. அவற்றைத் தாங்கி நிற்பது அவ்வாறே யன்றிப் பிறிதன்று என்க.
ஆறொக்கும்உயிர், ஆற்றின் நூரொக்கும் வினை, வினையின்வகையொக்கும் மேடுபள்ளங்கள்.

1. பெரியாரைப். திருக்குறள், 892.

" பரியினும். " 376.

" வகுத்தான். " 377.

2. யாதாமுரே. புறநானூறு, 192.

" ஆறிடு. நல்வழி, 32.

" செய்வினையும். 12. சாக்கியநாயனார், 5.

அவற்றை அவ் ஆறு சுமத்தல் அவ் வுயிர் வினைப்பயன்களை நுகர்வ தொக்கும். முழுநூறு சண்ணித்த திருமேனியும்,
நூண்ட திருச்சடையும் உடைய நந்தியை வழிபட்டு அவன் திருவடியே பெரும் பேறெனக் கொண்டு என்னுள்ளம்
இமைப்பொழுதும் வேறெதற்கும் விலகாதென்க.

(அ. சி.) ஆறிட்ட நுண்மணலாறு - ஆற்றில் உள்ள நுண்ணிய மணல்போல் அளவற்ற கன்மபலனை. பேறிட்டு -
அடையும் பொருட்டு.

(3)

2806. வானின் றிடிக்கிலென் மாகடல் பொங்கிலென்

கானின்ற செந்தூக் கலந்துடன் ¹வேகிலென்

தானொன்றி மாருதஞ் சண்டம் அடிக்கிலென்

நானொன்றி நாதனை நாடுவன் நானன்றே.

(ப. இ.) உண்மைச் சிவனடியார்கள் எஃது எவ்வாறு நிகழினும் தங்கள் உண்மை அன்புள்ளம் சிவன்

திருவடியினின்று மொருகாலும் நிலைபெயரவொட்டார். செருமுகம் நோக்கிச் செல்லும் மறவன் உள்ளம் போன்று மெய்யடியார் உள்ளம் ஒருமுகப்பட்டுத் திருவடியினையே நோக்கிநிற்கும். வானம் விழும்போல் பேரிடிமுழங்கினால்தான் என்ன? பெருங்கடல் பொங்கிப் பெருவெள்ள ஊழி நேர்ந்தாற்றான் என்ன? பெருங்காட்டுத்தீ மூறுகி நாடெலாம் வெந்து நண்ணரிய உலகங்களும், பிற அண்டங்களும் வெந்தாற்றான் என்ன? காற்று, பெருங்காற்று, ஊழிக்காற்று முதலியன தோன்றி எல்லாம் அழியநேர்ந்தாற்றான் என்ன? நெஞ்சே! நான் ஒன்றுதலாகிய ஒருமுகப்பட்டு என்னுள்ளே நாதனை நாடுவன்.

(4)

2807. ஆனை துரக்கிலென் அம்பூ டறுக்கிலென்

கானத் துழுவை கலந்து வளைக்கிலென்

ஏனைப் பதியினில் எம்பெரு மான்வைத்த

ஞானத் துழவினை நானுமு ²வேனன்றே.

(ப. இ.) ஆனை மதம்பொழிந்து நெறியல்லாநெறிச் சென்று என்னைத் துரத்தினாலென்ன? கண்ணேரையை

கூர்ங்கணை நெஞ்சூடு சென்று அறுத்தாற்றானென்ன? காட்டில் வாழும் வலியும் ஆண்மையும் ஊக்கமும் மிக்க புலிவந்து வளைத்துக் கொண்டாற்றானென்ன? சிவவுலகத்தின்கண் திருவடிப்பேறு எய்துமாறு எம்பெருமான் அமைத்தருளிய மெய்புணர்வு உழுவாம் 'ஞானநூல்தனை ஓதல் ஓதுவித்தல்' முதலிய அறிவினில் அறிவாம் (2615) தொண்டினை அடியேன் ஆற்றுவேன் என்க. உழுவென்பது ஈண்டு ஞானவழிபாட்டின்மேற்று. அது ஞானத்துழவு என்பதனாலும் விளங்கும்.

1. வானந். அப்பர், 4. 113 - 8.

" மலையே. " 5. 91 - 5.

2. மெய்ம்மையாம். அப்பர், 4. 7 - 2.

" பலபல. கொலைவரி, அப்பர், 4. 2 - 5, 7.

" ஞானநூல். சிவஞானசித்தியார், 8. 2 - 13.

" பொற்கொழுக். திருவந்தியார், 38.

(அ. சி.) அம்பு ஊடு அறுக்கிலென் - அம்பு ஊடுருவிப் பாய்ந்தாலென். உழவை - புலி. ஏனைப் பதி - ஞானபூமி.

ஞானத்துழவு - ஞானம் அடைவதற்கு உரிய ஆராய்ச்சி.

(5)

2808. கூடு கெடும்மற்றோர் கூடுசெய் வானுளன்

நாடு கெடனும் நமர்கெடு வாரில்லை

வூடு கெடும்மற்றோர் வூடுபுக் கால்ஓக்கும்

பாடது நந்தி பரிசுறி ¹வார்கட்கே.

(ப. இ.) கூடு பழுதுற்றால் மற்றோர் கூடு அமைப்பது உலகியல் வழக்கல்லவா? அதுபோல் இவ்வடம்பு

கேடெய்துமானால் வினைக்கூடாக மற்றோர் உடம்பினைச் சிவபெருமான் படைத்தளிக்கின்றனன். அங்ஙனம் புத்துடல்

படைத்தளிக்கப்படினும் ஆருயிர் முன்னியைந்துள்ள பழைய உயிரேயாகும், என்னை? உயிர்

படைக்கப்படுவதொன்றன்றாகலானென்க. ஒருநாடு மழையின்மை முதலியவற்றான் கேடெய்தின், அந்நாட்டவர்

வேற்றுநாடு புகுக்குக் குடியேறி வூற்றிருப்பரன்றோ? அந்நிலை இதற்கொப்பாகும். அக்குறிப்பு 'நாடுகெடனும்

நமர்கெடுவாரில்லை' என ஓதியதனால் விளங்கும். மேலும் எவ்வகையாலேனும் குடியிருக்கும் வீட்டினுக்குக்

கேடெய்துமானால் அவ்வூட்டவர் புதுவூடு குடிபுகுந்து பூடுற வாழ்வதும் இதற்கொப்பாகும். பெருமைபிக்க நந்தியின்

பேரருட்டன்மையினை அறியும் மெய்புணர்வினர்க்கு இத் தன்மை எளிதின் விளங்கும்.

(அ. சி.) நமர் - நாட்டில் வாழும் நம்மவர்.

(6)

14. சிவதரிசனம்

(சிவக் காட்சி)

2809. சிந்தைய தென்னச் சிவனென்ன வேறில்லை

சிந்தையி னுள்ளே சிவனும் வெளிப்படுஞ்

சிந்தை தெனியத் தெனியவல் லார்கட்குச்

சிந்தையி னுள்ளே சிவனிருந் ²தானன்றே.

(ப. இ.) அரசனைத் தாங்கும் அரசு கட்டில் அரசனைவே மதிக்கப்படும். அதுபோல் கொற்றந்தரும் முரசுகட்டில்

கொற்றவை எனவே மதிக்கப்படும். இம்முறையே சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள சிந்தை சிவனெனவே மதிக்கப்படும்.

அக்குறிப்புத் தோன்றச் 'சிந்தைய தென்னச் சிவனென்ன வேறில்லை,' என ஓதினர். பாற்கலமும் பால் போல் மதிக்கப்படும். மேலும் உயிருள்ள உடலும் உயிர்போன்றே

1. கண்ட. சிவஞானபோதம், 2. 3 - 1.

" பூவையாய்த். அப்பர், 4. 5 - 8.

2. கேட்டலுடன். சிவஞானசித்தியார், 8. 2 - 14.

" புத்தன். 8. திருத்தோனோக்கம், 6.

" மாசற. புறநானூறு, 50.

மதிக்கப்படுமல்லவா? அஃதும் ஒப்பாகும். நூங்காநினைவுடன் திருவைந் தெழுத்தினை நினைவார் ஓங்கும் செந்நெறிச் செல்வராவர். அத்தகையார் திருவுள்ளத்தின்கண் சிவனும் வெளிப்பட்டருள்வன். திருவருளால் உள்ளந்தெளியக் 'கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டைகிளத்தல்' என்னும் முறையான் தெளியவல்ல நற்றவத்தார்க்குச் 'சிந்தையினுள்ளே சிவன்' எழுந்தருளி வெளிப்பட்டு வுற்றிருந்தருள்கின்றான்.

(1)

2810. வாக்கு மனமு மறைந்த மறைப்பொருள்

நோக்குமின் நோக்கப் படும்பொருள் நுண்ணிது

போக்கொன்று மில்லை வரவில்லை கேட்கல்லை

ஆக்கமும் அத்தனை ஆய்ந்துகொள் வார்கட்கே.

(ப. இ.) மாற்றம் மனம் கழியநின்ற மறையோனாகிய சிவபெருமானை வாக்கும் மனமும் மறைந்த மறைப்பொருள் என்றோதினர். திருவருளால் அவனை நோக்குங்கள். அவன் நோக்கப்படும் நுண்ணிய பொருளாவன். அவன் இடம்விட்டு இடம்பெயரும் போக்குவரவுகள் இல்லாதவன். அவன் என்றும் ஒன்றுபோல் நின்றுநிலவும் மன்றவாணன். பிறப்பும் இறப்புமில்லாச் சிறப்பினன். அதனால் கேட்கல்லாதவன் என ஓதினர். அத்தகைய அத்தனைத் திருவருளால் ஆய்ந்து உளங்கொண்டு திருவடியுணர்வில் திளைப்பார்க்கு அதுவே ஆக்கமாகிய பிறவிப் பயனாகும்.

(2)

2811. பரனாய்ப் பராபர னாகியப் பாற்சென்று

உரனாய் வழக்கற வொண்குடர் தானாய்த்

தரனாய்த் தனாதென வாறறி வொண்ணா

அரனா யுலகில் அருள்புரிந் தானே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் மேலோனாயுள்ளான். மேலோர்க்கும் மேலோனாயுள்ளான்.

மெய்களனைத்திற்கும் மேற்சென்றவன். இயற்கைப் பேரறிவும் பேராற்றலும் வாய்ந்த உரனாய் உள்ளவன். ஏனைய வொளிகளெல்லாம் வழக்கற்று ஒழிந்து மங்கிய காலத்தும் வழக்கறுதலும் மங்குதலும் இன்றி என்றும் ஒன்றுபோல் வழக்கறா ஒண்குடர் தானாய் உள்ளவன். தானாய் என்பது இயற்கையாய் என்பது பொருள். எல்லாவற்றையும் ஒருங்குதாங்கும் ஆற்றிவுகளாலும் அறியவொண்ணா அரனாகவுள்ளவன். இவ்வகையாக இயைந்துநின்று இன்னருள்புரிந்து இடையறாது ஒம்புகின்றனன். ஆற்றிவு: ஐம்புலனும் இறுப்புமெய்யும் கருவியாகக் கொண்டறிவது. இறுப்பு - புத்தி.

"ஒன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே
இரண்டறி வதுவே யதனொடு நாவே
மூன்றறி வதுவே யவற்றொடு மூக்கே
நான்கறி வதுவே யவற்றொடு கண்ணே
ஐந்தறி வதுவே யவற்றொடு செவியே
ஆற்றி வதுவே யவற்றொடு மனனே
நேறிதி னுணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே."

(தொல். பொருள்-மரபு - 27.)

ஈண்டு மனம் என்பது இறுப்பு மெய்யாகிய புத்தியினைக் குறிக்கும். அது புத்திக் காட்சியினை மானதக் காட்சியென்று வழங்குவதனான் உணரலாம். 'காண்டல் வாயின் மனந்தன் வேதனையோ டியோகக் காட்சி' (சிவஞானசித்தியார் அளவையிலக்கணம்-4) என்பதனான் உணர்க. மெய்கள் - தத்துவங்கள். ஆறு: நன்னெறி எனலுமொன்று.

(அ. சி.) தானாய் - யாவற்றிற்கும் ஆதாரமாய். ஆறு அறிவு - ஐந்து புலனறிவும் மன அறிவும்.

(3)

15. சிவசொருபு தரிசனம்

(சிவஇயல்புக் காட்சி)

2812. ஓதும் மயிர்க்கால் தொறுமமு தூறிய

பேதம் அபேதம் பிறழாத ஆனந்தம்

ஆதி சொருபங்கள் மூன்றகன் றப்பாலை

வேதம தோதுஞ் சொருபிதன் மேன்மையே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் அளித்தருளும் திருவடிப்பேரின்பம் வேறுபட்டே யிருக்குமெனவும், ஒன்றாய்க் கலந்து ஒழிந்துவிடும் எனவும் கூறுவதற்கு ஓர் இயைபுமின்று. மாறுபடாது என்றும் ஒன்றுபோல் வேறற ஆருயிர்களுடன் கலந்துநிற்கும் இயல்பினது. அதனால் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் மயிர்க்கால்தோறும் அப்பேரின்ப அமுது அளவிறந்தாறித் தெவிட்டா இன்பம் தேக்கிடச் செய்யும். உருவம் அருவம் உருஅருவம் என்று கொள்ளப்படும் பொது நிலைத் திருவுருவங்கள் மூன்றும் கடந்து இன்ன தன்மைத்தென எவராலும் சொல்லவொண்ணாத இயற்கை உண்மை அறிவு இன்ப வடிவினனாக என்றும் விளங்குபவன் சிவன். இதுவே செந்தமிழ்த் திருமறையோதும் சிவன்றன் சிறந்த திருவுருவ மேன்மையாகும்.

(அ. சி.) பிறழாத ஆனந்தம் - தவறுபடாத ஆனந்தம். வேதம தோதும் - தமிழ் வேதத்திலே கூறப்படும்.

(1)

2813. உணர்வும் அவனே உயிரும் அவனே

புணர்வும் அவனே புலவி யவனே

இணரும் அவன்தன்னை என்னலு மாகான்

துணரின் மலர்க்கந்தந் துன்னிநின்¹றானே.

(ப. இ.) விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானும், கெழுமிய அடிமையாம் ஆருயிரும் மலர்மணம்போன்று வேறற விரவி என்றும் அழியாது ஒழியாது வழிநிற்கும் பழியில் பொருள்கள். அதனால் ஆருயிர்களின் உணர்வும் அவனே, உயிரும் அவனே, புணரும் புணர்வும் அவனே, புலப்பும் அவனே, நெஞ்சத்தாமரையாகிய இணரின்கண் அவன்

1. சூடுவேன். 8. திருவம்மாணை, 17.

"உற்ற." அதிசயப்பத்து, 9.

இடையறாது கலந்திருந்தருள்கின்றனன். எனினும் அழுந்தி அறிவதாகிய அனுபவத்தானன்றி எழுந்து மொழிவதாகிய சொல்லாற் கூறுவதற்கு முன்னிலையாகிய எண்ணத்தான் எண்ணவும் ஆகான். புலப்பு - புலத்தல்; புலவி. துணர் - இணர்; பூங்கொத்து.

(அ. சி.) புலவி - பிணக்கு. இணரும் - இதயத்துள் கலந்திருக்கும். துணர் - கொத்து.

(2)

2814. இணங்க வேண்டா இனியுல கோருடன்

நுணங்கு கல்வியும் நூல்களும் என்செயும்

வணங்க வேண்டா வடிவை யறிந்தபின்

பிணங்க வேண்டா பிதற்றை ¹யொழியுமே.

(ப. இ.) உண்மைச் சிவனுடன்கலந்த திருவடியுணர்வுடையார், 'மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின் வீழ்க்கும் சிறப்பிலாரா'கிய உலகோருடன் சேரார். அதனால் இனி உலகோருடன் இணங்க வேண்டாவென்று ஓதினர். இது நல்லார் பொல்லாருடன் இணங்கா இயல்பினையொக்கும். நுணங்கிய கல்வியும் நூல்களும் புணர்ந்தார்க்கு என்ன பயனைச் செய்யும். வழி நடப்பார்க்கு வழிகாட்டும் நூலும் பொருளும், வழியும், மொழித் துணையாலும், விழித் துணையாலும், அழிவில் காற்றுணையாலும் கற்றும் கண்டும் நடந்தும் பேரூர் சென்ற பெருமக்களுக்குப் பின் அவை பயன்படாமை இதற்கு ஒப்பாகும். திவருடக் கலப்பு எய்தியபின் வேறு நிலலாமைபின் வேறு நின்ற காலத்துச் செய்து போந்த வணக்கங்கள் இப்பொழுது அந்த முறையில் செய்யவேண்டாவென்க. இஃது ஒருவர் கையினை மற்றொருவர் வேறு நின்றுதொட்டு இரண்டு கையும் கூடிய கூட்டம் பின் கூடவேண்டா என்பதும், பெருவிரலும் ஆட்காட்டி விரலும் ஒன்றாய்ப் புணர்ந்து வேறற நின்றபின் புணரவேண்டா என்பதும் எப்படியோ அப்படியாகும். மேலும் "தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள், பெய்யெனப் பெய்யும் மழை" (55) என்பதன்கண் சிவபெருமானுக்குரிய எட்டுத் திருவருவங்களுள் ஆருயிர்த்து திருவரு நூங்கலாகிய ஏனைய ஏழு திருவருவங்களையும் 'தெய்வம்' என ஓதினர். தெய்வம் ஆகுபெயராகத் தெய்வவருவினைக் குறிக்கும். அவ்வுருவங்களை வணங்கிக்கடந்தவர் மூண்டும் வணங்கவேண்டாவென்பதும் இதற்கு ஒப்பாகும். இவ்வுண்மைப் பொருளினதைத் திண்மையுற உணராது பிணங்குவார் பலர்; பிதற்றுவாரும் பலர். அவரைநோக்கிப் பிணக்கத்தையும் பிதற்றையும் ஒழியின் என்று ஓதினர்.

(3)

2815. துன்னிநின் றான்தன்னை யுன்னிமுன் னாவிரு

முன்னி யவர்தங் குறையை முடித்திடும்

மன்னிய கேள்வி மறையவன் மாதவன்

சென்னியுள் நின்றதோர் தேற்றத்த னாமன்றே.

(ப. இ.) திருவருளால். உன்னுடன் விட்டுநூங்காது ஒட்டிநிற்கும் சிவபெருமானைக் கனிமனத்தான் நினைந்து அவன் திருவருளை மறவா

1. சாத்திரத்தை. திருக்களிற்றுப்படியார், 6.

" கண்களிரண்டும். 8. திருப்படையாட்சி, 1.

நினைவாய் அவன் திருமுன் இருப்பாயாக. முன்னிருப்பதென்பது சிவபெருமான் எப்பொழுதும் நம்மகத் திருப்பதுபோல் புறத்தும் இருக்கின்றான் என்னும் எண்ணம் திண்ணமாகக்கொண்டு ஒழுதல். அவ்வாறு நினைப்பவர்தம் குறையாகிய இன்றியமையாமையுள்ள வேண்டுகோளை முடித்திட்டருள்வன். நினைப்பார் குறையை முடிப்பான் என்பதற்கு ஒப்பு, பக்கமிருக்கும் கைக்குடையை விரிப்பார்க்குத் தக்க நிழல்தரும் தன்மையாகும். அச் சிவபெருமான் நிலைபெற்ற கேட்டுவதற்கு வாயிலாகிய திருவைந் தெழுத்தாவன். விதிப்படி கணிக்கும் அவ்வெழுத்தின் பெறுபேறாம் பெருந்தவத் தோனும் ஆவன். ஆருயிர்களின் உச்சிக்கணின்று தெளிவிக்கும் தேற்றத்தனும் ஆவன்.

(4)

2816. மின்னூற்ற சிந்தை விழித்தேன் விழித்தலுந்

தன்னூற்ற சோதித் தலைவன் இணையிவி

பொன்னூற்ற மேனிப் புரிசடை நந்தியும்

என்னூற் றறிபவன் என்விழித்¹ தானன்றே.

(ப. இ.) திருவருளால் விளக்கமிக்க என் சிந்தையாகிய அகக்கண் திறக்கப்பட்டது. நான் விழித்து நோக்கினேன். நோக்கலும், தானே இயற்கை உண்மை அறிவுப் பிழம்பாயுள்ள சிவன் அடியேனைச் சிறப்பாக அறிவானாயினன். இது கற்பிப்பாரால் கற்பிக்கப்பட்ட மாணவரைத் தேர்வாளர் வந்து தேர்தல் புரிதலை யொக்கும். அச் சிவபெருமானே தலைவனாவன். அவன் ஒப்பில்லாதவன். செம்பொன் போலும் திருமேனியினையும், பின்னல் வாய்ந்த திருச்சடையினையும் உடையவன். அவன் என்னைச் சிறப்பாக உற்றறிபவனாவன். என்னையும் அவன் திருக்கடைக் கண்ணோக்கம் செய்தருளினன். அவன் நந்தி என்னும் திருப்பெயருடையவன். நந்தி நாமம் 'நமசிவய' என்பதனால், எல்லாம் அவனுடைமை என்பது விளங்கும். உற்று - நோக்கி.

(அ. சி.) மின்னூற்ற - விளக்கம் பொருந்திய. தன்னூற்ற - தானே விளங்குகின்ற. என் உற்று அறிபவன் - என்னையே உற்று நோக்குபவன்.

(5)

2817. சத்திய ஞானத் தனிப்பொருள் ஆனந்தஞ்

சித்தத்தி னில்லாச் சிவானந்தப் பேரொளி

சுத்தப் பிரம துரியந் துரியத்துள்

உய்த்த துரியத் துறுபே ரொளியன்றே.

(ப. இ.) தனிமுதற் பெரும்பொருள் சிவன். அவன் இயற்கை உண்மை அறிவு இன்பவடிவின். சித்தமெனப்படும் இறுப்பின்கண் நில்லாத சிவப்பேரின்பப் பேரொளி. திருவருட் செயலறலாகிய துரியம் சுத்தப் பிரமத்துரியம் எனப்படும். அத்

தூரியத்துள் செலுத்திய மற்றோர் செயலறல் உய்த்த தூரியமாகும். அத் தூரியத்துள் மிக்க பேரொளியாக இருப்பவனும் அவனே. இத் தூரியம் அருளோன் செயலறல் எனப்படும்.

(6)

பின்னுவார். அப்பர், 4. 45 - 8.

" பிணமுடை. " " " 7.

2818. பரனல்ல நூடும் பராபர னல்ல

உரனல்ல மூதுணர் ஒண்குட ரல்ல

தரனல்ல தானவை யாயல்ல வாகும்

அரனல்ல ஆனந்தத் தப்புறத் தானே.

(ப. இ.) "சிவனெனும் நாமம் தனக்கே உடைய செம்மேனி எம்மானாம்" செம்பொருள் பரன் அல்லன், அதனினும் சிறந்த நிலை பேறுள்ள பராபரனும் அல்லன், பேரறிவுப் பேராற்றல் வாய்ந்த பெரும் பொருளும் அல்லன், புணர்ப்பாய்நின்று மேலுணரும் ஒண்குடரும் அல்லன். அனைத்தையும் தாங்கும் அரும்பொருளும் அல்லன். அவையனைத்தும் அல்லவாகும். அரனல்லன். திருவருளின்பழம் அல்லன். அவன் எல்லாவற்றுக்கும் அப்புறத்தாகநிற்கும் செப்பம்சேர் ஒப்பில் ஒருபெரும் பொருளாவன். அல்லன் என்பன அல்ல எனக் கடை குறைந்து நின்றன.

(7)

2819. முத்தியுஞ் சித்தியும் முற்றிய ஞானத்தோன்

பத்தியுள் நின்று பரந்தன்னுள் நின்றுமா

சத்தியுள் நின்றோர்க்குத் தத்துவங் கூடலாற்

சுத்தி யகன்றோர் சுகானந்த போதரே.

(ப. இ.) முத்தியாகிய வுடும் சித்தியாகிய பேறும் கைகூடிய ஆருபிரக்கிழவன் ஞானத்தோனாவன். ஞானம் - திருவடியுணர்வு. ஞானத்தோன் - திருவடிசேர் அடிமை; நாயன்மார். அத் திருவடியுணர்வு கைவந்தபின் பேரன்பாம் பத்திநிலை கைகூடும். அப் பத்தியுள் நின்றபின் பரத்தினுள் நிற்பன். பின் திருவருட் பெருந்திருவுள் நிற்பன். அவ்வாறு நிற்கும் நல்லோர்க்கு இயற்கை யுண்மைச் சிவன் கைகூடுவன். அதனால் பொருள் அருள் தூய்மையும் அகன்றோராவார். அவரே பேரின்பப் பேரறிவினராவார்.

(அ. சி.) மாசுத்தி - திருவருட்சுத்தி. தத்துவம் - மெய்யறிவு. சுத்தி அகன்றோர் - சுத்தாவத்தையைக் கடந்து சென்றவர்.

2820. துரிய அதூதஞ் சொல்லறும் பாழாம்

அரிய துரியம் அதூதம் புரியில்

விரியங் குவியும் விள்ளா யினிருந்தன்

உருவுந் திரியும் உரைப்பதெவ்²வாறே.

(ப. இ.) செயல்நுதலாகிய துரியமும், நினைவு அறுதலாகிய துரியா தூதமும் இத் தன்மைய என்று எவராலும் சொல்லொணாப் பாழாகும். அப்பால் நிலையாகிய துரியாதூதம் உயிர்ப்படங்கலாகும். அந்நிலையை எய்தினால், விரிதலாகிய நினைப்பும் குவிதலாகிய மறப்பும் உண்டாகா. ஆருயிர்களின் சுட்டறிவும் சிற்றறிவும் பேரறிவாகத் திரிந்துவிளங்கும்.

1. மண்ணல்லை. அப்பர், 6. 42 - 9.

" சிவனரு. சிவஞானசித்தியார், 1. 3 - 11.

2. உலகந். திருக்குறள், 425.

" கோட்டுப்பூப். நாலடியார், 215.

அவ் விளக்கத்தின்கண் சிவபெருமான் அவ்வுயிரைத் தானாக்கி நின்றருள்வன். அந்நிலையினைச் சொல்லால் சொல்லுவதெவ்வண்ணம்.

(அ. சி.) சொல்லறும் - மோனம் உண்டாம். பாழாம் - வேறுபாடு இன்றாம். விள்ளா - உண்டாகா. தன்னுருவு - சுவபோதம்.

16. முத்திபேதம், கரும நிருவாணம்

(வழிப்பேறும், விழுப்பேறும்)

2821. ஓதிய முத்தி யடைவே உயிப்பர

பேதமி லச்சிவம் எய்துந் துரியமோடு

ஆதி சொருபஞ் சொருபத்த தாகவே

ஏதமி லாநிரு வாணம் பிறந்ததே.

(ப. இ.) சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் வீடாவது முறையாக ஆருயிரும், பேரருளும், பெரும்பொருளும் என்னும் செயலறலாகிய துரியத்தின்கண் எய்தும். ஆருயிர் - சூவன். பேரருள் - பரம். பெரும்பொருள் - சிவம். இவற்றை ஆருயிர், அருள், அருளோன் எனவங் கூறுப. இம் மும்மை வேறுபாடுமின்றிச் செம்மை ஒருமையாய் நிற்குங்கால் ஆருயிரின் நூங்கா இயற்கை உண்மை தோன்றும். அஃது இயற்கை உண்மை அறிவின்ப வடிவினனாகிய சிவத்துடன் கூடுவதாகும். இந்நிலையே குற்றமில்லாத பேற்றுநிலையாகும். நிருவாணம் - பேறு. பேற்றிலெய்தும் குற்றம் வழிப்பேறாய் மூண்டும் பிறத்தல்; விழுப்பேறெய்தாமை.

(அ. சி.) அடைவே - முறையாக. நிருவாணம் - முத்தி.

(1)

2822. பற்றற் றவஃபற்றி நின்ற ¹பரம்பொருள்

கற்றற் றவஃகற்றுக் கருதிய கண்ணுதல்

கற்றற் றவஃகற்றி நின்றான் சோதியைப்

பெற்றுற் றவஃகள் பிதற்றொழிந் தாரன்றே.

(ப. இ.) பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றுவதே பற்றறும் வாயில்: அதனால் பற்றற்றவர் பற்றி மூளாவடிமையாய் நிலைத்துநிற்கும் நிலைக்களப் பொருள் சிவபெருமானாகிய பரம்பொருள் என்றனர். அவனே ஓதியுணர்ந் தடங்கிய ஓங்குயர் விழுச்சூர் நல்லார் வல்லவாக் கருதும் கண்ணுதலாவன். கண்ணுதல்: நுதற்கண்; நெற்றிக்கண். மெய்யடியார் திருக்கூட்டம் மிளிர்ந்து சூழ்ந்து சிவ ஓனியுடன் நிற்குமாறருளும் பேரறிவுப் பேரொளிப் பிழம்பும் அவனே. அவன் திருவடியை அருளால் பெற்றவர்கள் மாறுபாட்டுரையாகிய பிதற்றுதலை ஒழிந்தனர்.

(அ. சி.) கற்று அற்றவர் - கற்று அறிந்து அடங்கினவர். கற்று - சுற்றம். பெற்று உற்றவர் - அடைந்து அனுபவிப்பவர். பிதற்று - பேசுதல்.

(2)

1. பற்றற்றார் சேர். அப்பர், 4. 15 - 1.

2823. சித்தஞ் சிவமாம் ¹சிவஞானி சேர்விடம்

சத்தச் சிவாலயம் தொல்பாச நாசமாம்

அத்த மழையகம் அனந்த மேலிடும்

முத்தம் பெருகும் முழுப்பொரு ளாகுமே.

(ப. இ.) மறவா நினைவால் சிவநாட்டமே மிக்குடையார் சிவஞானியாவார். அவர் சேரும் திருவிடம் இயற்கை உண்மை அறிவுப் பெருங்கோவிலாகும். அத் திருக் கோவிலினைக் கேட்டாலும் கண்டாலும் நாட்டமுற்று வழிபட்டாலும் வாட்டமுறச் செய்யும் பழமலங்களெல்லாம் அழிந்தடங்கும். பேருழிக்கால எல்லையில் மழைபோன்று உள்ள முழுவதும் திருவடிப் பேரின்பப் பெருவெள்ளம் மிகும். அளவிலா அழிவிலா உளமகிழ் பேரின்பம் முத்தம் போன்று பெருகும். அவ் வயிரும் முழுப் பொருளாகிய சிவனாம் விழுப் பொருளைச் சார்ந்தமையால் முழுப் பொருளாம் விழுப்பொருளாகும். இந் நிலையினையே "சிவமாக்கி எனையாண்ட அத்தன்" எனச் செந்தமிழ்த் திருமறை முடிவு ஓதியருளிச் செப்பா நிற்கும். முத்தம் - முத்து.

(3)

2824. ஆணவ மூலத் தகரா முதித்திடப்

பேணி யுகாரங் கலாதி பிறிவிக்கத்

தாணு மகாரஞ் சதாசிவ மாகவே

ஆணவ பாச மடர்தல்செய் யாவன்றே.

(ப. இ.) மூலாதாரத்தினிடத்து அகரந் தோன்றுகின்றது. அங்கு நின்றே ஆணவ மூலமும் தோன்றுகின்றது. ஆருயிர் அகர நிலையில் நிற்குங்கால் ஆணவம் அடங்கிவிடும். உகாரம் பேணி ஒன்றாம் கலாதியினைப் பிறிவித்திடும். மகரம் தாணுவாகக் காணப்படும் சதாசிவமாக நின்று எல்லாவற்றையும் ஒடுக்கி அருள் புரியும். மகரம் இனம்பற்றி மாயையின் மூலப்பகுதி யொடுக்கமாகக் கொள்க. இம் முறையால் ஆணவமாகிய கட்டு அடர்தல் செய்யாது.

(4)

2825. நெற்றி நடுவுள் நினைவெழு கண்டமும்

உற்ற விதையமு மோதிய நாபிக்கூழ்ப்

பெற்ற துரியமும் பேசிய மூலத்தே

உற்ற அதூதம் ஓடுங்கும் உடனன்றே.

(ப. இ.) நெற்றியின் நடுவுள் வெளிப்படும் நினைவு உண்டாம். இதுவே நனவாகிய சாக்கிரமாகும். கண்டமாகிய கழுத்தின்கண் எழு நினைவு ஆகிய கனவுண்டாம். இது சொப்பனம் எனப்படும். பொருந்திய நெஞ்சத்தினிடத்து உறக்கம் எனப்படும் சுழுத்திநிலை உண்டாம். கொப்பூழின் கூழ்ப் பேருறக்கமாகிய துரியநிலை உண்டாகும். சொல்லப்படும் மூலத்திடத்து உயிர்ப்படங்குதலாகிய துரியாதூத நிலை உண்டாகும்.

(5)

1. புத்தன். 8. திருத்தோணோக்கம், 6.

17. மறைபொருட்கூற்று

2826. காயம் பலகை கவறைந்து கண்மூன்றாய்

ஆயம் பொருவதோர் ஐம்பத்தோ ரக்கரம்

ஏய பெருமா னிருந்து பொருகின்ற

மாயக் கவற்றின் மறைப்பறி ¹யேனன்றே.

(ப. இ.) உடம்புடன் கூடிய ஆருயிர்களின் வாழ்க்கை ஒரு கவறாட்டம் போன்றது. கவறு - சூது. உடம்பு

பலகையாகவும், ஐம்புலன்களும் கவறாடு கருவியாகவும், வலம் இடம் புருவநடு என்னும் மூன்றும் இடமாகவும், ஐம்பத்தோ ரெழுத்தும் சூதாடும் காங்கள் நிரப்பும் அறையாகவும் கொண்டு என்றும் ஆருயிருடன் பிரிப்பின்றி நின்று பொருந்தி அருள் செய்யும் சிவபெருமான் ஆருயிர்களைக் கையாளாக வைத்து கவறாடாடிற்கின்றான். இத்தகைய மாயக் கவற்றின்வழிச் செய்யும் அவன்றன் மறைப்பாற்றலின் பண்பை அறியேன் என்க. கண் மூன்றாய் என்பதற்கு நெஞ்சம் கண்டம் புருவமத்தி என்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) காயம் பலகை - உடம்பானது சூதாடு பலகை போன்றது. கவறு ஐந்து - ஐம்பொறிகளும் சூதாடு கருவிபோன்றது. கண்மூன்றா - வலம், இடம், புருவமத்தி ஆகிய மூன்றும் மூன்றிடங்களாக. ஆயம் - சூதாடு கருவியிலுள்ள அறை. மாயம் - வஞ்சகம்.

(1)

2827. தூறு படர்ந்து கிடந்தது தூநெறி

மாறிக் கிடக்கும் வகையறி வாரில்லை

மாறிக் கிடக்கும் வகையறி வாளாக்கு

ஊறிக் கிடந்ததென் உள்ளன்பு தானன்றே.

(ப. இ.) காமம் வெகுளி மயக்கமென்று சொல்லப்படும் தடைகளாகிய சின்னஞ்சிறு செடிகள் முளைத்து

உடம்பகத்துக் காணப்படுகின்றன. அருளால் அவற்றினின்றும் நூங்கித் தூய சிவ நன்னெறிக்கண் நிற்கும் வகையறிவாரில்லை. அங்ஙனம் நூங்கி நிற்கும் வகையறிந்து ஒழுகும் வாய்மையாளர்க்குச் சிவன் வெளிப்பட்டருள்வன். அவர்பால் என் உள்ளம் அன்பூறி ஆர்வம் பெருகிக்கிடந்தது என்க.

(அ. சி.) தூறு - சிறுசெடி (காமாதி). தூநெறி மாறி - நூங்கித் தூய்மையான நெறியில். ஊறி - சுரந்து.

(2)

2828. ஆறு தெருவில் அகப்பட்ட சந்தியிற்

சாறு படுவன நான்கு பனையுள
ஏற்ற கரியதோர் ஏணியிட் டப்பனை
ஏறலுற் றேன்கடல் ஏழுங்கண் டேனன்றே.

1. எண்ணரு. காஞ்சிப். அனந்த, 2.

" சூதினில். 12. மூர்க்கநாயனார், 10.

" நிலமிசை. புறநானூறு, 43.

" கவறும். திருக்குறள், 935.

(ப. இ.) உடம்பினகத்து ஆறு நிலைகள் உள்ளன. இவற்றை ஆறு ஆதாரங்கள் என்ப. அவை, மூலம், கொப்பூழ், மேல்வயிறு, நெஞ்சம், மிடறு, புருவநடு என்பன. இத்தகைய ஆறு தெருவில் அகப்பாட்டுச் சந்தி என்று சொல்லப்படும் மூலாதாரத்தில் தேன்போல் இனிமை தரும் சாறுமிக்க நான்கு பனைகள் உள்ளன. ஈண்டுப் பனையென்றது மூலாதாரத்தில் காணப்படும் நான்கிதழ்த் தாமரையை. புறக்காலால் ஏணி வைத்து எட்ட முடியாத வொன்றென்க. ஆனால் அகக்காலால் எட்ட முடியும். அகக்கால்: உயிர்ப்பு; பிராணவாயு. ஏணி என்பது சுழுமுனையாகிய நடுநாடி என்ப. அவ் வேணியினை அருளால் அமைத்து அப்பன் திருவடிக்கண் பொருந்தலுற்றேன். அதனால் எல்லையில் கடல் ஏழ்போல் காணப்படும் பிறவியேழும் நூங்கக் கண்டேன்.

(அ. சி.) ஆறுதெரு - ஆறு ஆதாரங்கள். அகப்பட்ட சந்தி - மூலாதாரம். சாறுபடுவன - இனிமை உண்டாவதான. நான்குபனை-நான்கு இதழ்களையுடைய பனைபோன்ற மலர். ஏணி - சுழுமுனை. கடலேழ் - எழுவகைப் பிறப்பு.

(3)

2829. வழுதலை வித்திடப் பாகன் முளைத்தது

புழுதியைத் தோண்டினேன் பூசனி பூத்தது

தொழுதுகொண் டோடினார் தோட்டக் குடிகள்

முழுதும் பழுத்தது வாழைக் கனியே.

(ப. இ.) அருளால் வழுதலங் கத்தரிக்காயை விதைத்தேன். அஃதாவது அகத்தவமாகிய யோகப்பயிற்சிபினை மேற்கொண்டேன். அவ் வித்தின்கண் விளைவாகப் பற்றறுதி என்று சொல்லப்படும் வைராக்கியம் வளர்ந்தது. இப் பற்றறுதியினைப் பாகல் என்று ஓதினர். தத்துவங்களாகிய மெய்யினை ஆராயத் தொடங்கினேன். ஈண்டுப் புழுதியைத் தோண்டினேன் என்பது தத்துவ ஆராய்ச்சி செய்தேன் என்பதாம். இவ் வாராய்வின் பயனாகப் பூசனியாகிய சிவம் பூத்தது. தோட்டக் குடிகளாகிய ஐவரும் தொண்ணூற்றறுவரும் அதனைக் கண்டு தொழுதுகொண்டோடினர். திருவடிப்

பேறாகிய வாழைக்கனி முழுதும் பழுத்து விழுப்பனாயது. வாழ்வைத் தருங்கனி வாழைக்கனி. நெடு வாழ்வைத்தரும் ஈடும் எடுப்பில் பூடு சேர் திருவடிப்பேற்றினுக்கு வாழைக்கனியே ஒருபுடை யொப்பாம் என்க. வாழை மா பலா மூன்றும் முறையே அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றுங் குறிக்கும் குறிப்பாகும்.

(அ. சி.) வழுதலை வித்து-யோகப்பயிற்சி. பாகல்-வெராக்கியம். புழுதியைத் தோண்டினேன் - தத்துவ ஆராய்ச்சி செய்தேன். பூசணி பூத்தது - சிவம் வெளிப்பட்டது. தோட்டக் குடிகள் - இந்திரியாதி விடயங்கள். பழுத்தது - கிடைத்தது. வாழைக்கனி - ஆன்மலாபம்.

(4)

2830. ஐயென்னும் வித்தினில் ஆனை விளைப்பதோர்

செய்யுண்டு செய்யின் தெளிவறி வாரில்லை

மையணி கண்டன் மனம்பெறின் அந்நிலம்

பொய்யொன்று மின்றிப் பகளி தாகுமே.

(ப. இ.) ஐம்பூதக் கூட்டரவால் அமைந்த இவ் வடம்பாகிய வித்தினை விதைக்கும் செய் நடப்பாகிய மறைப்பாற்ற லென்க. அவ் வித்தினிடமாக விருந்து ஆனை யென்று சொல்லப்படும் ஆருயிர்த் தொழில் தோற்றம் உறுவதாயிற்று. அச் செய்யாகிய நடப்பாற்றலின் உண்மைத் தெளிவை அறிவாரில்லை. உண்மைத் தெளிவாவது ஆருயிர்கள் அவ் வித்தினிடத்துக் கொள்ளும் மயக்கம் நூங்கிச் சத்தாகிய சிவத்தினிடத்துக் கொள்ளும் முயக்கம் ஓங்கி வாழுமாறு செய்வதே அதன் தொழிலென்பது. அவ் வாற்றல் மையணி கண்டனின் வழிநிலையாகும். அந் நிலையினைக் குறிக்கொண்டு நாடுவதாகிய மனம் பெறுதல் வேண்டும். அதுவே தியானம் என்ப. ஈண்டுத் தெளிவென்பது உண்மை யுணர்வதாகிய தூய்மையின் மேற்று. அப்பொழுது அந் நடப்பாற்றலாகிய அந்நிலம் மெய்யாகவே ஆருயிர் புகத்தகும் உலையா நிலைசேர் சூரிடமாகும் புகதலும் எளிதாகும்.

(அ. சி.) ஐயெனும் வித்து - ஐம்பூதங்களாகிய வித்து. ஆனை - சுவனை. செய் - திரோதாயி, திருவருட்சத்தி.

(5)

2831. பள்ளச்செய் ஒன்றுண்டு பாழ்ச்செய் இரண்டுள

கள்ளச்செய் யங்கே கலந்து கிடந்தது

உள்ளச்செய் யங்கே உழவுசெய் வார்க்கு

வெள்ளச்செய் யாகி விளைந்தது தானன்றே.

(ப. இ.) பள்ளச் செய் என்று சொல்லப்படும் செயலறலாகிய உறக்கநிலை ஒன்றுண்டு. அதன்மேல் பாழ்ச் செய்யாகிய இன்பமில்லாத கனவும் நனவும் இரண்டுண்டு. அவற்றுாடு உயிர்க்குயிராய் யாண்டும் கரந்து நிற்கும் கள்ளச் செய்யாகிய சிவபெருமானும் அங்குக் கலந்து நிற்கின்றனன். இம் மூன்று நிலையினும் ஆருயிர்களின் மனமாகிய வயலின்கண் மெய்யாகிய தத்துவ ஆராய்ச்சி என்னும் உழவினைச் செய்தல்வேண்டும். அவ் உழவு செய்தார்க்கு வெள்ளச் செய் என்று சொல்லப்படும். திருவருளின்ப விளை நிலம் விளைந்து கைகூடிற்று. வெள்ளச் செய் : அருள் வெள்ளம் - பேரின்பப் பெருவெள்ளம் பெருக்கெடுத்து உருக்கொடு நிலையும் நிலைக்களம்.

(அ. சி.) பள்ளச்செய் - சுழுத்தி. பாழ்ச்செய் இரண்டு-இன்பம் இல்லாத நனவு - கனவு. கள்ளச்செய் - கரந்திருக்கும் சிவம். உள்ளச் செய் - மனமாகிய வயல். உழவு-தத்துவ ஆராய்ச்சி. வெள்ளச்செய் - சிவானந்த வெள்ளம்.

2832. மூவணை யேரு முழுவது முக்காணி

தாமணி கோலித் தறியுறப் பாய்ந்திடும்

நாவணை கோலி நடுவிற செறுவழார்

காலணை கோலிக் களருமு¹வாரன்றே.

1. மெய்ம்மையாம். அப்பர், 4. 76 - 2.

" அகனமர்ந்த. சம்பந்தர், 1. 132-6.

" படியின். 12. வெள்ளாணைச் சருக்கம், 2.

" உளரென்னும். திருக்குறள், 406.

" இரும்பார்க்குங். நாலடியார், 122.

(.ப. இ.) இடப்பால்நாடி வலப்பால்நாடி நடுநாடி என்று சொல்லப்படுவன மூவணையாகும். அவற்றின்கண் பயிலப்படும் உயிர்ப்பு ஏராகும். அவ் ஏரினால் உழப்படும் நிலம் மூலாதாரமாகும் அம் மூலாதாரம் முக்கோண வடிவற்று. அதனால் அதனை முக்காணி என்று ஓதினர். அவ் வுயிர்ப்பினை முறையாக நிறுத்தியமைத்தால் நடுநாடியாகிய தறியுறப் பாய்ந்திடும். தறி - வீணாத்தண்டு. நெற்றியமிழ்தினை வற்றா ஆற்றினை நெறிப்பட வுண்ணுவார், நாவினை மேலோக்கி எழுப்பி உண்ணாக்கை யொட்டிச் சிறு தொளையினை அழுத்தி அடைப்பர். அம் முறையால் நாக்கை அணையாகச் செய்தென்றோதினர். அறுபகையாகிய செருக்குச் சினம் சிறுமை, இவறல், மாண்பிறந்தமானம், மாணா வுகை என்னும் அறு பகையும் நடுதல் இல்லாத அகத்தவம் எனப்படும் யோக வயலைச் சிலர் பயிலுவதாகிய உழவினைச் செய்கின்றிலர். வயல் - செறு. ஈண்டு உயிர்ப்பினைச் செறுத்தலால் செறு வென்னும் பெயர் அமைவதாயிற்று. இங்ஙனம் நன்னெறிப்படாதார் பிறப்பு இறப்புக்களாகிய பிணிப்பாம் விலங்குகளைக் காலில் பிணித்துக்கொண்டு பயனில் களராம் பிறவி நிலத்தில் உழவார் என்க. கால் என்பது வழியென்னும் பொருளுமுடையது. அதனால் மூண்டும் மூண்டும் பிறக்கும் முயற்சியில் பிணிக்கப்படுவர் என்பதும் ஒன்று.

(அ. சி.) மூவணை ஏர் - முந்நாடிக்குரிய வாயு. முக்காணி - மூலாதாரத்துள்ள முக்கோணம். அணிகோலி - வாயுவை முறையாகக் கட்டி. தறி - வீணாத்தண்டு. நாவணை கோலி - நாவை அணையாகச் செய்து. நடுவிற்செறு - காமாதியாகிய களைகள் இல்லாத யோகமாகிய வயல். கால் அணைகோலி - காலில் விலங்கிட்டு, அதாவது பாசவயப் பட்டு. களர் உழவார் - களர் நிலத்தை உழவார், அதாவது பயனற்ற காரியம் செய்வார்.

2833. ஏற்றம் இரண்டுள ஏழு தரவுள

மூத்தான் இறைக்க இளையான் படுத்தநீர்

பாத்தியிற் பாயாது பாய்ப்பாய்ந்து போபிடிற்

கூத்தி வளர்த்ததோர் கோழிப்புள்¹ னாகுமே.

(ப. இ.) இடப்பால் நாடியாகிய இடைகலையும், வலப்பால் நாடியாகிய பிங்கலையும் ஆகிய இரண்டும் ஏற்றம் என ஒதப்பட்டன. அதனால் ஏற்றம் இரண்டுள என்றனர். நீர்நிலை யொத்த மூல முதலாய நிலைக்களம் ஆறும், ஆயிரவிதழ்த்தாமரையாகிய உச்சித்துளை ஒன்றும் ஆகிய ஏழும் தரவுகள் எனப்பட்டன. மூத்தான் என்று சொல்லப்படும் இடப்பால் நாடியாகிய சந்திரகலை வாயிலாக விடுத்தலைச் செய்யும் மூச்சு இறைத்த நீர் எனப்பட்டது. இளையான் என்று சொல்லப்படும் வலப்பால் நாடியாகிய பிங்கலை வாயிலாக எடுத்தலைச் செய்யும் மூச்சு படுத்த நீர் எனப்பட்டது அவ் வயிர்ப்பு நடுநாடியின்கண் தடுத்தலைச் செய்து நிறுத்துதல் வேண்டும். அங்ஙனம் செய்யும் வழிவகைகளை அறியாது மூட்டும் விடுத்தலையே புரிவாராயின் அது வுணாகப் பாய்ந்து போகும். அங்ஙனம் போனால் அச் செயல் 'கூத்தி வளர்த்ததோர் கோழிப் புள்ளாமே' என்னும் வாய்மைக்கு ஒப்பாகும். கூத்தியாவாள் விலைமகள். கோழிப்புள் என்பது அவளூன்ற செழுமை வாய்ந்த மக்கள் என்பதாம். அம்

1. பழியுடை. அப்பர், 4. 31 - 6.

மக்கள் குலமக்கள் போன்று தந்தையார் இன்னார் என வரை செய்ய முடியாமையான் தமக்கும் வீட்டிற்கும் நாட்டிற்கும் பயன்படும் செம்மையராகார் என்பது துணிபு. அம் முறையான் ஈண்டுக் கொள்ளப்படுதலுமாகும். மேலும், ஆடவரால் வெளிப்படுத்தப்படும் வித்து ஆருயிர் வித்து. அது விலை வரம்பில்லா அருமுதலாகும் அறியாமை மேலிட்டால் சில்லோர் நெல் வித்தினும் புல்லிதாக அவ் வயிர்வித்தினை எண்ணிப் புறக்கணிக்கின்றனர். காலமும் இடமும் நோக்காது, பருவமும் மனமும் பாராது, விளைவின் விழுப்பயன் தூக்காது மருவி வுணாக்குகின்றனர். ஒருகால் அப் பொருள் விளைந்து வளர்க்கப்பட்டு வாழினும் பயன்பெறாது என்பது இருவகை வழக்கினும் பயிலப்படுவதொன்றாகும். அது கூத்திபிள்ளை ஏத்துங்கொள்ளிக்காகா என்பதாம். வித்து - விந்து.

(அ. சி.) ஏற்றம் இரண்டு - இடைகலை, பிங்கலை. ஏழுதரவு - ஆதாரமாரும் - அமுது ஊறும் சகசிர அறை. மூத்தான்-சந்திரகலை. இளையான் - சூரியகலை. படுத்த - பாய்ச்சிய. பாத்தி -- நாடிகள். பாய்ப்பாய்ந்து - வுணாக.

2834. பட்டிப் பசுக்கள் இருபத்து நாலுள

குட்டிப் பசுக்களோ ரேமுள ஐந்துள
குட்டிப் பசுக்கள் குட்பால் சொரியினும்
பட்டிப் பசுவே பனவற்கு வாய்த்ததே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் சூர்பெற்றுய்ய உன்மெய் இருபத்து நான்கும் முழுமுதலால் படைத்தளிக்கப்பட்டன.

அவற்றை ஆன்மதத்துவம் என்ப. பட்டிப் பசுக்கள் இருபத்து நாலுள என்பதும் அவையே. உணர்வு மெய்யாகிய ஏழும் குட்டிப் பசுக்கள் என்று கூறப்பட்டன. மேலும் உணர்த்து மெய்யாகிய ஐந்தும் குட்டிப் பசுக்கள் என்றே கூறப்படும். உணர்வுமெய் - வித்தியா தத்துவம். உணர்த்துமெய்-சிவ தத்துவம். குட்டிப் பசுக்கள் அளவில்லாத பால் சொரியினும் என்பார் குடப் பால் சொரியினும் என்றனர். இவ் வொப்பால் உணர்வுமெய் உணர்த்து மெய்கள் வாயிலாக வரும் அகமுக இன்பம் அளவில்லனவாகும். அங்ஙன மிருப்பினும் ஆருயிர்க்கு அவற்றின்கண் நாட்டமின்று. புறமுக நாட்டமே மிகுதல் போலிகின்றது. அக் குறிப்புத் தோன்றப் 'பட்டிப் பசுவே பனவற்கு வாய்த்த' தென்றனர். பனவன் - அறிவுடை ஆருயிர்.

(அ. சி.) இருபத்து நாலு-ஆன்மதத்துவங்கள் 24. ஏழு-வித்தியா தத்துவங்கள் 7, ஐந்து-சிவ தத்துவங்கள் 5.

பனவற்கு-ஆன்மாவுக்கு.

(9)

2835. ஈற்றுப் பசுக்கள் இருபத்து நாலுள
ஊற்றுப் பசுக்கள் ஒருகுடம் பால்போதும்
காற்றுப் பசுக்கள் கறந்துண்ணுங் காலத்து
மாற்றுப் பசுக்கள் வரவறி யோமன்றே.

(ப. இ.) ஆருயிர்க்குப் புறமுகப் புலன் இன்பங் கொள்ளுதற்கு வாயிலாகிய உன்மெய் இருபத்து நான்கும்

ஈற்றுப் பசுக்கள் எனப்பட்டன. வற்றா ஊற்றாக வளமிகத் தரும் அறிவமிழ்திற்கு வாயிலாக

வுள்ள உணர்வுமெய் ஏழும் ஊற்றுப் பசுக்கள் எனப்பட்டன. அவை தரும் புலன் அளவிடற்கரிய விழுப்பம் வாய்ந்தது. புலன் -

அறிவு. அதனால் ஒருகுடம் பால் போதும் என ஒதினர். காற்றுப் பசுக்கள் என்பது இடப்பால் வலப்பால் நாடிகள் வாயிலாகப்

பெறும் உயிர்ப்புக்களாகும். உயிர்ப்பு மூச்செனவும், காலெனவும் ஒதப்படும். கால் - காற்று எனவும் கூறப்படும். அதனால்

காற்றுப் பசுக்கள் என்றனர். எனவே அகத்தவ வாயிலாகச் செறிவினை எய்தி ஆருயிர் இன்புறும். அங்ஙனம் அக

இன்பத்தைத் துய்த்துக் கொண்டிருக்குங்கால், ஐம்புல இன்பங்கள் வந்து தொடரா. அக் குறிப்பு, 'மாற்றுப் பசுக்கள்

வரவறியோமே' என்றோதினர்.

(அ. சி.) ஊற்றுப் பசுக்கள் - வித்தியா தத்துவங்கள். காற்றுப் பசுக்கள். பத்துவித வாயுக்கள். மாற்றுப் பசுக்கள் -

புலன்கள்.

2836. தட்டான் அகத்தில் தலையான மச்சின்மேல்

மொட்டா யெழுந்தது செம்பால் மலர்ந்தது

வட்டம் படவேண்டி வாய்மை மடித்திட்டுத்

தட்டான் அதனைத் தகைந்துகொண் டானன்றே.

(ப. இ.) ஆருயிர் தட்டான் என்று அழைக்கப்படும். தட்டான் - சார்பாய்ப் பொருந்துபவன். தட்டல் - பொருந்துதல்.

ஆருயிர் அகத்தில் தோன்றுவதற்கு நிலைக்களமாகவுள்ளது உடல். அவ் வுடலின்கண் மச்சுப் போன்று உயர்ந்த இடத்திலுள்ளது உச்சித்துளையாகும். அதுவே முதன்மையான இடமாகும். அவ் விடத்து அரும்புபோன்று பொருந்தியிருப்பது அமிழ்துற்றத் தோற்றமாகும். பின் அது விளைந்து செவ்விய அமிழ்தப்பாலாய்ச் செறிந்தது. அதுவே ஆயிர விதழ்த் தாமரையாகும். வட்டமாகிய ஓங்காரம் உள்ளடங்க வாய்மையாகிய திருவைந்தெழுத்துத் தன்னகத்ததாக அருளால் அவ் வுயிர் அமைத்துக்கொண்டது. தகைந்து கொண்டான் - தனதாக்கிக் கொண்டான்.

(அ. சி.) தட்டான் - சூவன். அகத்தில் - உடம்பின்கண். மச்சின் மேல் - கபாலத்தில். செம்பால் -

செம்மைத்தன்மை. வட்டம் - பிரணவம். வாய்மை - அஞ்செழுத்து. அதனை - அந்த அமுதை. தகைந்து - தடுத்துத் தன்னுடையதாக ஆக்கி.

2837. அரிக்கின்ற நாற்றங்கால் அல்லற கழனி

திரிக்கின்ற வொட்டஞ் சிக்கெனக் கட்டி

வரிக்கின்ற நல்லான் கறவையைப் பூட்டில்

விரிக்கின்ற வெள்ளரி வித்துவித் தாமே.

(ப. இ.) கூல அரிக்கட்டுக்கள் நிறைந்துள்ள நாற்றங்காலாகிய துன்பவயல் உடலாகும். அவ் வுடலின்கண் உயிர்ப்பு

விடுக்கும்போது பன்னிரண்டு விரல் அளவு வெளியிற் செல்லும். அதனை எடுத்தலாகிய பூரகம் செய்யுங்கால் எட்டு விரல்தான் உள்ளே தடுத்தலாகிய கும்பகத்தின்கண் அடங்குகின்றது. எஞ்சிய நான்குவிரல் உயிர்ப்பு வெளியே நின்று விடுகின்றது. அங்நவம் அவற்றை வெளியில் நிறுத்திவிடாமல் உள்ளே இழுத்து நிறுத்தி விடுதல் வேண்டும். அதுவே சிக்கெனப் பிடித்தலென்ப. அந் நான்கு விரல் உயிர்ப்பும் உள்ளே தங்கச் செய்யும்

மனம் நல்லான் கறவை எனப்படும். அம் மனத்தினை உயிர்ப்புடன் பூட்டுதல் வேண்டும். அங்நவம் பூட்டினால் விரிந்து

விளைந்து வெண்மையாகக் காணப்படும் உயிர்வித்து ஸூடுபேற்றின் வித்தாய் அருள் நினைவாய் அடியின்பாய்த் திகழும்.

வெள்ளரி - வெண்மை.

(அ. சி.) அரிக்கின்ற - தானிய அரிக்கட்டுக்கள் உண்டாதற்கு உரிய. நாற்றங்கால் அல்லற்கழனி - நாற்றங்கால் ஆகிய வயல்போலும் துன்பம் நிறைந்த உடல். திரிக்கின்ற ஓட்டம் - வெளியில் திரியும் நாலு விரல் அளவுள்ள சுவாசம் (இது பன்னிரண்டங்குலமுள்ள சுவாசம் பூரகம் செய்யும்போது எண் விரல்தான் திரும்பி வருகின்றது. நால் விரல் வெளியே நின்றுவிடுகிறது என்பதைக் குறிக்கின்றது.) சிக்கெனக் கட்டி - அந்த நான்கு விரல் அளவு உள்ள சுவாசத்தையும் கூடிக் கொள்ளும்படி செய்து. வரிக்கின்ற - கொள்ளத்தக்க. நல்லான் கறவை - மனம். பூட்டில் - பிராணவாயுவாகிய சுவாசத்துடன் கூட்டினால். வெள்ளரி வித்து - சுக்கிலம். வித்தாமே - முத்திக்கு வித்தாமே.

(12)

2838. இடாக்கொண்டு தூவி எருவிட்டு வித்திக்

கிடாக்கொண்டு பூட்டிக் கிளறி முளையை

மிடாக்கொண்டு சோறட்டு மெள்ள விழுங்கார்

கிடாக்கொண்டு¹ செந்நெல் அறுக்கின்ற வாரே.

(ப. இ.) தாளாண்மையை முன்னிட்டுக்கொண்டு தூவுதலாகிய மனத்தைப் பண்படுத்தி, திருவடிநினைப்பாகிய தூய பயிற்சியை எருவாக இட்டு, மேன்மையுணர்வாம் மோனமாகிய விதையினை விதைத்து, முயற்சியாகிய இடையறாத் தொண்டினைக் கிடாவாகப் பூட்டி, திருவடிப் பேரின்பத்தினை வெளிப்படுமாறு கிளறி, மோனத்தினின்றும் தோன்றும் தேனையை திருவடியுணர்விற்பத்தினை விசுத்தி எனப்படும் மிடற்றின்கண் திருவருள் நினைவாம் மிடாக்கொண்டு அமைத்தல்வேண்டும். அதன்கண் திருவடிப்பேரின்ப அபிமுத்தாம் சோற்றினைச் சமைத்துப் 'பப்பற வட்டிருந்துணர்தலாகிய' மெல்ல விழுங்குதலைச் செய்யார். விளை வறுத்துக்கொண்டுவர வேண்டுவதாய முயற்சியுடன் சென்று விளைவு ஏதும் இன்மையால் அவர் அறுக்கின்றது ஏதும் இன்றென்க.

(அ. சி.) இடர்கொண்டு - வருந்தி முயன்று. தூவி - மனதைப் பண்படுத்து. எருவிட்டு - சுத்தவாதனையாகிய எருவினை இட்டு. வித்தி - மோனமாம் வித்தைப் பதித்து. கிடாக்கொண்டு பூட்டி - முயற்சியினால். கிளறி - வெளிப்படச்செய்து. முளையை மவுனத்தினின்றும் முளைக்கும் ஞானத்தை. மிடர்கொண்டு - விசுத்தி ஆதாரத்திலுள்ள ஈசன் அருளினால். சோறட்டு - அமுதம் வரச்செய்து. அடர்கொண்டு - துன்பம் எய்தி. செந்நெல் - சிவானுபவம்.

(13)

2839. விளைந்து கிடந்தது மேலைக்கு வித்தது

விளைந்து கிடந்தது மேலைக்குக் காதம்

விளைந்து விளைந்து விளைந்துகொள் வார்க்கு

விளைந்து கிடந்தது மேவுமுக் காதே.

(பாடம்) 1. அடர்க்கொண்டு.

(ப. இ.) திருவடிப் பேற்றிற்கு வேண்டும் நன்னெறிநான்மைத் தவமுயற்சி விளைந்துகிடந்தது. அதுவே வூடுபேற்றிற்கு வித்தாகும். அமிழ்த நிறைவாகிய அமுதக்கேணி காதம் எனப்படும். அதுவும் மேலைக்கு வேண்டும் திருவடிநினைவாம் அமுதம் விளைந்துகிடந்தது. அவ்விளைவினை நனிமிகு விழைவுடன் கொள்வார்க்கு உடம்பகத்துக் காணப்படும் ஞாயிறு திங்கள் தூ என்னும் முக்காதமாகிய மூன்று மண்டலங்களிலும் விளைந்துகிடந்ததென்க. நன்னெறிநான்மை: (2615) சூலம், நோன்பு, செறிவு, அறிவு. காதம் என்பது செய்யுட்டிரிபால் காதெனக் கடை குறைந்து நின்றது.

(அ. சி.) மேலைக்கு - மோட்சத்துக்கு. காதம் - அமுத கேணி. விளைந்து என்னும் அடுக்கு அளவின்மையைக் குறித்தது. முக்காதம் - மூன்று மண்டலம். சோமன் - சூரியன் அக்கினி.

(14)

2840. களருழு வார்கள் கருத்தை யறியோங்

களருழு வார்கள் கருதலு மில்லை

களருழு வார்கள் களரின் முளைத்த

வளரிள வஞ்சியின் மாய்தலு ¹மாமே.

(ப. இ.) களராகிய உவநிலத்தை உழுவார்கள் என்ன எண்ணத்துடன் உழுகின்றார்கள் என்பதை யாம் அறிவதற்கில்லை. அங்ஙனம் உழுவார் என்ன குறிக்கொண்டு உழுகின்றார் என்பதும் தெரியவில்லை. அதுபோல் தவமுயற்சியின்றி மூண்டும் பிறப்பதற்கே ஆளாகி இறக்கின்றார்கள். இவர்தம் செயல் வுண்செயலாகின்றது. அதற்கு ஒப்புக்களரின் முளைத்த வளருந் தகுதிவாய்ந்த இளவஞ்சிக் கொடியானது சார்ந்த நிலத்தின் புன்மையால் பட்டுமாய்வதாகும்.

(அ. சி.) வஞ்சி - வஞ்சிக்கொடி. மாய்தல் - கேடு அடைதல்.

(15)

2841. கூப்பிடு கொள்ளாக் குறுநரிக் கொட்டகத்து

ஆப்பிடு பாசத்தை அங்கியுள் வைத்திட்டு

நாட்ட நின்ற நலம்புகுந் தாயிழை

ஏற்பட இல்லத் தனிதிருந் ²தானன்றே.

(ப. இ.) மிகவும் நுண்மைவாய்ந்த அசைவில் கொட்டகமாகிய நெஞ்சத்திடத்து, திருவைந்தெழுத்தால் செய்யப்படும் தண்கடர்த் தழலினுள் ஆருயிரைக் கட்டுறுத்தும் ஆப்பினை வைத்திடுதல்வேண்டும். திருவருள் பிறைபோன்று ஆருயிர்களுடன் நாட்படநின்று நிலைபெற்று நலம்புரிந்து அருள் வீழ்ச்சியாகிய சத்திநிபாதமும் எய்தும். எய்தவே திருவடிப்பேரின்பப் பேரில்லத்தின்கண் அவ்வயிர் இனிது வீற்றிருந்து இன்புறும்.

(அ. சி.) குறுநரிக் கொட்டகம் - அணு அளவு ஆய மனம் இருக்கும் உடல். ஆப்பிடு - கட்டப்பட்ட. அங்கியுள் - சிவாக்கினியில் ஆயிழை ஏற்பட - சத்தி பதிய.

(16)

1. உளரென்னும். திருக்குறள், 406.

2. அஞ்செழுத்தால். சிவஞானபோதம், 9. 3 - 1.

2842. மலைமேல் மழையெய்ய மான்கன்று துள்ளக்

குலைமேல் இருந்த கொழுங்கனி வீழ

உலைமேல் இருந்த உறுப்பெனக் கொல்லன்

முலைமேல் அமிர்தம் பொழியவைத்¹ தானே.

(ப. இ.) மலையாகிய புருவநடுவின்மேல் மழையாகிய உச்சித்துளை யமிழ்து இடையறாது ஓழுகுகின்றது. மான்கன்றாகிய ஆருயிர் அமிழ்த நுகர்வால் சிவப்பேரின்பந் திளைத்துத் துள்ளுகின்றது. குலையாகிய கரையின்மேலிருந்த உணர்வுக்கு உணர்வாம் கொழுங்கனி ஆருயிரின் மேல் விழுகின்றது. அவ்வயிர் அதனை யுண்டு மகிழ்கின்றது. கனி: திருவைந்தெழுத்து; (2922, 2561) கொப்பூழின்கண் திருவைந்தெழுத்தால் செய்யப்படும் வேள்விக்குழி உலை என்று ஓதப்பட்டது. அவ் வேள்விக்கு உறுப்பாகச் சிறந்துநிற்கும் கொல்லன் சிவபெருமானாவன். அவன் திருவருளாற்றலாம் உலக அன்னையின் முலையினின்றும் வழிந்தொழுகும் மேலாகிய திருவடியுணர்வென்னும் அமிழ்தினை இடையறாது பொழியவைத்தருளினன்.

(அ. சி.) மலை - புருவமத்தி. மழை - அமுத தாரை. மான் கன்று - சுவன். குலைமேல் - அம் மலையிலுள்ள மாமரக்கொத்து ஆகிய அறிவில் இருந்து. கொழுங்கனி - ஆன்ம அனுபவம். வீழ - உண்டாக. உலை - தவம். கொல்லன் - சிவன். முலைமேல் அமிர்தம் பொழிய - சத்தியபதிய.

(17)

2843. பார்ப்பான் அகத்திலே பாற்பக ஐந்துண்டு

மேய்ப்பாரும் இன்றி வெறித்துத் திரிவன

மேய்ப்பாரும் உண்டாய் வெறியும் அடங்கினாற்

பார்ப்பான் பசுஐந்தும் பாலாச் ²சொரியுமே.

(ப. இ.) பார்ப்பானாகிய ஆருயிர்களின் அகமாகிய உடம்பின்கண் பால்தருந் துணையாம் பசுக்கள் ஐந்துள்ளன.

அவை அறிபுலனாம் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ப. அப் பசுக்களை மேய்த்தருள்பவன் சிவன். அச் சிவபெருமானை ஆருயிர்கள் திருவைந்தெழுத்தாகிய தனித் தமிழ்ச் சிறப்பு மறையான (2460) திருவைந்தெழுத்தினை இடையறாது எண்ணுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் எண்ணினால் அவன் திருவருள் அப் பசுக்களை மேய்க்கும். உயிர்கள் அச் சிவபெருமானை எண்ணாவிட்டால் அவன் மேய்க்காதுவிட்டு விடுகின்றனன். மேய்த்தல் - அடக்குதல். மேய்ப்பாரின்மையாலே அப் பசுக்கள் வெறித்துத் திரிகின்றன. வெறித்துத் திரிவன என்பது உலகியற் புலன்களில் ஆருயிர்களை ஈர்த்துச் செல்வன என்பதாம். அப் பசுக்களை மேய்ப்பானாகிய சிவ பெருமான் வெளிப்பட்டால் அப் பசுக்களுக்கு வெறியடங்கும். வெறி

1. போதையார். சம்பந்தர், 3. 24 - 2.

" சிவனடியே. 12. " 70.

" தொண்டரஞ்சு. " 2. 114 - 1.

2. நாமல்ல. சிவஞானபோதம், 10. 2 - 1.

" அஞ்செழுத்தால். சிவஞானபோதம், 9. 3 - 1.

" தெய்வச். அமுதாம்பிகை பிள்ளைத் தமிழ், 60.

" பாலைநெய்தல். திருக்களிற்றுப்படியார், 12.

யடங்கினால் அப் பசுக்கள் அவ் வுயிர் சிவப்புலனை நுகருமாறு துணை நிற்கும். அப் பசுக்கள் பாலாகச் சொரியுமென்பது பாலை முகந்து வாக்கும் வெண்பொற்கரண்டியே பாலைச் சொரிகின்ற தென்பதனை யொக்கும். அப் புலன்கள் திருவடியின்பத்தினை நுகரத் துணைநிற்கும். துணைநிற்பதால் பாலுடன் விரவிநிற்கும் கரண்டி பால்வண்ணமாவது போன்று அப்புலன்களும் சிவவண்ணமாகும். இதுவே பசு கரணங்கள் பதிகரணங்களாகத் திரியுமென்பதாகும்.

(அ. சி.) பார்ப்பான் அகம் - பிரமனால் படைக்கப்பட்ட சரூரம். பார்பசு ஐந்து - ஐம்பொறிகள். பால் - ஆனந்தம்.

(18)

2844. ஆமாக்கள் ஐந்தும் அரியேறு முப்பதுந்

தேமா இரண்டொடு திப்பிலி யொன்பதுந்

தாமாக் குரங்கொளிற் றம்மனத் துள்ளன

மூவாக் கடாவிடின் மூட்டுகின் 1றாரன்றே.

(ப. இ.) உயிர்க்காற்று, மலக்காற்று, ஒலிக்காற்று, நிரவுகாற்று, தொழிற்காற்று ஆகிய ஐந்தும்

ஆமாக்களையொக்கும். ஆமா - காட்டுப்பசு, அறிதற்கருவியாகிய செவி, மெய், நோக்கு, நாக்கு, மூக்கு என்னும் ஐந்தும், செய்தற்கருவியாகிய, வாய், கால், கை, எருவாய், கருவாய் என்னும் ஐந்தும்; எண்ணம், எழுச்சி, இறப்பு என்னும் மூன்றும் ஆகிய பதின்மூன்றும் அரியேறு ஒக்கும். தேமா என்பது தே + மா எனப் பிரிந்து முறையே இனிப்பும் புளிப்பும் எனவும் பொருள்தரும். இனிப்பு, இன்பத்தினையும், புளிப்பு, துன்பத்தினையும் குறிக்கும் குறிப்பாகும். அவ் விரண்டனையும் திருவடிணர்வால் ஒப்பக் கருதுதல் இருவினையொப்பாகும். வாய் பூசுதலும் கால் கழுவுதலும் மணத்தால் நேர்மாறானவையாகும். எனினும் ஒப்பக்கருதிச் செய்யும் கடமைச் செயலாவதன்றிப் பிறிதுண்டோ? அம்மட்டோ, இரண்டனையும் கழுவியகற்றுவதன்றி வேறென்செய்குவம். இரண்டனையும் வழுவென்று ஒப்பக்கொள்ளாது முரண்படுவொருண்டோ? உயிர்வாழ வேண்டுமென்னும் ஒருநோக்கத்தால் இரண்டையும் இயற்றிவருகின்றனம். அதுபோல் திருவடி சேரவேண்டுமென்னும் ஒருபெரு நோக்கத்தால் 'சித்தம் சிவனொடும் ஆட ஆட....பிறவி பிறரொடும் ஆட ஆட' நிற்கும் நல்லார் உடலுழாய்க் கொண்டு இருவினையொப்பு எய்துவார் திப்பிலி திப்பி-கோது. இலி - இல்லாதது. எனவே கோதற்றது. குற்றமற்றது என்றாகும். சுக்கு மிளகு திப்பிலி மூன்றும் முறையே வாதம், பித்தம், கோழை மூன்றற்கும் மாற்று மருந்தாகும். இம் மூன்றனுள் கோழையே மிகக் கொடுமை வாய்ந்தது. அதுவே இறப்பினைத் தருவது. அதனை நோக்குவது திப்பிலி. இவ்வொப்பையொத்த பண்புகள் வருமாறு: நினைத்தல், கற்றல், நெடும் புகழ் உரைத்தல், தொண்டுபுரிதல், மலர்தூவிப் போற்றல், நட்பும், வணங்கல், நாடியின்புறல், முனைப்பறல் என்னும் ஒன்பதும் அரும்பெரும் பண்புகளாகும். இவையே திப்பிலி என்ப. இவை நம்மனத்து நினைத்து எல்லைப்பட்டு நம்வயப்படுதல்வேண்டும். அப்பொழுது செருக்கு முதலிய அறுபகையும் அகன்று அறும். என்றும் கெடாத பற்றுதி என்னும் வைராக்கியம் கடா எனப்பட்டது. விடின் - அதனைக் கைவிட்டால் அறுபகையும் மூளச் செய்கின்றவராவர்.

---

1. முத்தணி. 8. திருப்பொற்கண்ணம், 10.

(அ. சி.) ஆமாக்கள் ஐந்து-பஞ்சப் பிராணன். அஃதாவது அபானன், உதானன், சமானன், பிராணன், வியானன். அரியேறு - ஆண்சிங்கத்தின் தன்மை வாய்ந்த முப்பது-மூன்று+பத்து. ie. கன்மேந்திரியம் 5, ஞானேந்திரியம் 5 ஆக 10. புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் 3. தேமா இரண்டு - சுகம், துக்கம். திப்பிலி ஒன்பது-நினைத்தல், படித்தல், புகழ்தல், தொண்டு செய்தல், அருச்சனை, நட்பல், வந்தித்தல், பார்த்து ஆனந்தித்தல், தற்போதம் இழத்தல் ஆக 9. தாமா - தமக்கு உரியனவாக குரங்கொளின்-வசப்படுமாயின். மனத்துள்ளன - மனத்துள்ள காமக் குரோத ஆதிகள். மூவா-வளர்ச்சி அடையா. கடாவிடின் - வைராக்கியம் வளர்ச்சி அடைதலின். மூட்டுகின்றார் - காமாதிகளைக் கொடுக்கின்றார்.

(19)

2845. எழுதாத புத்தகத் தேட்டின் பொருளைத்

தெருளாத கன்னி தெளிந்திருந்த தோத

மலராக பூவின் மணத்தின் மதுவைப்

பிறவாத வண்டு மணமுண்ட¹வாறே.

(ப. இ.) அருளோன் ஆகிய சதாசிவநாயனார் செவ்வி வாய்ந்த நல்லார் உள்ளத்து வெளிப்பட்டு நின்று நெறி நூலாகிய மறையினையும், துறை நூலாகிய முறையினையும் உணர்வு அளவான் எழுப்பியருள்வன், பின்னர் அந்நல்லார் நூல்வடிவாக ஆக்கியருள்வர். அதனால் மறைகள் எழுதாக்கிளவி என்றழைக்கப்படுகின்றன. அவ்வெழுதாத உள்ளுணர் புத்தக எட்டின் (1043) பொருளைத் திருவருளின் அறிவாற்றற் பெருந்திரு தெளிந்திருந்து ஒதினள். அவள் தானே தெளிந்து கொண்டது அன்றி ஒருவர் தேளிவிக்கத் தெளிந்தாளல்லள். பிறப்பு இறப்பு இல்லாத பெருமானென்பார் மலராத பூ என்றனர். மலர்தல் என்னும் சொல்லே முன் மலராமையையும், பின் வாடுதலையும் குறிக்கும். மேலும் மலர்தல் என்பது துணைக் காரணங்கள் கூடிய வழிச் செயற்கையான் மலர்வது என்றாகும். ஆகவே இயற்கை இறைவன் என்பதனைக் குறிப்பதற்கு இயற்கைப் பூவே குறித்தல்வேண்டும். அதனால் செயற்கையான் மலராத மலர் என்றனர். அளவிடப்படாத அம் மலராகிய இறைவன் திருவடிக்கண் உள்ள எல்லையில்லாத நல்ல மணமாகிய தேனைத் திருவருளா லுண்ணும் தொன்மைக்கணுள்ள ஆருயிர் பிறவாத வண்டு என உருவகிக்கப்பட்டது. அவ் வண்டு திருவடிப் பெருந்தேன். இன்பத்தினை உணர்விலமுந்தி ஒப்பில் இன்பம் எய்துகின்றது.

(அ. சி.) எழுதாத புத்தகத்து எட்டின் பொருளை - சதாசிவ நாயனாரைத் தவிர வேறு எவராலும் எழுதப்படாத புத்தகத்தால் (மயிலிறகால்) தாழை மடலில் (ஏடு) வர்ணத்தைக் குழைத்து எழுதப்பட்ட தமிழ்

வேதப்பொருளை தெருளாத - இருதுவென்பதே இல்லாத கன்னி - மனோன்மணி (மனோன்மணி கையில்தான்
வேதபுத்தகம்

1. ஓமுகலரி. சம்பந்தர், 3. 67 - 12.

"மனமுலா." 1. 76 - 4.

"தெய்வச்சுருதி. குளத்தூர் அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ், 60.

"துணையி. அப்பர், 5. 15 - 4.

"வினையின் நூங்கி. தொல்.பொருள், 649.

உள்ளது என்பதை, "ஏடங்கை நங்கை" என்ற திருமந்திரப் பாட்டாலும் அறிக). மலராத பூ - சிவம். பிறவாத வண்டு -
பிறப்பற்ற சூவன். மணம் - சிவானந்தம்.

(20)

2846. போகின்ற பொய்யும் புகுகின்ற பொய்வித்தங்

கூகின்ற நாவலின் கூழைத் தருங்கனி

ஆகின்ற பைங்கூழ் அவையுண்ணும் ஐவரும்

வேகின்ற வரை விருத்திபெற்¹றாரன்றே.

(ப. இ.) போகின்ற பொய்யாகிய விடுத்தல் மூச்சும், புகுகின்ற பொய்யாகிய எடுத்தல் மூச்சும், ஓவாது
பயிலப்படுதலால் வண்ணாகக்கழியும் நால்விரல் மூச்சு கூகின்ற வித்தெனப்படும். கூகின்ற-அழைக்கின்ற வெளியிற்
செல்லும் உயிர்ப்பினை உள்ளிழுத்தலால் அழைக்கின்ற என ஒதப்பட்டது. வித்து நிலையாகநிற்பது. தடுத்தல் மூச்சினைக்
கும்பகம் என்ப. அம்முறை உயிர்ப்புப் பயிற்சியான் நாவலையை உடம்பகத்து இருவினைப் பயனாகிய பைங்கூழை ஆருயிர்
உண்ணும். ஐவராகிய அறிதற்கருவி ஐந்தும் அழியும் தன்மைத்தாகிய இவ்வுடம்பினின்றும் நுகர்வு பெற்றார் என்க.
விருத்தி - ஆக்கம்; நுகர்வு.

(அ. சி.) போகின்ற பொய் - இரேசக வாயு. புகுகின்ற பொய்வித்து - பூரக வாயு. கூகின்ற (பொய்) - கூடுகின்ற
வாயு, அஃதாவது நான்கு விரற்கடையுள்ள வாயு. நாவலின் கூழை - சரூரம். பைங்கூழ் - இரு வினைப்பயன். ஐவர் -
ஞானேந்திரியங்கள். வேகின்ற கூரை - சரூரம்.

(21)

2847. மூங்கின் முளையில் எழுந்ததோர் வேம்புண்டு

வேம்பினிற் சார்ந்து கிடந்த பனையிலோர்

பாம்புண்டு பாம்பைத் துரத்தித்தின் பாரின்றி

வேம்பு கிடந்து வெடிக்கின்ற வாறன்றே.

(ப. இ.) மூங்கில் முளையாகிய மனத்தின்கண் திருவருளால் ஆருயிர்களை உயிர்விக்கவேண்டி எழுந்ததோர் வேம்பாகிய சிவன் உண்டு. சிவனார் வேம்பென்னும் மருந்தொன்றுண்டு. அது பூண்டு வகையைச் சார்ந்தது. அச் சிவனார் வேம்பினைச் சார்ந்துகிடந்தது. ஒப்பில்லாத பனையென்று. பனையென்பது கற்பகத்தருவாகும். பனையென்பது நடப்பாகிய மறைப்பாற்றலாகும். அந்நடப்பாற்றலாற் செலுத்தப்படுவது அறியாமையாகிய பாம்பென்ப. அப் பாம்பாகிய அறியாமையைத் திருவருட்டுணையால் துரத்தித் தின்பா ரரியராகின்றனர். துரத்தித் தின்றல் - நூக்குதல். அருளால் அறியாமையை நூக்குவாரின்மையால் சிவம் என்னும் வேம்பு கூடுதலின்றிப் பிரிந்துகிடக்கின்றது. வெடிக்கின்றது - பிரிகின்றது. அறியாமையாகிய ஆணவம் பாம்பாகிய மாயையின் வழித் தொழிற்படுதலால் காரணத்தைக் காரியமாக ஏற்றிக் கூறப்பட்டது.

(அ. சி.) மூங்கில் - மனம். வேம்பு - சிவம். பனை - திரோதானம். பாம்பு - அஞ்ஞானம். வெடிக்கின்றவாறு - அறியப்படாத தன்மை.

(22)

1. துருத்தியாங். அப்பர், 4. 25 - 4.

2848. பத்துப் பெரும்புலி யானை பதினைந்து

வித்தகர் ஐவர் வினோதகர் ஈரெண்மர்

அத்தகு மூவர் அறுவர் மருத்துவர்

அத்தலை ஐவர் அமர்ந்துநின் றாரன்றே.

(ப. இ.) பத்துநாடிகளும் பத்துப் பெரும்புலி எனப்பட்டன. பூதம் ஐந்து, பூதமுதலைந்து, புலனைந்து ஆகிய பதினைந்தும் யானை என்று உருவகிக்கப்பட்டன. பூதமுதல் - தன்மாத்திரை. புலன் - ஓசை முதலிய நுகரப்படும் பொருள்கள். அறிதற்கருவி ஐந்தும் வித்தகர் எனப்பட்டன. காற்றுக்கள் பத்தும் வினோதகர் எனப்பட்டன. ஈரெண்மர்: இரண்டு + எட்டு - இருவர் எண்மர் = பதின்மர். அமைதி, ஆற்றல், அபந்தல் என்னும் குணம் மூன்றும் மூவர் எனக் கூறப்பட்டது. பிறத்தல், கற்றல், தேடல், கூடல், வாழ்வு, தாழ்வு என்னும் அறுவகை நிலையினையும் மருத்துவராகக் கூறினர். அவ்விடத்து ஐம்பாடுகள் உண்டு. அவை நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படங்கல் என்பன. பத்துநாடிகள்: இடப்பால் நரம்பு, வலப்பால் நரம்பு, நடுநரம்பு, உள்நாக்கு நரம்பு, வலக்கண் நரம்பு, இடக்கண் நரம்பு, வலச்

செவி நரம்பு, இடச்செவி நரம்பு, கருவாய் நரம்பு, எருவாய் நரம்பு, என்பன. இவற்றை முறையே இடைகலை. பிங்கலை, சுழுமுனை, சிசுவை, புருடன், காந்தாரி, அத்தி, அலம்புடை, சங்கினி, குகு எனவும் கூறுப. காற்றுக்கள் பத்து: உயிர்க்காற்று, மலக்காற்று, தொழிற்காற்று, ஒலிக்காற்று, நிரவுகாற்று, தும்மற்காற்று, விழிக்காற்று, கொட்டாவிக்காற்று, இமைக்காற்று, வூங்கற்காற்று என்ப. இவற்றை முறையே, பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்செயன் எனவும் கூறுப.

(அ. சி.) பத்துப் பெரும்புலி - தசநாடி. யானை பதினைந்து - மண் முதலைந்து, சுவை முதலைந்து, வாக்காதி - ஐந்து. வித்தகர் ஐவர் - ஞானேந்திரியங்கள். வினோதகர் - உடலின்கண் ஊழியம் செய்பவர். ஈரெண்மர் - பத்து வாயுக்கள். மூவர் - முக்குணம். அறுவர் - பிறத்தல் முதலிய விகாரங்கள். அத்தலை - அவ் வுடம்பில். ஐவர் - ஐந்து அவஸ்தைகள்.

(23)

2849. இரண்டு கடாவுண்டு இவ்வூரி னுள்ளே

இரண்டு கடாவுக்கும் ஒன்றே ¹தொழும்பன்

இரண்டு கடாவும் இருத்திப் பிடிக்கில்

இரண்டு கடாவும் ஒருகடா வாமே.

(ப. இ.) இவ்வூராகிய உடம்பகத்து விடுத்தல் எடுத்தலாகிய உயிர்ப்புப் பயிற்சிக்குரிய இருதொழிலும் கடாக்கள் எனப்பட்டன. இவ்விரண்டினையும் மேய்த்து நடத்தும் உயிர் ஒன்றுண்டு. அவ்வயிர் தொழும்பன் எனப்பட்டது. விடுத்தல் எடுத்தல்களாகிய மூச்சினை இருத்திப் பிடித்துத் தடுத்தலைச் செய்யின் அவ்விரண்டு கடாவும் ஒரு கடாவாகும். தடுத்தல் - கும்பகம்.

(அ. சி.) இரண்டு கடா - இரேசகம், பூரகம். இவ்வூர் - இவ் வுடம்பு. தொழும்பன் - சூவன். ஒருகடா - கும்பகம்.

(24)

1. கூடி. ஆரூர், 7. 50 - 8.

2850. ஒத்த மனக்கொல்லை யுள்ளே சமன்குட்பு

பத்தி வலைபிற் பருத்தி நிறுத்தலால்

முத்தக் கபிறாக மூவர்கள் ஊரினுள்

நித்தம் பொருது நிரம்பநின் ¹றாரன்றே.

(ப. இ.) நேர்மையான மனக்கொலையினைச் செம்மைப்படுத்திப் பத்திவலையினைப் பரப்பினால் பருத்தியாகிய சிவன் ஆண்டு வெளிப்பட்டு நிற்பன். அளவின்றி முறுக்கேறிய கயிறு அறந்து அழிவதுபோல் முக்குணங்களும் அழிந்தன. ஊராகிய எண்ணத்தினுள் தன்னைச் சார்ந்த மெய்யடியார்களைக் காத்தல் தலைவராகிய சிவபெருமானார் தனிக் கடனாதலின் 'நித்தம் பொருதென்றனர்.' முக்குணம் அகலவே எக்காலமுள்ள மிக்க சிவபெருமான் நிரம்ப நின்றருளினன். முக்குணத்தையும் ஒருபுடையொப்பாக மும்மலகாரியம் எனல் அமையும். அமைதிக் குணம் மாயையின் காரியம். ஆட்சிக்குணம் கன்மத்தின் காரியம், அழுந்தற்குணம் மலத்தின் காரியம்.

(அ. சி.) சமன்கட்டி - செவ்விதாக அமைத்து. பருத்தி - சிவம். முத்தக்கயிறு - முறுக்கு அதிகப்பட்டு அறுபட்ட கயிறுபோல. மூவர் - முக்குணங்கள். ஊரினுள் - சித்தத்தில். நிரம்ப - பூரண சிவமாக.

(25)

2851. கூகையங் பாம்புங் கினியொடு பூளுயும்

நாகையும் பூழும் நடுவில் உறைவன

நாகையைக் கூகை நணுக லுறுதலுங்

கூகையைக் கண்டெலி கூப்பிடு² மாறன்றே.

(ப. இ.) கூகையாகிய அறியாமையும், பாம்பாகிய சுட்டறிவும், கினியாகிய அறமும், பூளுயாகிய பாவமும், நாகையாகிய சிற்றறிவும், பூழாகிய அறுபகையும், உடம்பின் நடுவாகிய எண்ணம் என்னும் சித்தத்தின்கண் உறைவன. உறைதல் - தங்கியிருத்தல். நாகையாகிய சிற்றறி வினைக் கூகையாகிய அறியாமை நணுகமுயலும். அப்பொழுது அருள் ஒளிபெற்ற வெள் எலியாகிய ஆருயிர் சிவனை நினைந்து கூவும். சிவனும் வெளிப்பட்டுக் கூகையை அடக்கியருளவன்.

(அ. சி.) கூகை - அஞ்ஞானம். பாம்பு - காமம். கினி - அறம். பூளு - மறம். நாகை - சிற்றறிவு. பூழும் - குரோதமும். நடுவில் - சித்தத்துள். எலி - சூவன்.

(26)

2852. குலைக்கின்ற நன்னகை யாங்கொங் குழக்கின்

நிலைக்கின்ற வெள்ளெலி மூன்று கொணர்ந்தான்

உலைக்குப் புறமெனில் ஓடு மிருக்கும்

புலைக்குப் பிறந்தவை போகின்ற வாரே.

(ப. இ.) மனத்தகத்து எழும் நன்மைகளைக் குலைத்தலைச் செய்வது தூய எண்ணங்கள். அவற்றைத் திருவருள் நன்னகை என்று சொல்லப்

1. சமன்செய்து. திருக்குறள், 118.

2. பகல் வெல்லும். திருக்குறள், 481.

படும்அருயொளியாம் பூந்தூளால் விலக்குதல்வேண்டும். சார்ந்ததன் வண்ணமாக இருக்கும் தன்மை வெண்ணிறத்திற்கே உண்டு. அதனால் ஆருயிரை வெள்ளெலி என உருவகித்தனர். நிலைபெற்று நிற்கின்ற வெள்ளெலியாகி உயிர் அமைதி, ஆட்சி, அழுந்தல் என்னும் முக்குணங்களையும் உடன்கொண்டு வந்தது. உலையாகிய உடம்புக்குப் புறமாக அவ்வயிர் செல்லுமானால் அக்குணங்கள் மூன்றும் கெடும். புறம்பாகச் செல்லுதல் என்பது உயிரின் உள்ளம் சிவத்தின் பேரிலேயே பதிந்து கிடத்தல். அவ்வயிர் உடம்பின்கண் பற்றுக்கொண்டிருக்குமானால் அம் முக்குணங்களும் முனைத்து நிற்கும். புலையாகிய மாயைக்குப் பிறந்த அக் குணங்கள் அகலும்வழி இவையாகும். பிறத்தல் என்பது மாயையின் காரியமாகத் தோன்றுதல்.

(அ. சி.) குலை.....உழக்கின் - எழுகின்ற கெட்ட எண்ணங்களை அடக்கினால். வெள்ளெலி -

சார்ந்ததன்வண்ணம் ஆகும் சூவன். உலை - உடம்பு. ஓடும் - முக்குணங்கள் கெடும். இருக்கும் - உள்ளாயின நிலை பெறும். புலைக்கு - மாயைக்கு.

(27)

2853. காடுபுக் காரினிக் காணார்கடுவெளி

கூடுபுக் கானவை ஐந்து குதிரையும்

மூடுபுக் கானவை ஆறுள ஓட்டகம்

மூடுபு காவிடின் மூவணை யாகுமே.

(ப. இ.) மாயையின் பேரொடுக்கப் பெரு வெளி சிவமாகும். அதனைக் காடென ஓதினர். அக் காட்டின்கண் அருளாற் சேர்ந்து நிலைபெற்றன ஆருயிர்கள். கடுவெளியாகிய பாழினைச் சிறிதும் காணார். கூடாகிய உடம்பின்கண் ஐந்து குதிரையாகிய அறிதற் கருவிகள் புகுந்தன. செருக்கு, சினம், சிறுமை, இவறல், மாண்பிறந்த மானம், மாணாவுவகை என்னும் ஆறும் பெரும்பகையாகும். இவற்றை ஓட்டகம் என உருவகித்தோதினர். ஆருயிர்கள் அருட்டுணையால் இவ் வொட்டகங்களை அடக்கி மேற்செல்லுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் சென்றால் அவ்வயிர்கள் மூவணை எய்தும். மூவணையாவது ஆருயிர்ச் செயலறல், அருட் செயலறல், அருளோன் செயலறல் என்ப. இவற்றைச் சூவதரியம், பரதூரியம், சிவதூரியம் எனவும் கூறுப. ஓட்டகம் பாலைநிலக் கருப்பொருள்.

(அ. சி.) காடு - மாயையாகிய காடு. கடுவெளி - சூனியம். கூடு - உடல் ஐந்து. குதிரை - ஞானேந்திரியம் ஐந்து. மூடு பக்கானது அடங்கி ஒழிந்தது. ஆறுள ஓட்டகம் - காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம். மூடுபு - அடக்கி. தாவிடின் ஒழுகினால். மூவிணை - சூவதூரியம், சிவதூரியம், பரதூரியம்.

2854. கூறையுஞ் சோறும் குழாயகத் தெண்ணெயும்

காறையும் நாணும் வளையலும் கண்டவர்

பாறையி லுற்ற பறக்கின்ற சூலைபோல்

ஆறைக் குழியில் அழுந்துகின் ¹றாரன்றே.

1. தம்கையே. ஆரூர், 7.

(ப. இ.) உடுக்கும் உடையும், உண்ணும் சோறும், குழாய்க் கலத்து எண்ணெயும், கழுத்தணியாகிய காறையும், அரைஞாணும், கைவளையலும் கண்டவர் அவற்றின்கண் பெருமயக்குக் கொள்கின்றனர். இவையனைத்தும் நிலையில்லாத மாயாகாரியப் பொருள்களாகும். இவற்றின் உண்மையினை உணராது இவை நிலைக்குமென மயங்கித் தடுமாற்றம் எய்துகின்றனர். அவர்கள் உள்ளம் அப் பொருள்களினிடத்து விரைந்து பறந்து செல்கின்றது. அதற்கு ஒப்புப் பாறையில் உலரும்படி விரித்த சூலை பெருங்காற்றால் பறந்து செல்வதாகும். அவ் வுயிர்கள், ஆறைக்குழியில் வீழ்ந்து அழுந்தும். ஆறைக்குழி என்பது செருக்குச் சினம் முதலாகிய (2853) ஆறுபகையுமாகும். ஆறு என்பது ஆறை என ஐகாரச் சாரியை பெற்றதாகும்.

(அ. சி.) கூறை - ஆடை. குழாய் - பாத்திரம்; (முன் காலத்தில் மூங்கில் குழாய்கள் பாத்திரமாக உபயோகப்படுத்தப்பட்டபடியால் அவ் வழக்கு இலக்கியங்களில் பயின்றது). காறை - கழுத்தணி. நாணும் - அரை நாண். ஆறைக்குழி - உபத்தம்.

2855. துருத்தியுள் எக்கரை தோன்று மலைமேல்

விருத்திகண் காணிக்கப் போவார்முப் போதும்

வருத்தியுள் நின்ற மலையைத் தவிர்ப்பாள்

ஒருத்தியுள் ளாளவர் ஊறி ¹யோமே.

(ப. இ.) நோக்கமும் நூக்கமும் என்பன முறையே பிரவிருத்தி நிவிர்த்தி என்று பேசப்படும். இவை இரண்டும் ஒருங்கு நிகழ்வனவாகும். ஊதுந் துருத்தி காற்றை வாங்கி வெளிவிடும் கருவி. அக் கருவியே இவற்றிற்கு ஒப்பாகும். நோக்கமும் நூக்கமும் ஆகிய இச் செயல்களுள் விருத்தியாகிய நோக்கத்தினைக் கண்காணித்தற் பொருட்டு ஆருயிர்க் கிழவர் முபோதும் போவர். திருவருளம்மை உடனின்றி சித்தவிருத்தியாகிய நோக்கத்தினைத் தவிர்த்தலாகிய நூக்கத்தினைப் புரிந்தருள்வள். இந் நோக்கத்தினை மலையென உருவகித்தனர். அவள் ஒப்பில்லாத பேறிவுப் பேராற்றற்

பேரருட் பெருந்திருவினளாவள். அவள் இணை பிரியாது துணையாக ஓட்டி வாழும் ஊராகிய சிவபெருமானாரை நாமாக அறியவல்லோம் அல்லோம். திருவருள் காட்டச் சேர்ந்து காண்போம் என்க. இதுவே "தாயுடன் சென்றுபின் தாதையைக்கூடி" என்பதன் பொருளாகும்.

(அ. சி.) துருத்தி - பிரவிருத்தி, நிவிர்த்தி. அக்கரை - எல்லை. மலைமேல் விருத்தி - சித்தவிருத்தி; காமாதிக்கள். ஒருத்தி - சிவசத்தி. ஊர் - இருப்பிடம்.

(30)

2856. பருந்தும் கிளியும் படுபறை கொட்டத்

திருந்திய மாதர் திருமணப் பட்டார்

பெருந்தவப் பூதம் பெறலுரு வாகும்

இருந்திய பேற்றினில் இன்புறு வாரே.

(ப. இ.) ஆருயிர் செய்துகொண்ட வினைப் பயனுக்குத் தக்கவாறு திருவாணையால் இன்பத்துன்பங்கள் வருகின்றன. இவற்றை இன்பந்

1. ஊர்ந்தார்க். 8. திருக்கோவையார், 9.

தருங் கிளியாகவும் துன்பந்தரும் பருந்தாகவும் உருவகித்தனர். மேலும் கிளியைக்கண்டு மகிழ்கின்றோம். பருந்தைக் கண்டு நடுங்கின்றோம். பறைகொட்ட என்பது பலரறியக் கொடுப்பதெனவும், மலந்தேயக் கொடுப்பதெனவும் பொருள்படும். எனவே துன்பமும் இன்பமும் மலந்தேயக் கொடுக்கப்படுவன. அவற்றை நுகர்விப்பதன் பொருட்டு எண்ணம், மனம், எழுச்சி, இறப்புகளாகிய உட்கரணங்கள் ஆருயிர்களுடன் திருந்தப்பொருந்தின. இதனைத் திருந்திய மாதர் திருமணம் பட்டார் (2868) என்றனர். முதற்கண் தோன்றும் எண்ணம் பூதம் எனப்பட்டது. எண்ணமென்றாலும், நாட்டமென்றாலும், சித்தமென்றாலும் ஒன்றே. அவ் வெண்ணம் சிவத்தைப் பேணுதலாகிய தவத்தான் நன்மை எய்தும். அது கைகூடவே பெறதற்கரிய திருவடிப் பேற்றின் இன்ப வரு வெளிப்பட்டிருக்கும். அதுவே திருந்திய பேறெனப்பட்டது. அப் பேற்றின்கண் இருந்து இன்புறுவா ரென்க. 'ஊண்பேறாம் பிள்ளை உறுபுணர்வாம் நாச்சுவையும், காண்பரறிவோர்மணத்தாற் காண' என்பதனை நினைவு கூர்க.

(அ. சி.) பருந்தும் கிளியும் - அறமும் மறமும். படுபறை கொட்ட சுகதுக்கங்களை உண்டாக்க. மாதர் - மனம் முதலிய உட்கரணங்கள் திருமணப்பட்டார் - ஒருமை அடைந்தோர். பெருந்தவப்பூதம் பெறல் - பெருந்தவத்தினைச் சித்தம் அடைதலால். உருவாகும் இருந்திய பேறு - உண்டாகும் முதிப்பேறு.

(31)

2857. கூடும் பறவை இரைகொத்தி மற்றதன்

ஊடுபுக் குண்டி யறுக்குறில் என்னொக்குஞ்

சூடெறி நெய்யுண்டு மைகான் றிடுகின்ற

பாடறி வார்க்குப் பயனெளி 1தாசுமே.

(ப. இ.) ஆருயிரின் உடம்பகத்து திடம்படவிருக்கும் மெய், வாய், கண், மூக்குச், செவியென்னும் அறிதற்கருவி ஐந்தும் கூடும் பறவை (1987) என உருவகிக்கப்பட்டன. இக் கருவிகள் முறையே தத்தமக்குரிய ஊறு, சுவையொளி, நாற்றம், ஓசை என்னும் புலப் பொருள்களுடன் கூடும். கூடி நுகர்ந்து கொண்டிருக்கும். அதனையே இரை கொத்தி என்றனர். கொத்தி என்பதன்பின் இருக்கும் என்னும் ஒரு சொல் சொல்லெச்சமாக வந்து பொருந்திற்று. திருவருள் வலத்தால் ஆருயிர் அதனூடு புகுந்து உண்டியாகிய அந் நுகர்வினை அறத்தல் வேண்டும். அந்நனம் அறுத்தால் கைகூடுவது என்னெனில் கூறுதும். சூடாகிய மெய்யுணர்வுத் தழுவால் எறிதலாகிய நெய் திருவடிப் பேரின்பமாகும். அவ் வழியா வின்பத்தினை நுகர்தல் வேண்டும். நுகர்வார்க்கு மைபோலும் அறியாமையைக் கக்கும் புல்லுமலமாகிய இருளையொழிக்கும் தன்மை ஏற்படும். அந்நனம் அம்மலம் ஒழிக்கப்படவே திருவடிப்பேறு எளிதாகக் கைகூடும். அறுத்தல் - கொள்ளாது தள்ளுதல்.

(அ. சி.) பறவை - இந்திரியம். இரை - சுவை முதுவிய ஐந்து. அதனூடுபுக்கு - அவ் விந்திரியவழிச் சென்று. உண்டி அறுக்குறில் - சுவை முதுவிய விஷயாதிகளை நூக்கில். என்னொக்கும் என்ன கிடைக்கும். சூடு ஏறி - தவத்தால் உண்டாகும். நெய் - சிவானந்தம். மை கான்றிடும் - அவிச்சையை ஒழிக்கின்ற. பாடு - தன்மை.

(32)

1. இந்திரிய. 8. கண்டபத்து, 1.

" பருகிப். சுவக, 1368.

2858. இலையிலலை பூவுண் டினவண் டிங்கில்லை

தலையிலலை வேருண்டு தாளிலலை பூவின்

குலையிலலை கொய்யும் மலருண்டு சூடுந்

தலையிலலை தாழ்ந்த கிளைபுல ராதே.

(ப. இ.) இலையாகிய இறைநூற் பயிற்சி யில்லை. பூவாகிய நோக்கமுண்டு. நோக்கம் - பிரவிருத்தி. வண்டின் கூட்டம் என்று சொல்லப்படுகிற தொண்ணூற்றாறு (2139) மெய்களின் ஆராய்வு இங்கில்லை. தலையாகிய பயிற்சிப் பயனாம் பேறு இல்லை. வேராகிய காரணப் பயிற்சியுண்டு. தாளாகிய முயற்சியில்லை. பூங்கொத்தாகிய

புலப்பொருட்சுவைச் சேர்க்கை இங்கில்லை. ஆனால் உலுழாபும் கொய்யும் மலருண்டு. அம் மலர் உலுழாகக் கழிதலின் அம் மலரினைச் சூடும் தலையாகிய ஆருயிர் முனைப்பு இங்கில்லை. அம் முனைப்பு கிளைத்துத் தோன்றுதலுமின்று. புலர்தல் - தோன்றுதல். நான்முகன் தலைகிள்ளப்பட்டதென்பது முனைப்பதற்றப்பட்டதென்னு மெய்ம்மையினை ஈண்டுன்னுக.

(அ. சி.) இலை - நூற்பயிற்சி. பூ - பிரவிருத்தி. வண்டு - தத்துவ ஆராய்ச்சி. தலை - சாத்தியம். வேர் - சாதகம். தான் - சாதக முயற்சி. பூவின் குலை - சவை முதலிய விசயக் கூட்டம். கொய்யும் மலர் - சுகதுக்க அனுபவம். கொய்யும் தலை - ஆன்ம அனுபவம். கிளை - சுவபோதம்.

(33)

2859. ¹அக்கரை நின்றதோர் ஆல மரங்கண்டு

²நக்கரை வாழ்த்தி நடுவே பயன்கொள்வர்

மிக்கவ ரஞ்சு துயரமுங் கண்டுபோய்த்

தக்கவர் தாழ்ந்து கிடக்கின்ற ³வாறன்றே.

(ப. இ.) திருவடிப் பேறாகிய அக்கரைக்கண் சூர்மிகு சிறப்பினனாகிய சிவபெருமான் ஆருயிர்கள் உய்தற் பொருட்டு நெறி நூலும் துறை நூலும் (தமிழ் வேதாசமங்கள்) ஆக்கவிக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டருளினன். அதன்பொருட்டு ஆலமரத்தடியில் தென்முகச் செல்வராய் வுற்றிருந்தருளினன். நூலும் தோற்றுவித்தருளினன். அக் குறிப்பே ஆல் + அமர் + அம் = ஆலமரம் கண்டு என ஓதப்பட்டது. உள்குவார் உள்கிறறெல்லாம் உடனிருந்துணர்ந்து அப்பொழுதே தோன்றும் அருளாளர் நக்கர். நக்கர் - தோன்றுபவர். அவர் சிவபெருமானாவார். அவரைத் திருமுறை வாயிலாக வழிபட்டு அடியார் நடுவே யிருக்கும் பயன் கொள்வார் மிக்கவராவார். ஐவகைத்துன்பமாவன: தொன்மை இருள், செருக்கு, அவா, ஆசை, சினம் என்பன. இவை காரியத்தைக் காரணமாக மொழியப்பெற்றன. இவ்வகைத் துன்பத்தினுக்கே தக்கவராய் அவற்றுள் ஆழ்ந்து கண்டதே கண்டு கொண்டதே கொண்டு செல்வார் பிறப்புச் சூழலில் தாழ்ந்து கிடக்கும். முறையினராவார்.

(அ. சி.) அக்கணம் நின்றதோர் - ஆன்மாவிற்பொருந்தியதோர். ஆலமரம் கண்டு - ஆல் அமர் அம் கண்டு - சிவத்தைக் கண்டு. நக்கண - வெளிப்படையாக. நடுவே - நடுநிலையுடன். அஞ்சு துயரம் - அஞ்சு துன்பம்: (அவித்தை, அஸ்மிதை, இராகம், துவேஷம், அபினிவேசம.்)

(34)

(பாடம்) 1. அக்கண. 2. நக்கண.

3. காமம். திருக்குறள், 360.

2860. கூப்பிடு மாற்றிலே வன்கா டிருகாதங்

காப்பிடு கள்ளர் கலந்துநின் றாருளர்

காப்பிடு கள்ளரை வெள்ளர் தொடர்ந்திட்டுக்

கூப்பிடு மூண்டதோர் கூரைகொண் டாரன்றே.

(ப. இ.) சிவனோ டொருங்கும் பாவனை முறையில் உலகக் கட்டுகள் நூங்கும். கூப்பிடும்: கூப்பிடுமென்பதன் திரிபு. மிகவும் வன்மையான காடுகள் இரண்டுள. அவை நினைப்பும் ஐயமும் ஆகிய சங்கற்ப விகற்பங்கள் என்ப. இவை அறியாமையால் விளைவன. மேற்போக வொட்டாது தடுக்கும் கள்வர் பலர் கலந்து நின்றனர். இவர்களையே ஐம்புலக் கள்வரெனவும், ஐம்புலவேடரெனவும் கூறுப. அங்ஙனம் காப்பிடுங் கள்ளரை நூக்கி நிறுத்தும் வெள்ளராகிய சிவனடியார் தொடர்ந்து நிற்கின்றனர். அருளால் அக்கள்வரைக் கூப்பிடச் செய்தனர். இவர்கள் திருவடிப் பேரின்ப வெள்ளப் பெருக்குடையராவர். வாவா என்று கூப்பிடும் பெரியதோர் கூரையாகிய வீடு கொண்டாரென்க.

(அ. சி.) கூப்பிடும் - உலகபந்தம் நூக்கும். ஆற்றில் - சிவோகம் பாவனா முயற்சியில். வன்காடு இருகாதம் - சங்கற்ப விகற்பத்தோடு கூடிய இருவிதக் காடு ஆகிய அஞ்ஞானம். காப்பிடு கள்ளர் - காவல் செய்யும் இந்திரியக் கள்வர். வெள்ளர் - சிவானந்த வெள்ளப்பெருக்கு உடைய அடியவர். கூப்பிடும் - வாக்கு வியாபாரமும். கூரை - வீடு, சுவன்முத்தி.

(35)

2861. கொட்டியும் ஆம்பலும் பூத்த குளத்திடை

எட்டியும் வேம்பும் இனியதோர் வாழையுங்

கட்டியுந் தேனுங் கலந்துண்ண மாட்டாதார்

எட்டிப் பழத்துக் கிளைக்கின்ற²வாறன்றே.

(ப. இ.) குளமாகிய ஆருபிரின்கண் புணர்வும் புலம்புமாகிய கொட்டியும் ஆம்பலும் பூத்துக்கிடந்தன. சுட்டியுணரப்படுவதாகிய பெயரும் வடிவும் விடத்தக்கன. ஆதலின் அவற்றை எட்டியும் வேம்பும் என உருவகித்தனர். இவையகலவே இனியதோர் வாழையும், சுட்டியும், தேனும் கலந்துண்ணலாகும். இம் மூன்றும் முறையே உண்மை அறிவு, இன்ப, வடிவ உருவமாகும். திருவருளால் இவற்றைக் கலந்து நுகரும் நன்னெறி அறியமாட்டாதார் எட்டிப்பழம் போன்று வடிவும் தோற்றமும் வனப்பும் கண்டு மயங்குவதற்கு வாயிலாகிய நிலையாத உலக இன்பத்தினையே பெரிதென நினைத்து நுகர்ந்து பின் இளைதலாகிய துன்புற்று இளைத்தொழுகின்றனர். எட்டிப் பழம் காட்சி இன்பமும் நுகர்ந்தால் மூட்சியில்

இறப்புத்துன்பமும் தரும் தன்மைத்து. அதனால் அவ் வொப்பு உலகவின்பத்துக்குப் பொருந்திய ஒப்பாகும். எட்டிப்பழம்: எட்டு + இப் பழம் எனப் பிரித்து மிகவும் எளிதாக எட்டக்கூடிய இவ் வுலக இன்பமாகிய பழம் என்றலும் ஒன்று.

1. வெள்ளநாச்சு. அப்பர், 4. 75 - 9.

" காடுங்கரையும். தாயுமானவர், 30. காடுங் - 1.

2. அற்ற. ஓளவையார், மூதுரை, 17.

(அ. சி.) கொட்டியும் ஆம்பலும் - சகல, கேவலம். குளம் - ஆன்மா. எட்டி - வேம்பு; நாமமும் - உருவமும் (விடத்தக்கன ஆதலின்). வாழை - கட்டி, தேன்; சத்து - சித்து, ஆனந்தம். எட்டிப்பழம் எட்டு + இப் பழம் - எளிதிற் சித்திக்கும் இவ் வுலகபோகம். or எட்டிப்பழம் - கண்கவர் வன்பினதாகிய எட்டிப்பழம் விசத்தன்மையுடையபோல, இன்பம் போலத் தோன்றும் உலக இன்பங்களாகிய துன்பங்கள்.

(36)

2862. பெடைவண்டும் ஆண்வண்டும் பூகை வண்ணக்

குடைகொண்ட பாசத்துக் கோலமுண்ட டானுங்

கடைவண்டு தானுண்ணுங் கண்கலந் திட்ட

பெடைவண்டு தான்பெற்ற தின்பு மாமே.

(ப. இ.) ஆருபிரிகள் மல நூக்கத்தின் பொருட்டு அருளால் உடல் கொண்டு உலகிடை உலாவவேண்டிய இன்றியமையாக் கடப்பாடுடையனவாகின்றன. அதன் பொருட்டு உலக அன்னையாகிய பெடைவண்டும் உலக அத்தனாகிய ஆண் வண்டும் ஒன்று கலந்து திருவுள்ளக் குறிப்பான் ஏவுதலை மேற்கொள்கின்றனர். அதனால் மாயாகாரியமாகப் பூகை வண்ணமாக மண் தோன்றுகின்றது. குடைபோன்று வானம் தோன்றுகின்றது. ஏனையவும் முறையாகத் தோன்றுகின்றன. அவ் வுபிரிகள் வினைக்கூடாக நால்வகைத் தோற்றத்து எழுவகைப் பிறப்பினுள் ஏற்ற கோலஞ்சேர் உடல் கொண்டு பிறக்கின்றன. அதுவே கோலமுண்டான் எனக் கூறப்பட்டது. கடைவண்டு எனப்படும் இழிந்த மனத்தால் வினைக்கூடாக விளையும் இன்பத்துன்பங்களை ஆருபிரிகள் நுகரும். கண்போல் எங்கும் செறிந்து எவற்றினும் நிறைந்து நூக்கமற நிற்கும். திருவருளாற்றல் பெடை வண்டு எனப்பட்டது. அத் திருவருளாற்றலால் அவ் வுபிரிகள் பெற்று நுகர்வது பேரின்பப் பெருவாழ்வையாம்.

(அ. சி.) பெடைவண்டும் ஆண்வண்டும் - சத்தியும் சிவனும் ஏவ. பூகை வண்ணக் குடைகொண்ட - பூமியில் பிறந்த. பாசத்துக் கோலமுண்டான் - சூவன். கடைவண்டு - மனத்தால். தான் உண்ணும் - சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கும். கண்கலந்திட்ட பெடைவண்டு - அருட்சத்தியால்.

2863. தட்டத்து நூரிலே தாமரை பூத்தது

குட்டத்து நூரீழ் குவளை எழுந்தது

விட்டத்தி னுள்ளே விளங்கவல் லார்க்குக்

குட்டத்தி விட்டதோர் கொம்மட்டி யாகுமே.

(ப. இ.) தட்டத்து நூராகிய வலது மூக்கின்வழி எடுத்தலைச் செய்யும் இரேசக மூச்செனப்படும் தாமரை பூத்துளது. குட்டத்து நூராகிய இடது மூக்கில் விடுத்தலைச் செய்யும் பூரக மூச்செனப்படும் குவளை எழுந்துளது. வலது மூக்கைப் பிங்கலை யென்றும், இடது மூக்கை இடைகலை யென்றும் கூறுப. விட்டமாகிய நடுநாடியினுள் தடுத்தலெனப்படும் கும்பகஞ் செய்து அவ் வுயிர்ப்பினை அருளால் அகத்தே விளங்கிக் காண வல்லார்க்குச் சிவபெருமான் அல்லது திருவடிப்பேறு மிகஎளிதாகக் கிடைக்கும். இடையறாப் பேற்றின் பேரின்பம் எய்துவர். இதற்கு ஒப்பு கொல்லையில் தானாகவே காய்த்து அளவின்றிப் பல்கிக் கிடக்கும் கொம்மட்டிப் பழமாகும். அதுவே 'குட்டத்திலிட்டதோர் கொம்மட்டி யாமே' என்றருளினா.

(அ. சி.) தட்டத்துநூர் - வலதுமூக்கு, பிங்கலை, தாமரை - இரேசக வாய். குட்டத்து நூர் - இடதுமூக்கு, இடைகலை. குவளை - பூரகவாய். விட்டம் - சுழுமுனை. விளங்க - கும்பகம் செய்ய.

2864. ஆறு பறவைகள் ஐந்தகத் துள்ளன

நூறு பறவை நுனிக்கொம்பின் மேலன

ஏறும் பெரும்பதி ஏழுங் கடந்தபின்

மாறுத வின்றி மனைபுக லாகுமே.

(ப. இ.) ஐந்தகம் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஐம்பூதக் கூட்டரவாலாகிய இவ் வுடலகத்துச் செருக்கு, சினம், சிறுமை, இவறல், மாண் பிறந்தமானம், மாணாவுவகை என்று சொல்லப்படும். அறுபகையாகிய பறவைகள் ஆறும் உள்ளன. நுனிக்கொம்பாகிய எழுச்சியின்கண் எண்ணிலா எண்ணங்களாகிய நூறு பறவைகள் உள்ளன. ஏறும் பெரும்பதியாகிய புலம்பு, புணர்வு, நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படங்கல் என்று சொல்லப்படும் ஏழினையும் கடந்தபின் எவ்வகை மாறுதல்களுமில்லாமல் திருவடிப் பேற்றின்பமாகிய மனை புகுதலாகும். நூறு : அளவின்பைக்கோர் காட்டு. இயற்கைப் புலம்பினைச் செயற்கைப் புணர்வு முதலியவற்றுடன் ஒருங்கு வைத்துச் செயற்கைபோன்று உருவகித்து ஒதினார்; இஃது ஏனைய வேற்றுமைகட்டு இடனாகிய எழுவாயினையும் எழுவாய் வேற்றுமை எனக் கூறுவது போன்றாகும்.

(அ. சி.) ஆறு பறவைகள் - காமாதி ஆறு. ஐந்தகத்து ஐம்பூதங்களால் ஆகிய உடலகத்து.

(39)

2865. கொட்டனஞ் செய்து குளிக்கின்ற கூவலுள்

வட்டன்ப் பூமி மருவிவந் தூறிடுங்

கட்டனஞ் செய்து கபிற்றால் தொழியுள்

ஓட்டனஞ் செய்தொளி யாவர்க்கு மாகுமே.

(ப. இ.) ஆறுபிரிவுகளின் நோக்கமாகிய விருத்திகளையும், முனைப்பையும் அடக்குவதே கொட்டனம் செய்தல் எனப்படும். அந்நன்ம அருளால் அடக்கித் திருவடிப் பேரின்பமாகிய பெரு வெள்ளத்தில் மூழ்குதல் வேண்டும். அக் குறிப்பே குளிக்கின்ற கூவலுள் என ஒதப்பெற்றது. வட்டன்ப் பூமியாகிய நூங்காப் பேரின்ப நிலை ஓங்கிப் பெருகும். வட்டன்ப் பூமி: வட்டு + அல் + ந + பூமி எனப் பிரிந்து சூதாடு காய்போன்று மாறுதல் எய்தாத சிறந்த பூமியாகிய பேரின்ப நிலை எனப் பொருள்படும். அப் பேரின்ப நிலையைத் தங்கச் செய்வதாகிய கட்டுப்பாட்டினைப் பத்தி யென்னும் பருங்கபிற்றால் கட்டுதல் வேண்டும். உள்ளத்தினுள்ளே சிவபெருமானின் பெரும் பேரொளி யாவர்க்கும் ஓட்டுதலைப் பொருந்தி விளக்கமுறும் என்க. கட்டணம் என்பதற்குக் கட்டுச்சோறு என்றலும் ஒன்று. உள் ஓட்டனம் என்பதற்கு உணர்வினுள் ஓட்டியுறும் சோறாகிய பேரின்பம் என்றலும் ஒன்று.

1. நுணிக்கொம்பர். திருக்குறள், 676.

(அ. சி.) கொட்டனம் செய்து குளிக்கின்ற கூவல் - சுவபோதத்தை அடக்கிச் சிவபோதத்தில் திளைக்கில்.

வட்டன்ப்பூமி - சுகநிலை. கட்டணம் செய்து கபிற்றாற் றொழிமி - அந் நிலையைக் கட்டுப்படுத்தி நிலைக்கச் செய்து. உள் ஓட்டனம் செய்து - உள்ளத்துள்ளே ஓங்கவைத்தால். ஒளி - சிவத்தின் ஒளி.

(40)

2866. ஏழு வளைகடல் எட்டுக் குலவரை

ஆழும் விசும்பினில் அங்கி மழைவளி

தாழு மிருநிலந் தன்மை யதுகண்டு

வாழ நினைக்கில தாலய மாகுமே.

(ப. இ.) உலகங்கள் ஏழையும் தனித்தனி எழுந்து வளைவாகச் சூழ்ந்திருக்கும் கடல்கள் ஏழு. நிலத்தினை அழுத்திக்கொண்டிருக்கும் ஓங்கி உயர்ந்த சிறந்த மலைகள் எட்டு. இவை ஆழ்ந்திருக்கும். விசும்பாகிய வானமும், வளியாகிய காற்றும், அங்கியாகிய தூயும் மழையாகிய நீரும், இவற்றைத் தாங்கித் தாழ்ந்திருக்கம் நிலமும் என்னும்

ஐம்பூதச் சோக்கையாலாகிய இவ் வலகமும் இவ் வடலும் சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோவில்களாகும் (1792). இவ் வுண்மையினை அருளால் பொருளாய்வின்வழிக் காணுதல் வேண்டும். உலகைச்

"சுவை யொளி யூறோசை நாற்றமென் றைந்தின்

வகை தெரிவான் கட்டே யுலகு."

(27)

என்னும் தமிழ்மறையின்படி ஆய்தல் வேண்டும். இத்திருப்பாட்டினிற்கு எல்லாரும் நிலையாமை யொன்றே குறிக்கோளாகக் கொண்டனர். இந்நிலையாமை புற ஆய்வாகும். அக ஆய்வாகக் கொள்ளுங்கால் 'இருதிறன் அல்லதாய் சிவசத்தாய்'க் காணப்படும் மெய்ப்பொருட்டெளிவு தோன்றும் தோன்றவே அம் மெய்ப்பொருட்சிவத்தை அடைதற்கு இவ்வடலும் உலகமும் துணைக் கருவிகளென்னும் துணிவு தோன்றும். தோன்றவே, இவற்றைத் திருக்கோவிலெனக் கொண்டு 'உடல்பினை நானிருந் தோம்புகின்றேனே' (705) என்னும் முறைமைப்படி ஓம்பப்படும். அதுவே வாழ நினைக்கின்றதாகும். இதுவே 'அற்குப ஆங்கே செயல்' என்னும் செந்தமிழ்ப் பொதுமறையின் செம்பொருளாகும்.

(அ. சி.) ஏழு வளைகடல் - அக்காலத்துக் குறிப்பிட்ட பூமி அண்டத்து ஏழு கடல். எட்டுக் குலவரை - சிறந்த எட்டு மலை. ஆழம் - இருக்கும். விசம்....இருநிலம் - நிலம், நீர், தீ, வளி, வெளி. அது ஆயயாமே - அந் நிலம் ஆயயம் போன்றது. ஆ + லயம் - ஆன்மா சிவத்தோடு இலயிக்கும் இடம்.

(41)

2867. ஆலிங் கனஞ்செய் தகஞ்சுடக் சூலத்துச்

சாலிங் கமைத்துத் தலைமை தவிர்த்தனர்

கோலிங் கமைத்தபின் கூப்ப் பறவைகண்

மாலிங்கன் வைத்தது முன்பின் வழியன்றே.

(ப. இ.) பெருங்காதலுடன் கவவுக்கை நெகிழாமல் காற்றாடறுக்காமல் கட்டித்தழுவி அகம்சூடுண்டாக இருவரும் மருவினர். அதனால் அருஞ்சூல் உண்டாயிற்று. 'அன்புநாண் ஒப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மை' என்னும் ஐம்பெரும் சால்பினையும் அச் சூலுற்ற மகவின்பால் வைத்துத் தம்முனைப்பாம் தலைமை தவிர்த்தனர். இல்லொழுக்க முறையாகிய கோலினை அமைத்தனர். அஃதாவது குடும்பவாழ்க்கையினை முறையுறச் செய்தனர் என்பதாகும். செய்யவே கிணற்றகத்துள்ள பறவைகளையொப்பப் பொறிபுலன்கள் மயங்கி நெறியல்லா நெறிச் செல்லவாயின. எனினும் ஓரோவழி அந்நனம் செல்லநேரின் அஃது அவ்வுயிர்கள் முன்செய்து கொண்ட வினைக்கூடாக நேர்வதாகும். அந்நனம் நேரின் அருளால் அவ்வுயிர்கள் அவற்றின்பின் செல்லாது நெறிமுறையே சென்று நிலைபெறும்.

(அ. சி.) ஆலிங்கனம் செய்து - மோகத்துடன் கூடி. அகம் சுட உள் வருந்த. சூலத்து - கருப்பையில். சால் இங்கு - உடம்பை இவ் வலகத்தில். கோல் - ஆட்சி, ஈண்டு வாழ்க்கை. கூபப் பறவைகள் - உடம்பின்கண் அமைந்த இந்திரியங்கள். மால் மயக்கம். முன்பின் முன்னர் (முன் சென்மங்களில்) இந்திரியங்களின் பின் (இந்திரியங்கள் சென்றவழியில்).

(42)

2868. கொட்டுக்குந் தாலி இரண்டே இரண்டுக்குங்

கொட்டுக்குந் தாலிக்கும் பாரை வலிதென்பர்

கொட்டுக்குந் தாலிக்கும் பாரைக்கும் மூன்றுக்கும்

இட்டம் வலிதென்பர் ஈசன்¹ அருளன்றே.

(ப. இ.) புலன் நுகர்ச்சியின் பொருட்டு இருவரும் தெய்வ அடையாளமாகிய து, ஆசான், சான்றவர், ஊரவர், ஊவினர் முதலிய பலரும் சான்றாகத் திருமணம் செய்துகொள்கின்றனர். அங்ஙனம் செய்த உரிமையின் அடையாளமாகத் தாலி காணப்படுகிறது. ஒருவர்பால் காணப்படும் தாலி இருவர் உரிமையினையும் எடுத்தியம்புகின்றது. புலன் நுகர்ச்சியென்பது புலன்கள் துநெறிக்கட் செல்லாது நன்னெறிக்கட் செல்லுமாறு ஒருவருக்கொருவர் துணையாகச் செலுத்தும் உரிமையை மாற்றிக் கொள்ளுதல். இது, 'கண்டுகேட் டுண்டியிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும், ஒண்தொடி கண்ணே யுள.' (1101) என்னும் செந்தமிழ்ப் பொது மறையான் உணரலாம். ஒண்தொடிக்கு உரிமையாக்கப் பெற்ற இப்பொறிகள் என்பால் அவள் உடைமையாக இருக்கின்றன. இவற்றிற்கு உரிய முதன்மையும் உரிமையும் அவள் பாலுள்ளன. என் விழைவுபோல் பிழைபாடேதும் செய்ய இயலாது. அவள் விழைதக்கனவே யான் செய்ய இயலும். அதனாலேயே அவள் வாழ்க்கைத்துணை எனப்பட்டாள். வாழ்க்கை இம்மை, உம்மை, அம்மை என மூவகைப்படும். இம்மை - இப்பிறப்பு. உம்மை - மேற் பிறப்பு. அம்மை - பிறவாச் சிறப்பு. இவையே உரிமைத் தாலியின் அருமை பெருமையாகும். இறை நினைவு நுங்கிய உரிமைப் புலனுக்கர்ச்சி தோறும் விளையும் பயன் இரண்டே. அவை இன்ப துன்பம் என்பன. புலனுக்கர்வாகிய கொட்டுக்கும் அதன் உரிமையாகிய தாலிக்கும் மேலாகிய வன்மையுடையது பாரையாகிய விழைவென்ப புலனுக்கர்வு, அதன் உரிமை. வலனாம் விழைவு இம்

1. மணவன்காண். அப்பர், 5. 63 - 4.

" யாதொன்று. 12. குங்கலியக்கலயர், 9.

" அரும்பெறன், " கண்ணப்பர், 9.

" களங்கனி. புறநானூறு, 127.

மூன்றற்கும் வலிது திருவடிக்கண் வைக்கும் அன்பு. அவ்வன்பே சிவபெருமான் திருவருள் இன்பினைத் தரவல்லது.

பொற்றாலியின் சிறப்பினை வருமாறு நினைவுகூர்க்:

"பெண்ணே அணிபூணும் பெய்வாற்பிற எல்லாரும்

கண்ணையந்ந காதுலன்றான் கட்டுவனால் - கண்ணையாம்

நற்றாலி என்னும் நழுவா நகையாகும்

பொற்றாலி பூணல்முறை போற்று."

(அ. சி.) கொட்டு - இந்திரிய நுகர்ச்சி. தாலி - சுகதுக்க அனுபவம். பாரை - பொருள்களை அனுபவிக்கும்

ஆசை. இட்டம் - திருவருட்சத்தியின் சம்பந்தம்.

(43)

2869. கயலொன்று கண்டவர் கண்டே இருப்பார்

முயலொன்று கண்டவர் மூவரும் உய்வார்

பறையொன்று பூசல் பிடிப்பா னொருவன்

மறையொன்று கண்ட துருவம்பொன்¹ னாமே.

(ப. இ.) கயல்போல் மாறிமாறிப் பிறழும் இவ்வுலகியல்பினை நிலையும் உறுதியும் உலைவில் தலைமையும் உடைய

ஒன்றென மாறான எண்ணங்கொண்டு கண்டவர், பிறப்பு இறப்பு என்னும் பெரும் பிறழ்வுத்துன்பினைக்

கண்டுகொண்டேயிருப்பார். அழிவில் முயல்வாம் நற்றவமாகிய சூலம், நோன்பு, செறிவு என்னும் முந்நிலையும் கண்ட

மூவரும் செந்நெறிச் சென்று 'நடுவாக நன்றிக்கண் தங்கியான்' எய்தும் வாழ்வினராய் வாழ்வுறுவர். நடுவாக

நன்றிக்கண் தங்கியான் வாழ்வு சமரச சன்மார்க்க வாழ்வு. இதனையே பொதுநெறி வாழ்வெனக் கூறுப. இதுவே

திருவள்ளுவர் உள்ளிட்ட செம்பொருட்டுணிவினராம் தென்புலச் செல்வர் வாழ்வு. போர்ப் பறையனையவாய் வாய்ப்பறை

கொட்டும் சமயக்கணக்கார் தரும் பூசலை நேகமெனப் பிடித்து நிற்பானொருவன் பாசவலைப்பட்டு ஆசைமிக்குற்றும்

பிறப்பன். செந்தமிழ் நெறிநூல் துறைநூல்களாகிய வேதாகம மறையொன்று உறுதியாகப் பற்றி வாழ்பவன் அசையா

நிலையென்னும் துருவம் போன்றவன் ஆவன். அவன் சுடச்சுடரும் பொன்போல் மலம்நூங்கி ஒளிவிட்டுத்

திருவருட்டுணையால் சிவனடி எய்திச் செம்பு செழும் பொன்னாம் விழுமிய சிறப்பு நிலையினை எய்துவன். செங்கல்

செழும் பொன்னாக்கும் விழுமியோன் சிவனல்லவா? அவன் ஆருயிரைத் தன் வண்ணம் ஆக்கியருளும் உண்மை

வண்மை அருளுக்கு அடையாளம் அல்லவா அது? அங்ஙனமே அருள்வன். துருவம் - அசையாநிலை.

(அ. சி.) கயல் - மாறி மாறி வருகின்ற உலகம். முயல் - தவ முயற்சியால் அடையக்கூடிய சிவம். மூவர் - சரியை,

கிரியை, யோகவான்கள் (ஞானவான்கள் அடைதல் நிச்சயமாதலால் அதைக் கூறாமல் விட்டார்). பறையொன்று பூசல் -

ஆரவாரமுடைய சண்டை. மறையொன்று கண்ட - தமிழ் வேதப் பொருளாயுள்ள ஒன்றைக் கண்ட. துருவம் - ஆன்மா.
பொன்னாமே - மலம் நூங்கிச் சிவத்தோடு கலக்கும்.

(44)

1. செம்பிரத சிவஞானசித்தியார், 11. 2 - 2.

2870. கோரை எழுந்து கிடந்த குளத்தினில்

ஆரை படர்ந்து தொடர்ந்து கிடந்தது

நாரை படுகின்றாற் போலல்ல நாதனார்

பாரை கிடக்கப் படுகின்ற¹வாறன்றே.

(ப. இ.) ஆருபிரகனின் எண்ணமாகிய சித்தம் குளம் என்பபடும். அக் குளத்தின்கண் விரிந்த அறிவாகிய கோரை எழுந்து கிடந்தது. ஆரைச் செடிபோன்று பின்னிக்கிடக்கும் ஆசை அவ் விரிந்த அறிவினை மறைத்துப் படர்ந்து மூடிக்கிடந்தது. குளத்தினிலுள்ள மூன்களைத் தனக்கு இரையாகத் தன் நன்மையின் பொருட்டு நாரையாகிய கொக்கு கவரக் கருதுகின்றது. அதற்குரிய செவ்வி பார்த்து அக்குளத்தில் தங்கியிருக்கின்றது. அதுபோன்று அல்லாமல் விழுமிய முழுமுதற் சிவன் ஆருபிரகனின் நன்மையின்பொருட்டே அவ்வுபிரகனின் உள்ளமாகிய வன்பாரையிடத்துச் செவ்விநோக்கிக் காத்திருக்கின்றனன். இவ்வுண்மை தெரிந்தால் அவரை அப்பொழுதே கூடி யின்புறலாம். நாரை உவமை மறுதலைப் பொருளின்கண் வந்தது; "மற்றாங்கே" 2 என்பது போன்று.

(45)

2871. கொல்லைமுகக் காதமுங் காடரைக் காதமும்

எல்லை மயங்கிக் கிடந்த இருநெறி

எல்லை மயங்கா தியங்கவல் லார்குக்கு

ஒல்லை கடந்துசென் றூர்புக லாகுமே.

(ப. இ.) பிறப்பினைக் கொல்லும் தலைமைப் பாடமைந்த 'ஓ' மொழி கொல்லை எனப்பட்டது. அவ் ஓ மொழிக்கண் அகர உகர மகரமாகிய மூன்றெழுத்தும் கூடியுள்ளன. அ + உ + ம் என்பது இரண்டரை மாத்திரைகளைக் கொண்டதாகும். அகர உகரம் குற்றெழுத்துக்கள். அவை இரண்டும் மூன்றும் மாத்திரை பெற்ற எழுத்தாகவேண்டுமாயின் ஒன்று நெடிலாதல்வேண்டும். எனவே உகரம் ஊகாரமாகக் கொள்ளுதலமையும். குற்றெழுத்தாகிய அ, இ, உ, எ, ஓ என்னும் ஐந்தும் ஒரு புடையொப்பாக முறையே வன்பாற்றல், நடப்பாற்றல், அன்பாற்றல், அறிவாற்றல், உழைப்பாற்றல் எனக் கொள்க. இவ்வைவகையாற்றல்களும் ஆருபிரகளுடன் கலந்து தொழிற்படுத்து முறையினை நெட்டெழுத்தாகக்

கொள்ளுதல்வேண்டும். அந்த முறையில் அ + ஊ + ம் = ஓம் என்றாகும். மந்திரமாதலின் (2751) மறைத்தும் குறைத்தும் கூட்டியும் கூறுதன் மரபு. இதன்கண் குறைத்துக் கூறப்பட்டது. 'சிவாயநம' என்பதன்கண் 'வா' கூட்டிக் கூறப்பட்டது. எனவே ஓ என்பது இருமாத்திரையாக இருப்பினும் மூன்று மாத்திரையாக அளபெடுத்து ஒலித்தல்வேண்டும். அப்பொழுது 'ஓஓ' என்றாகும். இதுவே 'முக்காதம்' என மொழியப்பட்டது. காடாம் 'ம'கரம் அரைமாத்திரையாகும். திருவடி எல்லை காணவொட்டாது நன்னெறியும் புன்னெறியுமாகிய இருநெறிகள் மயங்கிக் கிடந்தன. இவ்விருநெறிகளையும் முறையே அருள் நெறியும் மருள்நெறியுமென்று கூறலாம். எல்லை மயங்காது அருள் நெறியில் ஒழுகவல்லார்கட்குத் திருவருட் பெருந்துணையால் நனிமிக

1. வினையென். 8. திருச்சதகம், 37.

2. கெடுப்பதூஉம். திருக்குறள், 15.

விரைந்து சென்று தனிப்பெருவாழ்வாம் திருவடிப்பேரூர் புகுந்து பேரின்புறலாம்.

(அ. சி.) கொல்லை - பிரணவம் (அ - 2) முக்காதம் - அகரமும் உகரமும் மூன்று மாத்திரை அளவின. காடு அரைக்காதம் - மலக் காடாகியம் அரைமாத்திரை அளவினது. எல்லை - அளவு. ஓல்லை - விரைவாக. ஊர் - முத்தி உலகம்.

(46)

2872. உழவொன்று வித்து ஒருங்கின காலத்து

எழுமழை பெய்யாத் திருநிலச் செல்வி

தழுவி வினைசென்று தான்பய வாகு

வழுவாகு போவன் வளர்சடை போனே.

(ப. இ.) நன்னெறிநான்மை (2615) நற்றவமாம். உழவினை அருளால் ஒருங்கிய மனத்துடன் நெருங்கித் திருந்தச் செய்தால், இருவினையொப்பு வாய்ந்த செவ்விநேர்ந்த காலத்துத் திருவருண்மழை எழுந்து பெய்யும். பெய்யா: செய்யா என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினைஎச்சம். திருவருள் வழ்ச்சியாகிய திருநிலச் செல்வி தழுவுவள். தழுவவே எஞ்சுவினை, ஏன்றவினை, ஏறு வினையாகிய முத்திறவினைகளும் மூளா. வளர் சடையோன் ஆகிய சிவபெருமான் கன்றின்பின் அணையும் ஆன்போல் தவறாது வந்து திருவருள்புரிவன்.

(அ. சி.) உழ.....காலத்து - தவம் கைகூடிய காலத்து. எழுமழை பெய்யா - ஞானத்தை எழுப்புகின்ற அருள்மழையைப் பெய்து. திருநிலச் செல்வி தழுவி - திருவருட்சத்தி பதிந்து. வினை சென்று தான் பயவாகு மூவகை வினைகளும் இன்பதுன்பங்களைத் தராது. வழுவாகு போவன் - தவறாமல் அருள்செய்வான்.

2873. பதுங்கிலும் பாப்புலி பன்னிரு காதம்

ஓதுங்கிய தண்கடல் ஓதம் உலவ

மதுங்கிய வான்களி யாதமு தூறப்

பொதுங்கிய ஐவரைப் போய்வளைத்¹ தானே.

(ப. இ.) ஏதும் முயற்சியின்றி வாளா ஓரிடத்தில் நாம் அடங்கியிருந்தாலும், நம்முடைய வாழ்நாளை வரைசெய்யும் உயிர்ப்பு கண்ணிமைப் பொழுதினும் குறைந்த காலநடப்பமுடைய இறைப்பொழுதும் வாளாயிராது விடுத்தலும் எடுத்தலுமாகிய வேலையினைத் தொடுத்துச் செய்துகொண்டேயிருக்கிறது. அதனால் அவ்வயிர்ப்பினை உலவ ஆகுபெயராகப் பாப்புலி என்றனர். வாழ்நாளைப் பெருக்குவதென்பது ஓர் அரும்பெற்றந்தை சூர்சால் மக்கள் ஏர்பெறவேண்டிக் கைமுதல் கொடுப்பது போன்று 'முதலிலார்க்கு ஊதியமில்லை' ஆதலின் மதலையாடு சார்பாக உயிர்ப்பினை நல்கியருளினன். அவ்வயிர்ப்பு இத்துணைத்து நம் வாழ் நாட்கு அலகாய் - எண்ணிக்கையாய் அமைந்ததென்பது நம்மனோரால் அறிய வாராது. தந்தை ஈந்த கைமுதல் பெருகுவதாகிய வளர்ச்சியின்றிச் செலவே செய்துகொண்டிருந்தால் பின் அருகி உள்ளதுபோன்று தோன்றிய தோற்றமுமின்றிக் கெட்டுவிடுமல்லவா? பணம் முற்றும் அற்றவிடத்து அவன் நற்றந்தையை உற்றுக் குறைபிரந்து சற்றும் பேறின்றி

1. அன்றாலின். அப்பர், 6. 50 - 3.

நிற்பன். முயன்றுதொழில் செய்துவளர்த்தவன், தந்தை முந்திவந்தணுக மைந்துடன் நிற்பன். வந்த தந்தையும் மனமகிழ்ந்து பாராட்டித் தன்னுடன் அணைத்துக்கொள்வன். அளவறிந்து வாழவேண்டுமென்பதே திருவள்ளுவநாயனார் அருளிய பொதுமறை; அதுவருமாறு:

"அளவறிந்து வாழாதான் வாழ்க்கை உளபோல

இல்லாகித் தோன்றாக் கெடும்.

(479)

நம்முடைய உயிர்ப்பு ஓய்வின்றி விடுத்தல் பதினாறு விரலளவும் செல்கின்றது. அதனை அவ்வளவில் எடுக்காமல் நான்கு விரலளவை வெளியில் வுணாக்கி விட்டுவிட்டுப் பன்னிரண்டு விரலளவே பற்றிக் கொள்கின்றோம். இங்ஙனம் செல்லும் நான்கு விரலளவையையும் வுணாக்காமல் அப்படியே முற்றாக எடுத்தல் வேண்டும். முற்றாக எடுத்து விட்டால் செலவில்லையேயன்றி வளர்ச்சியுண்டாகாது. வளரவேண்டுமாயின் அவ்வயிர்ப்பினைத் தடுத்தலாகிய கும்பகம் செய்தல்வேண்டும். இப்பயிற்சியை இறைப்பொழுதாய்க் கண்ணிமைப்பொழுதாய், நாழிகையாய், நாளாய், திங்களாய்,

ஆண்டாய், ஊழியாய்ப் புரிந்து வளர்தல் வேண்டும். புலி வுணாய் ஆசைப்பட்டு உணவினைத் தொகுக்கப் பாய்வதும், அரிமா ஆசைப்படாது வேண்டும் வேளை பசிக்கு உண்டு அடங்குவதும் கண்கூடு ஆசையை வென்றானைச் சிங்கம் என்பது மரபு. எனவே அரிமா யோகநிலை எல்லையாகும். ஆனேறு ஞானநிலையாகும். ஒரு நூற்கயிற்றுச் சுருளினைப் பதினாறு விரலளவு வெளிவிட்டுப் பன்னிரண்டு விரலளவு உள்ளிழுத்தால் நான்குவிரல் வெட்டப்பட்டுப் போகின்றது. அங்ஙனமே போய்க்கொண்டிருந்தால் நாளடைவில் அச் சுருள் ஒன்றுமில்லாது போய்விடுமன்றோ? அங்ஙனமின்றி நான்குவிரலளவையும் உள்ளே கூட்டிக்கொண்டால் நம்முடன் ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் ஒதுங்கியிருக்கும் தண்கடலையை திருவடிப்பேரின்பப் பெருங்கடல் நம்மாட்டு மேலோங்கி நிறைந்து கசிந்து எங்கணும் உலவும். இஃது அளவின்றி ஊறும் கிணற்றுநீர் மண் முதலியவற்றால் மூடப்பட்டு மறைந்து இல்லையெனும்படி சொல்லிற்று கிடக்கும். உரனுடை நல்லாரிணக்கத்தால் அம்முடிய மண் முதலியவற்றை அகற்றிவிட்டால் அவ்வூற்றுப் பெருக்கெடுத்து எங்கணும் பாய்வதனையொக்கும். மதுக்களி மிக்க தேன்நிறை அழிவிலாக் காழில் கனியாகிய நிறைந்த துன்பில் இன்பமிழ்து. நுகர நுகரப் பெருகி ஊறும். அங்ஙனம் ஊறலால் முன் நம்மைப் பொசுங்கும்படி வருத்திய ஐம்புலன்களை இன்று நாம் பொசுங்கும்படி வளைத்து வெல்வோம். இதுவே "நேரிழையைக் கலந்திருந்தே புலன்களைந்தும் வென்றானை" யென்னும் மெய்மறையினை ஐயமில் உய்யும் குறிப்பாகும். புலன் வென்றான் அன்றாலின் கழிநுந்து அறஞ்சொன்னான்; அதுதாம் நால்வர்க்கெனவும் நவில்ப. நால்வர் நாற்பொருளாளர். நானெறியாளர் எனவும் கூறுப உண்மையான் நோக்குவார்க்கு எண்ணம், மனம், எழுச்சி, இறுப்பு என்னும் நாற்பாலாரேயாவர். எனவே அறம் சொல்லுதல் பிறர்க்கன்று நமக்கேயாம். பிறர்க்கு நடைமுறையில் நடந்து திடம்பெறக் காட்டல் நன்றாம். இதனை வரும் வெண்பாவால் நினைவுகூர்க.

"ஆலாம் அடிநினைவு அந்நால்வர் உட்கரணம்

மேலாம் அறமவர்க்கே மேவுவித்தல் - நூலாம்

அடையாளத் தன்கைபோன் றாண்டாண்டுள் ளார்க்கு

நடையாலே தாம்காட்டல் நன்று."

(அ. சி.) பதுங்கிய.....காதம் - பன்னிரண்டங்குலம் பரிந்திடும் பிராணன். ஓது . . . . . உலவ - சிவானந்தக்

கடலின் உணர்ச்சி தோன்ற நாலங்குலம் கூடிக்கொளின். மது . . . . . ஊற - தேன் துளிக்கும் சிவக்கனியின் இன்பம்

பெருக. பொது.....வளைத்தான் - இதுவரை வருத்திய ஐந்து இந்திரியங்களை வென்றவன் ஆவன்.

(48)

2874. தோணியொன் றேறித் தொடர்ந்து கடல்புக்கு

வாணியஞ் செய்து வழங்கி வளம்மகன்

நூலிக் கிறையுமே நெஞ்சின் நிலைதளர்ந்து

ஆலிப் பழம்போல் அளிக்கின்ற ¹அப்பன்றே.

(ப. இ.) பிறவிப் பெருங்கடலிலே மிதந்து கரை ஏறும்படி சிவனருளால் தரப்பட்ட அறிவித்தோணி இவ்வாற்றிவுசேர் ஏறையை சூருடல். இதன்கண் ஆருயிர்கள் ஏறித்தொடர்ந்து வினைக்கூடாகப் பிறந்தும் இறந்தும் இக்கரையும் அக்கரையுமாக அலைகின்றன. காலினும் கலத்தினும் வாணிகம் புரிவது நூலின் வழிவந்தார் நுண்செயலாகும். அதுபோல் நூன்முறையும் கோன்முறையும் கைக்கொண்டு மறப்பினைக் கொடுத்தும் நினைப்பினைக் கொண்டும் பண்டமாற்றுதலாகிய கொண்டு விலையினைச் செய்து வளர்ந்துவருமகன், நூலியாகிய மாயாகாரியப் பொருள்களினிடத்துத் திணையினும் சிறிதளவாகவேனும் பற்றுள்ளம் கொள்ளுதல் ஆகாது. கொள்ளின் நிலைதளரும். நிலைதளரின் 'தலையினிழிந்த மயிரனையராவார்.' சலிக்குந் தன்மைவாய்ந்தது நூர். அதனால் அது சலம் எனப்பட்டது. சலம், தமிழ்ச் சொல். அலைதல் - ஓய்வின்றி எழுந்து மடங்கிவருதல். அதனால் அலை நூரின் உறப்பாயிற்று. பசை போன்று அப்புதலால் அப்பென்பதும் தண்ணூருக்குப் பெயராயிற்று. அத்தகைய அப்புப்போன்ற ஓயா அலைவுசேர் எண்ணமாகிய சித்தத்தின்கண் அம் மாயாகாரியப் பொருள்கள். நச்சுக் கனியாகிய ஆலிப்பழம் போன்று அருளால் அகற்றப்படுதல்வேண்டும். அறவி: அறநெறி; அறம்.

(அ. சி.) தோணி - உடல். கடல் - உலகமாய குடும்பக்கடல். வாணிபம் செய்து - நினைத்தல் மறத்தலாகிய வியாபாரங்களைச் செய்து. வழங்கி - ஒழுகி. நூலிக்கு - பெண்ணின்பொருட்டு. இறையும் - சிறிதேனும். நெஞ்சின் நிலைதளரின் - மனம் நிலைகுலைந்தால். அப்பு - சலிக்கும் தன்மையுள்ள நூரைப்போன்ற மனம். ஆலிப்பழம் - நச்சுக்கனி.

(49)

2875. முக்காத மாற்றிலே மூன்றுள வாழைகள்

செக்குப் பழுத்த திரிமலங் காய்த்தன

பக்கனார் மிக்கார் படங்கினார் கன்னியர்

நக்கு மலருண்டு நடுவுநின் ²றாரே.

(ப. இ.) அமைதி, ஆட்சி, அழுந்தல் என்னும் முக்குணம் விரவிய வழியிலே புக்கு ஓய்வின்றி வழிவழியாய் வருகின்ற வாழைகளாகிய நனவு கனவு உறக்கமென்னும் மூன்றும் நன்னெறிநான்மை நற்றவச் செக்கால் செம்மையறும். ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலங்களும் காய்த்துப் பழுத்து வீழ்ந்து அடங்கின திருவருளால் திருவடி

1. மனமெனு. அப்பர், 4. 46 - 2.

2. செம்மவர். சிவஞானபோதம், 12.

யுணர்வின் பக்கமானார் பக்கனார் எனப்படுவர். அவர் அறிவினுள் அறிவினராவர். அஃதாவது பதினாறாம் (2615) நிலையாகிய ஞானத்தின் ஞானமாகிய நன்னெறியின் நிற்போர். அதனால் அவரே எல்லாரினும் மிக்காராவர். அவர் ஆடல், பாடல், அழகு, அணி, உடை, பூச்சு, நடை, உடல், கூடல், மிலைதல், மலைதல், முதலியவற்றால் ஆடவரை மயக்கும் படங்காகிய படாமுலைமேல் துகிலணிந்து நகிலுடன் வரும் பொலமகளிரைச் சிரித்து ஒதுக்குவர். அத்தகைய பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை என்னும் நல்லொழுக்கால் செங்கமலத் திருவடித்தேனை இடையறாது நுகர்ந்து அடியார் நடுவுள் படியிலாப் பரிவுடன் இருப்பர். இதுவே முடியாப் பிறவியின் முடிவு மருந்தாம் என்க. மலர்: செம்மலர் நோன்றாள். வாழ்க்கைத் துணைநலமாகிய நல்லாரினக்கம் என்றும் வேண்டத்தக்கதே. வழ்க்கைப் பிணிப்பொலமாகிய அல்லார் இணக்கம் வேண்டத்தகாதென்க. ஆனால் அவ் அல்லார் பிணக்கம் வேண்டத்தக்கதே.

(அ. சி.) முக்காதம் ஆற்றில் - முக்குண வழியில் மூன்றுள வாழைகள் - நனவு, கனவு, சுழுத்தி நிலைகள்.

செக்கு . . . . . காய்த்தன தவத்தால் ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மலங்கள் பக்குவப்பட்டன. பக்கனார் - பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்கள். மிக்கார் மேம்பட்டார். படங்கினார் கன்னியர். நக்கு - மேகலை அணிந்த கன்னியர் மோகத்தை வென்று. மலருண்டு - சிவனாந்தபோகத்தைப் பருகி.